proleter devrimci

AYDINLIK

ÜÇÜNCÜ YIL

Yenilmez Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi, proletaryanın dünyayı öğrenmek, değiştirmek ve tarihi ileri götürmek için güçlü silahıdır.

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi, yüzlerce milyonluk devrimci yığınlarla ve bütün ülkelerde halk devriminin somut pratiğiyle kaynaştırıldığında, bütün eski dünyayı ezip paramparça edecek olan tükenmez devrimci gücü ortaya çıkaracaktır. O zaman zafer dünya halklarının olacaktır.

KASIM 1970 25

SAYI : 25 Proleter Devrimci AYDINLIK (Aylık Dergi) KASIM 1970

İÇİNDEKİLER :

Proleter Devrimci AYDINLIK	Üçüncü Yıla Girerken	1
AYDINLIK'TA DÜNYA VE TÜRKİYE	Faşist Zorbalığı Halkın Devrimci Gücü Yıkacaktır	2
	AP Kongresi ve Tekelci Sermaye	4
	Çin Halk Cumhuriyeti'nin Kuruluşunun 21. Yılında	7
	Devrimci Gençlik Hareketinin Tecrübeleri ve Dev - Genç Kurultayı	10
Program Çalışma Komitesi	TİP Tüzük ve Programının Eleştirisi	19
	Hindistan'da Halk Savaşı	31
BELGELER	Hindistan Komünist Partisi (Marksist - Leninist) Programı ve Kongre Belgeleri	42
Voz Obrera	Proletarya Devrimi İçin Mutlaka Marksist - Leninist Bir Parti Olmalıdır	50
SOSYALİST KURULTAY	TİP Kongresi İçin Tek Devrimci Tutum Sosyalist Kurultay Kararı Almaktır	52
Yunan Marksist - Leninist Teşkilâtı	Yunanistan'daki Diktatörlük ve Devrimci Hareketin Geleceği	59
TARTIŞMA	İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde Teori ile Pratiği Kaynaştıralım	74

Kurucular Adına Sahipleri: Gün Zileli, Cengiz Çandar, Atıl Ant, Ömer Özerturgut

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ömer Özerturgut

Adres: Adakale Sok. 28/1, Yenişehir - Ankara, Tel : 12 74 17

İstanbul Temsilciliği: Klodfarer Cad. 6/6, Sultanahmet-İstanbul, Tel: 27 39 61

İzmir Temsilciliği: 900. Sokak Göral İş Hanı Kat 5 - İzmir

Alibeyköy Temsilciliği: Alibeyköy, Kemerburgaz, Cad. 54 - İstanbul

Berlin Temsilciliği: 1 Berlin 12, Schiller Str. 64, Batı Almanya

Münih Temsilciliği: 8, München 19 Orff Str. 10 - Batı Almanya

Abone Şartları: Türkiye : Yıllık 50, altı aylık 25/Avrupa ve Orta Doğu: yıllık 75, altı aylık 40/Diğer Ülkeler : yıllık 125, altı aylık 65 lira

İlân Şartları: Tam sayfa 800 lira/Yayın ilânları indirimlidir

Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi, 641/268

Dizgi ve Baskı: TİSA Matbaacılık Sanayii - Ankara, Tel : 17 54 38

İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Cad. 34, Tel : 27 89 49

Ankara Dağıtımı: Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi, Ulus

Ege Dağıtımı: Orhan Özşişman, 452. Sok. 5 - İzmir, Tel : 38 786

ÜÇÜNCÜ YILA GİRERKEN

AYDINLIK, mücadelesinin üçüncü yılına girdi.

Dergimiz, TİP ve gençlik hareketi içindeki devrimci mücadelede doğdu. Bugün, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin devrimci kadrolar ve halk yığınlarının elinde devrimci bir silah olması için savaşıyor. Yayınımızın ilk yılı, parlamentarizm ve reformizme karşı mücadele yılıydı. Bu ilk yılda milliyetçi hatalar yaptık. Bu hata dünya çapında proletarya hareketi ile birleşmemek ve Türkiye'de de millî demokratik devrimi küçük burjuva milliyetçiliği olarak kavrayan anlayışla beraber olmaktı. İşçi köylü yığınlarıyla bağlarımızın güçlü olmayışı, ideolojik sağlamlığımızı da olumsuz yönden etkiliyordu. Dergimizdeki entellektüel eğilimlerin kaynağı buydu. İŞÇİ - KÖYLÜ Gazetesinin çıkarılması, devrimci teorinin kavranması ve uygulanması yolunda güçlü bir adım oldu. Yığınları devrimci düşünceyle silahlandırmak ve yığınların meselelerini öğrenmek, mücadelemizi bir ileri düzeye yükseltti. İşçi Köylü, halkımızın kurtuluş davasını ve proleter devrimci düşünceyi kavrama yolunda bizi ilerletti. Emekçi yığınlarıyla yurt çapında kurduğumuz devrimci bağlar saflarımızı sağlamlaştırdı.

İkinci yıl, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung düşüncesini kavramak yolunda cesaretle ileri atıldığımız yıldır. Rezivyonist ve milliyetçi fikirlerle her türlü uzlaşmaya son verdik ve arkamızda bıraktığımız yıl bu yolda açık mücadeleye girdik. Revizyonizm ve milliyetçilikle uzlaşmanın verdiği ağırlığı bu yıl sırtımızdan attık. Cesaretle aldığımız bu kararın doğruluğunu bugün daha iyi kavrıyoruz. Revizyonizm ve oportünizmle mücadelede kendi içimizdeki hatalı eğilimlere karşı amansız olduk. Doğruların, yanlışlarla mücadele içinde kavrandığını kendi tecrübemizle gördük.

Önümüzde daha nice devrimci yıllar var. Bu yıllar, halkımızın devrimci mücadelesine daha kararlı, daha cesur ve daha örgütlü olarak hizmet edeceğimiz yıllar olacak. Bu yıllar, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin yığınları devrimci bir güç haline getireceği yıllar olacak. Önümüzdeki yıllar, proletarya partisinin inşası ve kitleler içinde çelikleşmesi yılları olacak. Vargücümüzle bunun için çalışacağız. Güçlüyüz, çünkü devrimci işçi köylü yığınları ve bütün halkımız bizimle beraberdir. Dünya halkları, bütün ülkelerin işçileri ve sosyalist dünya bizimle beraberdir. Ve elimizde yenilmez Marksizm - Leninizm - Mao Zedung düşüncesi var.

Proleter Devrimci AYDINLIK

AYDINLIK'ta dünya ve türkiye

Faşist Zorbalığı Halkın Devrimci Gücü Yıkacaktır

Uluslararası tekelci sermaye ve yerli ortaklarının Amerikancı iktidarı, halkımızın devrimci mücadelesine karşı zorbalığını her geçen gün şiddetlendirmektedir.

15 Ekim sabahı İstanbul'da Gislaved Fabrikasında çalışan 1200 işçinin haklı mücadelesi kan ve ateşle bastırılmak istendi. Polis ve komandoların silahlı saldırısında, işçi HÜSEYİN ÇAPKAN polis kurşunuyla şehit düştü. Yüzlerce işçi yaralandı, Gislaved işçilerinin mücadelesi kana boyandı. 250 işçi arkadaş nezarete alındı.

Gebze Çolakoğlu Demir Çelik Fabrikasında grevci işçi NİZAM DERE patron tarafından vurduruldu.

İzmir Aliağa Petrol Rafinerisinde devrimci sendikacı Necmettin Giritlioğlu'nu vurduran patronlar, 480 işçi arkadaşı işten çıkardılar.

Hakkâri'nin Beytüşşebap ilçesi Kaymakamı, Purosan köyüne yapılan baskında bir köylüyü jandarmaya vurdurdu.

Dev - Genç ve Devrimci Doğu Kültür Ocakları yöneticileri ve bir kısım Doğulu aydın tutuklandılar. Polis Devrimci Doğu Kültür Ocaklarına baskın yaptı.

İşçi - Köylü Malatya temsilcisi Ali Asgar Yılmaz arkadaş, Ankara'ya gelirken Darende'de yapılan arama sonucu tutuklandı. Arkadaşımız dergilerde açıkça ilan edilen yayınları üzerinde bulundurduğu iddiasıyla hapse atıldı.

Halis Özkan ve Halil Özmen arkadaşlar Söke'de tutuklandılar. Hakim sınıflar devrimci fikirlerin halk yığınları içinde yayılmasını önlemek için her türlü baskı ve zulme başvurmaktadır.

Devrimci öğretmenlerin sürgün edilmesini protesto eden İvriz İlköğretmen Okulu öğrencileri, polis ve jandarma baskısı altında otobüslerle civar kasabalara götürüldü.

Adana TÖS, Tarsus Fikir Kulübü, Balıkesir ve Gaziantep Devrimci Gençlik Dernekleri polis baskınına uğradı. Adana TÖS Başkanı Emin Tunçbilek ve Balıkesir'de öğretmen Şahin Oğuz'un evlerine polis baskınları düzenlendi, devrimci yayınlara el kondu.

Ankara'da Ticaret ve Turizm Yüksek Öğretmen Okulu polisin desteklediği faşist çeteler tarafından işgal edildi. Devrimci arkadaşımız Rafet Ballı ve birçok devrimci arkadaşlar yaralandı. Gene faşist çeteler, Çankaya Lisesinde devrimci bir arkadaşı bıçakladılar.

Dergimizin 24. Sayısı da Toplatıldı

Hakim sınıflar devrimci yayınlar üzerindeki baskılarını arttırdılar. Dergimizin 24. sayısı da 18, 21, 23. sayılar gibi toplatıldı. Yüzlerce dergiye bayilerde ve postanelerde el kondu.

Gislaved işçisi Hüseyin Çapkan'ın şehit edilmesini protesto eden **İşçi - Köylü**

Gazetesi afişlerini asan yedi arkadaş polis tarafından nezarete alındı. Gene bu konuda gecekondu semtlerinde bildiri dağıtan altı arkadaş nezarete alındı ve mahkemeye verildi.

Amerikancı iktidar, **İşçi - Köylü** Gazetesinin halka ulaşmasını engelleme çabalarını sürdürdü. Polis Gazetemizin 23. sayısını satan arkadaşlarımıza Ankara Tuzluçayır gecekondu semtinde tabancayla ateş açtı. Arkadaşlarımız nezarete atıldı. Bir sendika kongresinde gazetemizi satan devrimci bir köylü arkadaş, polis tarafından faşist komando çetelerine teslim edildi ve kaçırıldı.

Hakim sınıflar ve iktidarları, halkımızın mücadelesini bastırmak için her yola başvurmakta, her türlü **gizli** ve açık baskı yollarını denemekte, işçilerin ve bütün halkın mücadelesini ajanlarla dağıtmaya çalışmaktadır. Hakim sınıflar açık zorbalık yöntemleri yanında **gizli** olarak yürüttükleri faaliyetlerle halkı bölmeye ve devrimci mücadeleyi durdurmaya çalışmaktadır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin gerici diktatörlüğü, alınan bir dizi zorbalık tedbiriyle faşist bir diktatörlüğe dönüştürülmek istenmektedir. İşçi ve köylü hareketlerine karşı özel komando birlikleri eğitilmektedir. Güçlenen işçi sınıfı mücadelesini bastırmak için İstanbul Balmumcu kışlasına özel bir komando taburu yerleştirilmiştir. Halkı yıldırmak için düzenlenen resmi geçitlerden sonra bu komando taburu yiğit Gislaved işçilerinin üzerine sevkedilmiştir.

Halkımızı Faşist Zorbalığa Karşı Amansız Bir Mücadeleye Hazırlıyalım!

«Ordunun devrimci olduğu» gerekçesiyle Türkiye'de faşist bir diktatörlüğün kurulamıyacağı iddiaları, halkımızı faşist baskı ve zulme karşı hazırlıksız bırakmaya ve zulme yönelmektedir. Bu sayımızda yayınlanan Yunan Marksist - Leninist Teşkilatı'nın yazısı aynı teslimiyetçi propagandanın Yunanistan'da da yürütüldüğünü anlatmaktadır. Revizyonistlerin yayınladığı bir gazetede çıkan «Yunanistan'da Neden Diktatörlük Olamaz» başlıklı bir tefrika ancak iki gün yayınlanabilmiş, üçüncü gün faşist Yunan cuntasının darbesi gerçekleşmiştir.

Aydınlık Sosyalist Dergi'nin 24. sayısının başına çöreklenen «Legalite Uğruna Mücademiz» yazısı da teslimiyetçi tutumun açık bir örneğidir. «En önemli mesele» olarak «legalite uğruna mücadeleyi» gören bu yazı, Aydınlık Sosyalist Derginin devlet, ordu, sıkı yönetim ve örgütlenme konularındaki sağcı görüşleriyle tutarlıdır. Revizyonistler, Leninist devlet tahlilini inkar noktasında yakayı ele vermişler ve en sonunda «Legalite Uğruna Mücadele» başlıklı ibret vesikasını yayınlamaya kadar varmışlardır. Bir dizi faşist baskı tedbirinin uygulandığı ve faşist diktatörlüğün hazırlandığı bir sırada ilkesiz birlikçi klik, şunları yazabilmektedir:

«Bizim gizli hesabımız yoktur. Hesabımız açıktır, ortadadır. Türkiye'nin bu şartlarında gizlenmek bize düşmez. Varsın vatan satıcıları gizlensinler.»

Revizyonistler, devrimci bir iktidar döneminde mi yaşadığımızı sanmaktadırlar? Tekelci sermaye, en **gizli** ve azılı zorbalık yöntemleriyle devrimci mücadeleyi ezmeye çalışmaktadır. Bu durumda görevimiz, halkımızı hakim sınıfların gerici şiddetine ve faşist zorbalığa karşı hazırlamaktır. Bu hazırlık «legalite uğruna mücadele» değildir. Ordunun devrimci ilan edilmesi hiç değildir. Ordunun içindeki devrimci güçler, halkımızla birleşecek ve faşist bir diktatörlüğe mutlaka karşı koyacaktır. Hakim sınıflar, halkımızı ezmek amacıyla taşı yerden kaldırıyorlar. Şiddet ve zorbalık çöküşlerini yaklaştıracaktır. Halkımız amansız ve fedakâr bir mücadeleyle gerici zorbalığı yıkacaktır. Hakim sınıflar kaldırdıkları taşın altında kalacaklardır.

Tek güvendiğimiz güç, halkımız ve yenilmez Proletarya İdeolojisidir. Halkımızın kurtuluşu için var gücümüzle işçi ve köylü yığınlarını ve bütün halkı maddi bir güç haline getirelim!

AP Kongresi ve Tekelci Sermaye

AP'nin Ekim sonlarında toplanan kongresinde Süleyman Demirel tekrar Genel Başkanlığa seçildi. Demirel'in listesi AP'nin genel idaresine hakim oldu. AP iktidarının geçen yıl içindeki parçalanmasından doğan muhalif gruplar, bu kongrede varlık gösteremediler. Demirel'in Kongerede ezici bir çoğunluk sağlaması, AP'nin çöküşünü ve hakim sınıflar içindeki şiddetli çelişmeleri gizleyemiyecektir. Tekelci sermaye, Türkiye'deki iktidarını Süleyman Demirel ve AP vasıtasıyla sürdüremiyeceğini kavramış ve iktidarını yeni biçimler altında sürdürme yollarını aramaktadır. Son Kongrede AP içinde Süleyman Demirel etrafında meydana getirilen birlik, her an AP'nin çöküşüne dönüşecek bir niteliktedir. Bir ay sonraki ihaleler, krediler, kısa vâdeli politik menfaatler AP Kongresinde görünüşte bir birlik yaratmıştır.

Ne varki bu birlik, tekelci sermayenin iktidarını sürdürmek için yeni formüller aradığı gerçeğine gözlerini kapayan Süleyman Demirel etrafındaki meslekten burjuva politikacıları tarafından oluşturulmaktadır ve AP teşkilâtını meydana getiren unsurların kısa vâdeli menfaatleri üzerine kurulmuştur. Oysa halkımızın devrimci mücadelesini bastırmada artık AP'yi yetersiz gören tekelci sermaye, CHP nin de ortak olduğu bir iktidar veya faşist bir askeri diktatörlüğün hazırlıkları içindedir. Halkımızın devrimci mücadelesi ve hakim sınıflar içindeki gelişmeler yanında, bütün bunlara karşı tekelci sermayenin aradığı yeni iktidar formülleri, yakın bir zamanda Süleyman Demirel etrafında meydana gelen AP içindeki görünüşteki birliği de parçalayan bir yönde gelişmektedir. Aydın Yalçın ve Refet Sezgin tarafından ayrı ayrı yürütülen muhalefetler, tekelci sermayenin eğilimlerinin sezilmesine dayanmaktadır. Bunlar, Demirel iktidarının sonunun yakın olduğunu ve hakim sınıfların iktidar meselesine yeni bir çözüm aradıklarını gördükleri için, kaderlerini Demirel iktidarının kaderinden koparma yolunu tutmuşlardır. Aydın Yalçın, AP kongresinden sonra yaptığı açıklamayla, hakim sınıfların iktidarı bakımından kongre sonuçlarını tehlikeli gördüğünü, siyasi gelişmelerin kongre sonuçlarına ters bir yön izleyeceği fikrinde olduğunu ortaya koymuştur. Refet Sezgin ve Aydın Yalçın'dan sonra Meclis Başkanı Ferruh Bozbeyli'nin de istifa ederek muhalif bir tutum takınması, Demirel iktidarının çürümüş bir yapı gibi çökmekte olduğunun diğer bir belirtisidir. Bozbeyli'nin bir yandan 26'lara yakınlığı, öte yandan Cumhurbaşkanı Sunay'la ilişkileri dikkat çekicidir. Meclisler çalışmaya başladıktan sonra AP iktidarındaki çözülmenin büsbütün hızlanması beklenmektedir. Demirel iktidarı basındaki desteklerini de kaybetmektedir. Yakın zamanlara kadar Demirel'i destekleyen Hürriyet tröstünün Günaydın Gazetesi yanında muhalif saflara katılması Demirel için yeni bir darbeddir. Hürriyet'in Demirel iktidarına muhalefetinin tekelci burjuvazinin belli bir tutumunu yansıttığı şüphesizdir.

AP iktidarı neden parçalanmaktadır?

Bunun esas nedeni, halkımızın AP'nin ve Demirel'in ipliğini pazara çıkarmasıdır. Demirel iktidarı boyunca her an daha geniş kitleleri yoksullaştıran, sömürüyü yoğunlaştıran bir politika uygulanmıştır. Devrimci fikirler halk kitleleri içinde hızla yayılmış, işçi ve köylülerin güçlenen devrimci mücadelesi halk düşmanı iktidarın gerçek yüzünü açığa çıkarmıştır. AP halkımızın nefret ve düşmanlığını hızla üstünde toplamıştır.

Halkımızın baskı ve sömürüye baş kaldırması hakim sınıfların varlığını tehdit altına sokmuştur. En ağır şiddet tedbirleri, işçi ve köylülerin, emekçi halkımızın diğer kesimlerinin, aydınların ve gençliğin devrimci mücadelesini bastırmaya

yetmemektedir. Gericilerin zorbalığı, halkımızın mücadele azmi önünde çaresiz kalmaktadır. Bu şartlar altında varlığını tehdit altında gören hakim sınıfların saflarına güvensizlik duygusu yayılmaktadır. Hakim sınıflar, halkımızın mücadelesini bastırmakta yetersiz buldukları AP'yi gözden çıkarmak ve iktidarlarının yeni bir biçim altında devam ettirmek noktasına gelmişlerdir.

Öte yandan, hakim sınıflar arasındaki çelişmeler de son yıllarda keskin bir hal almış, menfaat çatışmaları bölünmelere ve sonu gelmez kavgalara yol açmıştır. Enflasyonist baskıları hafifletebilmek ve ekonomiyi az çok dengede tutabilmek zarureti, AP iktidarını, hakim sınıfların bazı zümreleri için kabul edilmesi imkânsız tedbirler almak zorunda bırakmıştır. Büyük toprak sahipleri dışındaki bütün emlâk sahiplerinin irat gelirleri ağır bir vergi yükü altına girmiştir. Ekonomide önemli bir yer tutan spekülatif faaliyetlerin kan damarları ciddi şekilde tıkanmıştır. Tekelci burjuvazi, tefeci - tüccarların sömürüdeki payına göz dikmiştir. Bu gelişmeler Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 7 - 21. sayısında «Emperyalizm ve Türkiye Ekonomisi: Enflasyon, Vergiler, Zamlar» başlıklı yazıda tahlil edilmiştir. Bu durumda, tefeci - tüccarlar, taşra burjuvazisi, vurguncu spekülatörler, gayrımenkul sahipleri ve taşra küçük burjuvazisinden gelen AP içindeki bazı unsurlar Demirel iktidarına karşı ayaklanmışlardır. AP'deki 26'lar hareketi bu muhalefetin belirtisidir.

Hakim sınıfların menfaatlarını uzlaştırmak gittikçe güçleştiği gibi, tekelci burjuvazi içindeki çelişmeleri uzlaştırmak ta zorlaşmaktadır. Bir örnek vermek gerekirse, kamyon, otobüs, minibüs, binek arabası gibi nakil vasıtalarının montajını yapan tekelci sermayedarlar, devalüasyondan sonra satış fiyatları çok yükseldiği için, kârlarını kısmakla müşteri bulamamak arasında tercih yapmak gibi sıkışık bir durumda kalmışlardır. AP iktidarı, oto montaj sanayii patronlarının ağır baskısı altındadır.

Tekelci burjuvazi içindeki bölünmelerin diğer nedenleri üzerinde de durmak gerekmektedir. Son yıllarda Avrupa emperyalist burjuvazilerinin, hatta, Japon tekelci sermayesinin Türkiye'ye yakın bir ilgi gösterdiği bir gerçektir. SSCB'nin de Türkiye'de dayanacak hakim güçler aradığı görülmektedir. Yerli tekelci burjuvazi içinde bu ülkelerle ilişkilerde kendileri için istikbal gören unsurlar vardır. Türkiye çeşitli emperyalist burjuvazilerin menfaat sağlamaya ve hakimiyet kurmaya çalıştıkları ve bu nedenle birbirleriyle çatıştıkları bir alandır.

Bu gelişmenin ABD emperyalizminin dünya çapındaki gerilemesiyle ilişkisi vardır. Kapitalizmin eşit olmayan gelişme kanunu ABD emperyalizminin aleyhine işlemektedir. ABD emperyalizminin dünya hakimiyeti çabasıyla, maddi gücü arasında herkesin görebildiği bir çelişme vardır. Bütün sömürülen ülkelerde, baskı ve sömürü düzeninin devam ettirilebilmesi için gerekli yükler ABD emperyalizmine ağır gelmektedir. Dış askeri ve iktisadi masraflar, ABD ekonomisi üzerindeki enflasyonist baskıları daha da şiddetlendirmektedir. ABD emperyalizmi, sömürülen ülkelerdeki çıkarlarından ve hakimiyetinden vazgeçmeden (bu ağır yükü hafifletmeye, bir kısmını müttefiklerine devretmeye çalışmaktadır. Uzakdoğuda Japon militarizminin diriltilmek istenmesi bundandır. ABD emperyalizmi bu nedenle, NATO içindeki Federal Almanya gibi güçlü müttefiklerini askeri harcamalara daha büyük ölçüde katılmaya zorlamaktadır. Nisbi olarak zayıflamakta ve gerilemekte olmasına rağmen, ABD emperyalizmi Türkiye'ye hakim esas emperyalist güçtür. Türkiye üzerindeki ekonomik, politik ve askeri hakimiyetini devam ettirmeye kararlıdır. Bununla birlikte, bir yandan da, Türkiye'deki işbirlikçi burjuvaziyi askeri ve ekonomik yönden destekleme yükünü Federal Almanya'ya devretmeye çalışmak-

tadır. Bunun sonucu olarak Federal Almanya ile Türkiye'nin ilişkileri sıkılaşmakta, Federal Almanya'nın Türkiye'deki askeri harcamaları hızla artmaktadır. Emperyalist burjuvazinin «yardım» olarak adlandırdığı Federal Almanya'nın bu harcamalarının bu yıl bir misli artırılacağı açıklanmıştır.

Federal Almanya'nın emperyalist burjuvazisi, uluslararası tekelci burjuvazinin Türkiye'deki genel giderlerinin daha büyük bir kısmını karşılarken, buna karşılık daha geniş menfaatlar sağlamak ve daha büyük bir hakimiyet kurmak istemektedir. Federal Almanya emperyalist burjuvazisinin açtığı kapıyı Avrupa'nın diğer emperyalist burjuvazileri de zorlamaktadır.

Çeşitli emperyalist burjuvaziler arasında Türkiye konusunda çıkar çatışmalarının keskinleştiği görülmektedir. Bu burjuvazilerin her birinin yerli tekelci burjuvazi içinde kendine dayanaklar aramakta olduğu açıktır. Bu nedenle yerli tekelci burjuvazi de, kendi içinde, şu veya bu emperyalist burjuvaziye yakınlaşmasına göre bölünme yolundadır. ABD emperyalist burjuvazisinin Türkiye'de aynı zamanda müttefikleri olan rakiplerle karşı karşıya gelmesi, yerli tekelci burjuvazinin önüne yeni meseleler çıkarmaktadır.

AP iktidarının parçalanması, bir yanıyla halkımızın devrimci mücadelesinden, öteki yanıyla hakim sınıflar içindeki kısaca özetlediğimiz bu bölünme ve çatışmalardan ileri gelmektedir. AP iktidarı geniş halk yığınlarının kin ve nefretine hedef olduğu gibi, hakim sınıfların güvenini de kaybetmektedir. Desteklerini bir bir kaybeden bu iktidarın çökmesi yakındır.

İçinde bulunduğumuz çapraşık şartlardan nasıl bir sonuç doğabilir? ABD emperyalizmi, Türkiye'deki hakimiyetini tehdit eden gelişmelere set çekmek, Türkiye'deki çıkarlarını sağlama bağlamak için fırsat kollamaktadır. 1969 seçimlerinden aylarca önce, AP'nin seçimleri kazanacağında kimsenin şüphesi yokken, ABD Dışişleri Bakanlığı, Abdi İpekçi vasıtasıyla bir CHP - AP koalisyonu fikrini ortaya atmıştır. ABD emperyalizminin Türkiye üzerindeki hakimiyeti bakımından AP iktidarını zayıf bulduğu bundan da anlaşılmaktadır. CHP - AP koalisyonu, ABD emperyalizminin rakip emperyalist ülkeler lehine tavizde bulunmasını gerektiren, fakat halkımız üzerindeki baskı ve sömürü düzenini daha bir süre sürdürebilecek olan bir çözümdür. CHP'nin Atatürkçü ve laik görüntüsü, hala bazı boş umutlar besleyen bir kısım aydınları, küçük burjuvazinin bazı zümrelerini, tekelci burjuvaziye katılamamış burjuva unsurları koalisyon iktidarına bir süre için bağlayabilir. Parlamenter görünüşü de devam ettirebilecek böyle bir çözüm, ABD emperyalizminin çıkarlarına zıt değildir.

Bütün bu hesaplara rağmen, şiddetlenen sınıf mücadelesi AP - CHP koalisyonunun da, uluslararası tekelci sermaye ve Türkiye'deki ortaklarının çıkarlarını uzun boylu güven altına alamıyacağını göstermektedir. Bu şartlar altında bir dizi baskı ve şiddet tedbirlerine girişen tekelci sermaye, faşist - askeri bir diktatörlüğün hazırlıklarını da yapmaktadır.

Tekelci sermaye, devrimci halkın mücadelesi karşısında zayıfladığı için böyle bir hazırlık içindedir. İçinde bulunduğumuz dönem, hakim sınıfların iktidarının zayıfladığı ve devrimci mücadelenin güçlenmesi için şartların çok elverişli olduğu bir dönemdir. Şiddetlenen sınıf mücadelesi, işçi köylü yığınlarıyla sağlam devrimci bağlar kurmak ve devrimci örgütlenmeyi pekiştirmek yönünde proleter devrimcilerin olağanüstü yoğun bir çalışmaya girmelerini daha da önemli kılmaktadır. Amerikancı iktidara ağır darbeler vurmak ve faşist diktatörlük hazırlıklarına karşı halkımızı örgütlemek için vargücümüzle çalışmalıyız.

Başkan Yardımcısı Lin Biao'nun Konuşması

Bugün, yüce önderimiz Başkan Mao'nun kurduğu sosyalist anavatanımız, Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşunun 21. yıldönümü şanlı bayramını kutluyoruz.

Yüce önderimiz Başkan Mao, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi ve Çin Halk Cumhuriyeti Hükümeti adına, işçi sınıfını, yoksul ve aşağı - orta köylüleri, Kızıl Muhafızları ve ülkemizdeki bütün devrimci kadroları ve devrimci aydınları selamlarım! Ülkemizdeki bütün milliyetler halklarına selam! Çin Halk Kurtuluş Ordusuna ve halk milislerine selam! Sosyalist anavatanımızı seven bütün halklara ve denizaşırı ülkelerdeki Çinlilere selam! Dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen değerli konuklarımız, dostlarımız ve yoldaşlarımız, hoşgeldiniz!

Mao Zedung Düşüncesinin yüce kızıl bayrağını yüksekte tutarak ve Partimizin Dokuzuncu Milli Kongresinde tesbit edilen birlik ve zafer çizgisinin rehberliğinde, bütün ülkemiz halkı geçtiğimiz yıl içinde ileriye doğru büyük adımlar attı ve bütün cephelerde devamlı olarak yeni zaferler kazandı. Devrim, siyasi ve ideolojik cephede, kültür ve eğitim cephesinde, iktisadi cephede ve üstyapının bütün alanlarında sürekli olarak kök salmaktadır. Büyük sosyalist devrim ve sosyalist inşada yeni bir dev dalga yükselmektedir. Tarım, sanayi, ticaret, kültür, eğitim ve halk sağlığı, bilim ve teknoloji, vb. alanlarında canlanma ve kuvvetlenme hakimdir. Milli savunmamız, büyük çapta güçlenmiştir .Ülkemizde proletarya diktatörlüğü her zamandan daha çok sağlamlaşmıştır.

Bu şanlı bayram gününde, bütün ülke halkının Mao Zedung Düşüncesinin canlı bir şekilde öğrenilmesi ve uygulanması için yürüttüğü kitle hareketinde kazanılan büyük başarıları, Büyük Proleter Kültür Devrimindeki mücadele - eleştiri - dönüşüm hareketinde sağlanan büyük başarıları, sosyalist devrimde ve sosyalizmin inşasında kazanılan büyük başarıları, Halk Kurtuluş Ordusunun, geniş halk milisleri kitlelerinin ve bütün ülke halkının savaş hazırlıklarını ilerletmede ve milli savunmayı güçlendirmede kazandıkları büyük başarıları selamlıyalım!

Dünyada ABD emperyalizmine karşı mücadelede yeni bir ilerleme ortaya çıkmıştır. Başkan Mao'nun 20 Mayıs tarihli çok önemli demecinde belirtmiş

olduğu gibi, **«Yeni bir dünya savaşı tehlikesi hala mevcuttur ve bütün ülkeler halkları buna hazırlanmalıdır. Ancak bugün dünyadaki esas akım, devrimdir.»** Bütün dünyada halkların devrimci mücadeleleri büyük bir hızla gelişmektedir ve ABD emperyalizmine karşı birleşik cephe sürekli olarak genişlemekte ve güçlenmektedir. ABD emperyalizmi ve sosyal - emperyalizm, son derece tecrit olmuştur ve büyük güçlükler içindedir. Çin'in dış ilişkileri her geçen gün gelişmektedir. Bütün dünyada dostlarımız var.

1970 lerin ilk Milli Bayramını kutlarken, bütün Partimiz, bütün ordumuz ve bütün halkımız, Parti Dokuzuncu Merkez Komitesinin İkinci Genel Toplantısının çağrısına uyarak, proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmekte ısrar etmeli, Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisine ve politikalarına sıkı sıkıya bağlı kalmalı ve Dokuzuncu Parti Kongresinin tesbit etmiş olduğu çeşitli mücadele görevlerini yerine getirmeye devam etmelidir.

Mao Zedung Düşüncesinin canlı bir şekilde öğrenilmesi ve uygulanması için kitle hareketini derinleştirmeye devam etmeli; sınıf mücadelesi, üretim için mücadele ve bilimsel deney alanlarındaki üç büyük devrimci hareket içinde pratikle kaynaşarak Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini dünya görüşümüzü bilinçli olarak yeniden biçimlendirmek için kullanmalıyız. Sürekli olarak Başkan Mao'nun felsefi eserlerini okumalı, diyalektik ve tarihi materyalizmi savunmalı ve idealizm ve metafizikle mücadele etmeliyiz. Dünyayı doğru olarak bilmek ve değiştirmek için, araştırma ve inceleme yapmada, tecrübeleri toparlamada ve nesnelerdeki çelişmeleri tahlil etmede usta olmalıyız.

Devrimci kitle eleştirisine sıkı sıkıya kavramaya, dönek, gizli hain ve grev kırıcı Liu Şao-çi'nin karşı - devrimci revizyonist çizgisinin zararlı etkilerinin kalıntılarını temizlemeye devam etmeli ve mücadele - eleştiri - dönüşüm hareketini sonuna kadar götürmeliyiz.

İki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki mücadeleyi herşeyin anahtarı olarak kavramalı ve sosyalist devrim ve sosyalist inşa'daki yeni dev dalgayı ilerletmeye devam etmeli, 1970 Milli Ekonomi Planının ve Üçüncü Beş - Yıllık Planın hedeflerini gerçekleştirmek ve aşmak için ve Dördüncü Beş Yıllık Planın temellerini atmak için çok çalışmalıyız.

Partinin inşası ve sağlamlaştırılması görevini bilinçli bir şekilde yerine getirmeli, Partinin ideolojik ve örgütsel inşasını güçlendirmeli ve proletaryanın öncüsünün önder rolünü daha da geliştirmeliyiz.

Halk Kurtuluş Ordusunun ve halk milislerinin inşasını güçlendirmeye devam etmeli, savaşa karşı hazırlıklı olma çalışmasını sıkı sıkıya kavramaya ve güçlendirmeye devam etmeli ve **uyanıklığımızı artırmalı, anavatanı savunmalıyız.** Tayvan'ı kurtarmaya kararlıyız!

Proleter enternasyonalizmini savunmalı, Arnavutluk halkının emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadelesini, Viet Nam, Kamboçya ve Laos halklarının ABD saldırısına karşı ve milli kurtuluş için yürüttükleri savaşı, Kore, Japonya, Güneydoğu Asya ve Asyanın diğer ülkeleri halklarının ABD emperyalizmine ve ABD ve Japon gericileri tarafından canlandırılan Japon militarizmine karşı mücadelelerini, Filistin halkının ve diğer Arap halklarının

ABD emperyalizmine ve suç ortağına karşı mücadelelerini, Afrika halklarının sömürgeciliğe ve ırk ayrımına karşı mücadelelerini, Amerikan halkının devrimci mücadelesini ve Asya, Afrika, Latin Amerika, Okyanusya, Kuzey Amerika ve Avrupa halklarının haklı mücadelelerini var gücümüzle desteklemeliyiz. Bütün dünyadaki gerçek Marksist - Leninist Partilerle ve örgütlerle militan birliğimizi daha da güçlendirmeli, dünya proletaryasıyla, dünyanın ezilen halklarıyla ve ezilen uluslarıyla olan militan birliğimizi güçlendirmeli ve emperyalizme, revizyonizme ve gericilere karşı sonuna kadar mücadele etmeliyiz!

Dördüncü Milli Halk Kongresi'nin açılışını bütün cephelerde kazanacağımız yeni zaferlerle karşılıyalım!

Ülkemizin bütün milliyetleri halkları, Mao Zedung Düşüncesinin yüce kızıl bayrağını yüksekte tutun ve yüce önderimiz Başkan Mao'nun yönetimindeki Parti Merkez Komitesinin önderliğinde **daha da büyük zaferler kazanmak için birleşin!**

Yaşasın yüce Çin Halk Cumhuriyeti!

Yaşasın yüce, şanlı ve doğru Çin Komünist Partisi!

Yaşasın yüce Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi!

Yaşasın yüce önderimiz Başkan Mao! Başkan Mao'ya uzun, çok uzun bir hayat!

Devrimci Gençlik Hareketinin Tecrübeleri ve Dev-Genç Kurultayı

TDGF 5. Kurultayı 17 - 18 Ekim tarihlerinde Ankara'da toplandı. Kurultay sonuçlarını incelemeden önce TDGF'nin, eski ismi ile FKF'nin gelişmesine göz atmalıyız. Kuruluşundan bu yana FKF ve daha sonra TDGF'deki gelişmeyi incelemek, örgüt içi mücadelelerin nasıl bir yol izlediğini, hangi safhalardan geçerek bugüne gelindiğini bilmek, gençlik hareketinin bugün içinde bulunduğu durumu kavramamızı sağlayacaktır.

27 Mayıs'tan FKF'ye

Günümüzdeki devrimci gençlik hareketlerinin köklerini 27 Mayıs hareketi şartlarında aramalıyız... 28 - 29 Nisan 1960 da ve sonraki günlerde gençliğin **«demokrasi ve hürriyet»** uğrundaki mücadelesi halkımızın mücadelesiyle birlikte 27 Mayıs hareketini yaratmıştı. Her ilerici - reformist hareketin sonucunda olduğu gibi 27 Mayıs hareketi de kendi solundaki akımların ve düşüncelerin serpilip gelişmesi için bir ortam yarattı. 27 Mayıs sonrasının sınırlı şartları içinde ilerici hareket gelişti. TİP kuruldu. Burjuva demokratik özgürlükler uğrunda bir mücadele geçmişi olan gençlik hareketi bu şartlar altında bilimsel sosyalizmle temasa gelmeye başladı. Bu arada «sosyalistlik» iddiası ile ortaya çıkan YÖN Dergisi gençlik içinde küçük burjuva milliyetçi görüşleri yaydı. İşte bu koşullar içinde gelişen gençlik hareketi 1960 öncesine göre yeni bir muhteva kazandı. 1964 yılında Kıbrıs olayları ortaya çıktı. İlk anti - Amerikan gençlik hareketleri bu dönemde patladı. Daha sonra TMTF'nin yönettiği gençlik kitleleri emperyalist petrol tekellerine karşı etkili bir mücadeleye girişti.

1965 yılında TİP, gençlik hareketini etkilemeye başladı. TİP'li gençler, bu yıl içinde Dönüşüm Dergisini çıkararak fikirlerini yaymaya çalıştılar. Taşıdığı bütün yanlış görüşlere rağmen, ilk Dönüşüm'ün kitlelere açılma isteği olumlu yanını teşkil ediyordu. Dönüşüm'ün satılması başlı başına bir olay oldu, sosyalist eğilimli gençlerin TİP etrafında toplanmasını sağladı. 1966 yılı başlarında TİP Yöneticilerine bağımlı Fikir Kulüpleri Federasyonu adlı bir sosyalist gençlik teşkilâtı kuruldu. Bu teşkilâtın üyelerini üniversitelerdeki sosyalist gençler meydana getirmekteydi. Bu yıl içinde FKF yurt çapında Üniversitelerde yayıldı. Öte yandan TİP yöneticilerinin 1965 seçimlerinden sonra iyice ortaya çıkan parlamenter ve reformcu fikirleri FKF Yöneticilerine hakim oldu. FKF Yönetimi, gençliğin bağımsızlığı yerine, TİP Yönetici kliğine bağımlılığı savundu. Bunun sonucu olarak, TİP yöneticilerinin bütün gerici fikirlerine bağlı kalan FKF yöneticileri, rekabetçi küçük burjuva kıskançlığıyla örgüt şovenizmine kapıldılar. TİP yöneticileri parlamenter yolu seçtikleri için, her şeyi oy hesaplarına göre düzenliyorlardı. Bu açıdan diğer ileri akımlara karşı düşmanlık siyaseti güdüyorlar ve böylece daha çok oy toplayacaklarını hesaplıyorlardı. İşte bu siyaset FKF yöneticilerinin gençlik içindeki siyaseti oldu. FKF yöneticileri, gençlik içinde yayılma ve örgütlenmeyi diğer ilerici gençlik örgütlerine karşı düşmanlık politikası izleyerek başaracağını zannettiler. İşte bu tutumlarıyla batağa saplandılar. FKF yöneticile-

rinin tekkeci tutumları, onların gençlik hareketlerinden kopmalarına ve zaman zaman gençlik hareketlerini önlemek istemelerine yol açtı. Tekkecilik pasifizmle sonuçlandı.

TİP'in 1966 sonlarında Malatya'da yapılan büyük kongresinde ortaya çıkan muhalefet, genel olarak sosyalist harekete ve bunun bir parçası olan FKF'ye de yansıdı. Bu dönemde gençlik hareketleri yeni bir hız kazandı. 12 Kasımda güçlü bir anti - emperyalist gençlik hareketi oldu. Öte yandan gençlik içinde bilimsel sosyalizmin temel eserlerini okuma eğilimi hızla yayılıyordu. FKF yöneticileri bir yandan gençlik hareketlerine uydurma bahanelerle karşı çıkarken, öte yandan TİP yöneticilerinin eserlerinin (!) okunmasını tavsiye ederek bilimsel sosyalizmin temel eserlerinin okunmasını önlemeye çalışıyorlardı. FKF'de beliren muhalefet ideolojik eğitim yapılmasını istiyor-FKF yöneticileri ise, TİP yöneticilerini konuşturarak bu isteğe set çekiyorlardı. FKF içindeki muhalefetin devrimci meselelerin tartışılması isteğine karşı, «bu meseleleri ana örgüt halleder», bahanesi ileri sürülüyordu. Yine anti - emperyalist mücadeleye karşı çıkışlarını şu saçma gerekçelere dayandırıyorlardı: **«Sokak hareketleri gıravatlı aydın hareketleridir ve halkın çıkarlarına uygun değildir. Halkın seçtiklerine karşı çıkmak halka ters düşmektir anti - emperyalist hareketler olursa faşizm gelir.»** FKF yöneticilerinin bu sahte tutumunu benimsemeyen gençlik örgütleri FKF'ye alınmıyor, devrimci FKF üyeleri örgütten atılmak isteniyor ve katı merkezcilik paravanası ardına gizlenilerek teslimiyetçi politika yürütülüyordu.

Devrimci Muhalefet ve 2. FKF Kongresi

1968 yılında FKF'nin 2. kongresi toplandı. Kurultay FKF tabanının isteklerini temsil eden muhalefetle, FKF yönetici kliği arasında geçti. Dar klikçi yöneticilere karşı mücadele ortak temelinde bir araya gelen devrimci muhalefet güçlü bir mücadele verdi. Devrimci muhalefet, FKF yöneticilerinin gençlik mücadelesini köstekleyen ve TİP yönetici kliğine bağlamak isteyen politikasına karşı gençliğin örgütsel bağımsızlığı ilkesini savundu. Bu, devrimci bir ilkeydi. Çünkü, oportünist bir kliğe bağımlılığa karşı çıkıyor ve gençlik hareketinin gelişme yollarını açıyordu. Devrimci muhalefet sosyalist gençliğin birliğini savunarak **«tartışmada hoşgörü, eylemde birlik»** ilkesini ortaya attı. Bu çağrı TİP yöneticilerinin devrimci fikirlerin yayılmasına karşı uyguladığı baskı politikasını yıkmaya yönelmişti. Bu şiarlarla ortaya çıkan devrimci muhalefet yönetimi kazandı. Doğu Perinçek genel başkan seçildi. FKF'nin 2. Kurultayı birlik ve pasifizme karşı mücadele kurultayı oldu.

Bu kurultaydan sonra FKF, gençlik kitlesi ile bağlarını geliştirdi, devrimci gençlik hareketinin önünde yer aldı. Saflarda bilimsel sosyalizmin öğrenilmesi ve temel eserlerin okunması hız kazandı. FKF kadroları bilimsel sosyalizmi kavramaya yöneldi. FKF, ilerici, anti - emperyalist kuruluşlarla birlikte Devrimciler Güçbirliği (Dev - güç) nin kurulmasında başı çekti. TİP Yöneticilerinin baltalama çabalarına rağmen, Dev - Güç'ün düzenlediği 29 Nisan 1968 mitingi hakim sınıflara karşı halkımızın güçlü bir anti - emperyalist gösterisi oldu. 29 Nisan 1968 hareketi gençliğin ve FKF kadrolarının TİP yöneticilerinin oportünist politikasını kavramalarında ve doğru devrimci fikirleri benimsemelerinde bir sıçrayış yarattı. TİP yöneticileri yalnız anti - emperyalist gençlik hareketlerine karşı çıkmakla kalmadılar. Elmalı'da köylülerin giriştiği toprak işgallerine katılan FKF üyelerini buradan geri çekmeye

çalıştılar. Onların bu hareketinin gerekçesi «Toprak işgaline TİP üyeleri katılırsa partiyi kapatırlar» iddiasıydı. Buna rağmen FKF'nin Doğu Perinçek başkanlığındaki devrimci yönetimi FKF'li gençlerin köylülerin toprak işgallerinden çekilmesine karşı koydu ve köylülerin devrimci mücadelesine destek oldu. Bu olaylardan sonra, TİP yöneticileri FKF'nin başındaki yönetimi devirmek için çalışmalarını hızlandırdılar. Temmuz ayında FKF tüzüğüne aykırı olarak toplanması sağlanan Genel Yönetim Kurulunda FKF'nin devrimci Merkez Yürütme Kurulu TİP yöneticilerinin zorbalık tertibiyle düşürüldü. FKF'nin başına TİP yöneticilerine bağlı, en geri unsurlar getirildi. FKF'nin devrimci üyeleri zorbalıkla FKF Genel Merkez binası dışına çıkarıldı. Devrimci yönetimin devrilmesi FKF de içkili bir toplantıyla kutlandı.

FKF'deki devrimci yönetimin devrilmesinde, İstanbul'dan gelen delegelerin TİP yöneticilerinin kesin etkisi altında olmasının büyük etkisi olmuştu. İstanbul'da Sekreterliğe Aren'e bağlı unsurlar hakimdi. Bu kliğe karşı muhalefet ise yanlış bir şekilde FKF dışında geliştirilmiş ve sonunda ayrı bir örgüt olarak Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) meydana çıkmıştı. İstanbul'da mücadelenin örgüt içinde yürütülmeyişi ve ideolojik mücadeleye önem verilmeyişi, İstanbul'da FKF yönetici kliğinin ayakta kalmasına ve Ankara'daki devrimci yönetimin devrilmesinde etkili olmasına sebep olmuştu.

Oportünizme Karşı Mücadelenin Yoğunlaşması

Bu olaydan sonra, FKF'nin devrimci unsurları, TİP'in gerici yöneticileri ve onların emrindeki FKF yöneticilerine karşı mücadele kararı aldı. Yeni bir gençlik örgütü kurma eğilimleri bu kararla bastırıldı. 1968 Temmuzundan FKF'nin 1969 Ocak ayında İstanbul'da yapılan 3. Kurultayına kadar geçen süre oportünizme karşı şiddetli bir mücadele dönemidir. FKF içinde devrimci muhalefetin bütün gücüyle katıldığı bu mücadele, hem ideolojik planda hem de sosyal pratikte yürütüldü. Bu mücadele içinde kadroların bilinci hızla yükseldi. Proleter sosyalizminin ilkeleri kavranmaya başlandı.

1968 yazında bütün Türkiye'ye yayılan kanlı anti - emperyalist gösteriler oldu. 6. Filonun İstanbul'da demirlemesi üzerine gençliğin başını çektiği, halkımızın güçlü anti - emperyalist mücadelesi bütün yurtta yankı uyandırdı. TİP yöneticileri, bu mücadeleye karşı hakim sınıflarla uzlaşma politikası izledi. FKF yöneticileri anti - emperyalist gösterileri durdurmak istedi. Mücadelenin gelişmesini önlemeye çalıştı. TİP yöneticilerinin ve ona bağlı FKF yöneticilerinin bu gerici çabaları oportünizmi kadrolar önünde iyice açığa çıkardı. Örgüt içi muhalefet hızla gelişti. FKF yöneticilerinin pasifist tutumu, parlamentarist - reformist görüşleri mahkûm edildi. TİP'e bağlı FKF yöneticileri bu görüşlerini «sol» laf ebeliğiyle, hedef «sosyalist devrim» «küçük burjuva kuyrukçuluğuna ve güçbirliğine karşıyız» sözleriyle sürdürdüler. Görünüşte keskin ve «sol» olan bu anlayış, özünde sağ teslimiyetçi bir politikanın ifadesiydi. Bu politika sonuç olarak parlamenterizmi bazı düzeltmelerle sürdürmek hedefine bağlanıyordu.

FKF yöneticileri, gençlik kadrolarındaki kendilerine karşı gelişmeyi engellemek ve kadroların devrimci fikirlerle temasa gelmesini önlemek için fikir kulüplerinin devrimci yönetim kurullarını fesih yoluna gittiler. Kulüplere üye olarak geri ve sosyalizme yabancı unsurlar dolduruldu. Bu unsurlara dayanılarak ayakta kalma çareleri arandı. FKF yöneticileri bu unsurların seçtiği delegelerle kurultayda yönetimlerini sürdürmeyi umdular. Oy hesaplarına battılar. Bütün bunlara rağmen, devrimci gelişmenin önüne geçemedik-

leri kulüplerde, yönetimlerini zorbalığa ve kaba kuvvete dayandırarak sağlamayı amaçladılar.

1968 sonbaharında devrimci muhalefetin ideolojik bombardımanına dayanamayan ve sınıf mücadelesi karşısında görüşleri iflas eden TİP yönetici kliği parçalandı. Bu, FKF yönetimine de yansıdı. 1969 başında yapılan 3. kurultaya yaklaşırken FKF yönetimi de parçalanma halindeydi. 1969 yılının Ocak ayında İstanbul'da yapılan 3. FKF kurultayına bu şartlar içinde gelindi.

3. Kurultay öncesi, FKF devrimci kanadı içinde mücadeleye yan çizen eğilimler tekrar kendini gösterdi. Bu eğilimler FKF'deki mücadeleyi terketmek yönünde daha önceleri de ortaya çıkmıştı. Bugün bazı İlkesiz Birlik cephesi sözcülerinin de arasında bulunduğu bir grup, FKF'den ayrılmak ve yeni bir gençlik örgütü kurmak görüşünü tekrar ileri sürdü. Bunlara göre, FKF artık kaybedilmişti. Yeni bir gençlik örgütü'nün kurulması zorunluydu. Bu unsurlar oportünizmle mücadeleden yılmıştı ve oportünizmle mücadele dönemi süresince geri, uzlaşmacı bir tavır takınmıştı. Aynı unsurlar TİP içinde de mücadeleyi savsaklamışlar, yan çizmişlerdi. 3. Kurultay öncesinde beliren bu eğilimle mücadele edildi ve etkisiz bırakıldı. Böylece devrimci delegelerin İstanbul'daki Kurultaya gitmeleri ve mücadele etmeleri sağlandı.

Kurultayda, parçalanmış olan FKF yöneticileri devrimci muhalefet karşısında, aralarındaki anlaşmazlığı hasır altı ederek uzlaştılar. Devrimci muhalefete karşı birleşerek «kutsal ittifak» larını kurdular. Devrimci muhalefet çok az sayıda kişiyle temsil edilmesine rağmen etkili bir mücadele verdi. «Milli demokratik devrim» kavramı etrafında birleşen muhalefet, FKF yönetimini çökertti. Oportünist fikirler bozguna uğratıldı. Kurultay aşağıdaki karar önerisini kabul etti: «FKF, bilimsel sosyalizmi kendisine eylem klavuzu edinmiş gençlerin örgütüdür. Sosyalist gençliğin örgütü olarak FKF bilimsel sosyalizmin Türkiye gibi yarı - bağımlı, yarı - feodal ülkeler için öngördüğü emperyalizm ve onun yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi yolunda mücadeleyi görev bilmiştir.»

Kurultay sonunda yapılan seçimlerde devrimciler belli ölçüde yönetimde yer aldı. Tereddüt içinde olan delegeler, ideolojik hakimiyetin etkisiyle bir yandan devrimci yönetimin iş başına gelmesi yönünde oy kullanırken, diğer yandan o güne kadar oportünizme karşı mücadelede en ön safta olanlara karşı yöneltilen hücumların etkisi altında kaldılar. Bunun sonucu olarak, devrimci grubun en ön safında mücadele veren arkadaşların yönetime gelmesi önlendi. FKF İstanbul Sekreterliği ise Aren oportünizmine bağlı yöneticilerin elinde kaldı. Bunun sebebi İstanbul'daki muhalefetin FKF dışında kalması ve DÖB tarafından temsil edilmesiydi. DÖB yöneticileri FKF'ye girmemek ve oportünistleri «döverek» yenilgiye uğratmak yolunu seçtklerinden İstanbul Sekreterliği TİP yöneticilerine bağlı unsurların hakimiyetinden kurtarılamadı. Bu sonuçlarıyla, FKF'nin 3. kurultayı saf devrimci bir kurultay olmadı. Esas olarak, devrimci ideolojinin kendini kabul ettirme kurultayı oldu.

FKF'nin Güçlenmesi ve Yanlış Eğilimlerin Gelişmesi

Kurultaydan sonra seçilen Yusuf Küpeli başkanlığındaki FKF yönetiminde Aren - Boran kliğine bağlı unsurlar da yer aldı. Bu durum, yeni yönetime uzlaşmacı bir karakter kazandırmıştı. Merkez Yürütme Kurulu Aren-Boran oportünizmine karşı mücadelede, ilk dönemlerde, kararsız ve gevşek davrandı. FKF'de devrimci yönetimin düşürülmesinin gerekçesi olan Dev-

Güç'e tekrar katılmakta tereddüt etti. Bir süre sonra devrimci kanadın zorlamasıyla yeni FKF yönetimi Aren oportünistlerine karşı mücadeleye girişti. Ancak bu mücadelede önemli hatalar yapıldı. «Oportünizmi açığa çıkar ve ideolojik mücadeleyle yık» ilkesine zaman zaman sırt çevrildi. Örgütten atma, şiddet ve zorbalık oportünizmle mücadelenin yöntemleri olarak gösterildi. Nitekim, bu yanlış mücadele anlayışı FKF'de yanlış egilimlerin filizlenip gelişmesine yol açtı. Görünüşte «sol», özünde sağ eğilimler FKF içinde kuvvetlenmeye başladı. Örgüt işleyişi bireyci bir çalışma tarzına bağlandı. Örgütlü, planlı ve sabırlı çalışmanın yerine dağınık, örgütsüz çalışma tercih edildi. Gençlik içinde bireysel kahramanlık eğilimleri körüklendi. Buna rağmen FKF içindeki devrimci kanat, işçi ve köylü kitleleriyle bağ kurmanın önemini belirterek FKF yöneticilerine köylü kitleleriyle bağlar kurması yolunda uyarmalarda bulundu. Ödemiş ve Akhisar'da, FKF'nin yaptığı köylü mitingleri bu uyarmaların sonucu oldu. Devrimci gençler, Akhisar ve Ödemiş köylerinde devrimci bir çalışma uygulayarak, köylü kitlelerinin tefeci - tüccarlara karşı mücadelesini örgütleyen mitingler düzenlediler. Bu, devrimci gençlik hareketinde bir dönüm noktasıydı. FKF etrafında toplanan devrimci gençler, ilk olarak bu ölçüde köylü kitleleriyle kaynaşıyorlar ve başarılı köylü hareketleri örgütlüyorlardı.

İŞÇİ - KÖYLÜ

1969 Nisan ve Haziran aylarında fakültelerde yükselen boykot ve işgal hareketleri başladı. Bu boykot ve işgallerde FKF, gençliğin özlemlerini dile getirdi ve gençlik kitlelerinin öncülüğünü yaptı. Bu hareketler işçi ve köylü kitlelerine de seslenen bir duruma geldi ve Türkiye çapında etki uyandırdı. Ancak, Haziran ayının sonunda işbirlikçi iktidar devrimci gençliğe ve FKF'ye karşı genel bir saldırıya girişti. İşte bireyci ve dağınık çalışma tarzının sonuçları bu anda kendini somut olarak gösterdi, gençlik hareketi yurt çapında bir dağınıklığa ve tecrite uğradı. 1969 yaz döneminde FKF, yöneticilerinin dağıldığı başıboş bir örgüt haline geldi. Bireysel kahramanlıklar pasifizme dönüştü. Örgüt yöneticisiz kaldığından, o anda ortalıkta olanlardan yeni ve geçici FKF yönetimleri kurulmaya çalışıldı. Ancak bu 'da FKF'yi dağınıklıktan kurtaramadı. Proleter devrimcileri İşçi - Köylü Gazetesini böyle bir ortamda çıkardılar. Hareketin içine düştüğü dağınıklık ve tecrit durumundan kurtulmasının tek yolunun işçi ve köylü kitleleriyle bağ kurmak, bu bağları geliştirmek olduğu daha iyi kavrandı. İŞÇİ - KÖYLÜ bu kavrayışın ürünü olarak yayına başladı. İşçi - Köylü'nün çıkışı devrimci hareketi yeniden canlandırdı. Dağınık gençlik kadroları toparlandı. TİP içindeki mücadele daha etkili ve gittikçe hızlanan bir biçimde yürütüldü. Kitlelerle kurulan devrimci bağlar geliştirildi. İşçi - Köylü Gazetesinin ve onun etrafında toplanan kadroların çalışmaları, Demir - Dökümdeki işçi hareketine ve Anadolu'nun çeşitli yerlerinde gelişen köylü hareketlerine destek oldu, bu hareketlere hedef gösterdi ve mücadeleyi bütün işçi köylü yığınlarına duyurdu.

Gene bu dönemde, kitleler içinde proleter devrimci çalışma tarzına karşı sinsi ve pasifist bir baltalama hareketi ortaya çıktı. Kitlelerin içinde çalışmak yerine bireysel kahramanlık, örgütlü ve disiplinli çalışma yerine örgütsüz ve bireyci çalışma anlayışı hakim kılınmak istendi. FKF saflarında beliren bu eğilime karşı, AYDINLIK Dergisi bir süredir yürütmekte olduğu ideolojiyi şiddetlendirdi. AYDINLIK'ın 12. sayısında kitleler içinde çalışmayı baltalamaya yönelen sinsi saldırıları açığa çıkarmak, kitlelerden kopuk,

bireyci eğilimleri mahkum etmek ve genç kadroları devrimci fikirler etrafında toplamak amacıyla «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» başlıklı Yazı Kurulu Bildirisi yayınlandı. Bu bildiri, devrimci gençlik hareketinin bir eleştirisiydi. Bu bildiri sinsi saldırıları açığa çıkardı. Devrimci gençlik hareketini işçi ve köylü kitlelerinin mücadelesinden koparmak isteyen küçük burjuva eğilimlere karşı açık mücadeleyi hızlandırdı. Gene bu bildiri, gençlik dalkavukluğunu ve ideolojik mücadeleyi örtbas etmek isteyen ilkesiz birlikçi tutumu eleştirdi.

İlkesiz Birlik Cephesi ve Proleter Devrimcileri

FKF'nin 1969 yılının Ekim ayındaki 4. Kurultayı bu şartlar içinde toplanan devrimci grup ile, kitlelerden kopuk, bireyci çalışma tarzını öneren, Aren tahlillerini yeni biçimler altında geliştiren ve devrimci çizgiye karşı olmak temelinde birleşen küçük burjuva eğilimlerinin meydana getirdiği İlkesiz Birlik Cephesi arasında bir mücadele alanı oldu. FKF içindeki devrimci gençlik kadrolarının önemli bir kısmı bu iki çizgi arasındaki ayrılığı tam olarak kavrayamamıştı. FKF'nin kadroları ayrılığın temelini neden tam olarak kavrayamamıştı? Çünkü tartışmalar kitlelerden ve kadrolardan gizlenmek istenmişti. Tartışmalar, esas olarak, AYDINLIK Yazı Kurulunda ve kapılar ardında cereyan etti. Kurultay'da da tek liste olarak önerilen Genel Yönetim Kurulu yine kapalı kapılar ardında, gençlik kadrolarının dışında tayin edildi. İlkesiz Birlik Cephesi ve onun lideri Mihri Belli ile uzlaşmamız ve TDGF yöneticilerini gençlik kadrolarının dışında pazarlıkla tespit etmemiz, devrimci olmayan, son derece hatalı bir tutumdu. Bu tutum ilkesiz bir birliği koruma endişelerinden ileri geliyordu. Kadroların ve kitlelerin dışında yürütülen tartışmalar ve pazarlıklar devrimci olmayan küçük burjuva tutumudur. Bu tutum sonunda düzeltilmezse kitlelerden ve kadrolardan kopma sonucuna varır, dar klikçi küçük burjuva eğilimlerini geliştirir.

FKF'nin (Kurultayda kabul edilen yeni ismiyle TDGF'nin) 4. Kurultayının sonunda seçilen Atilla Sarp yönetimindeki Merkez Yürütme Kurulu iki çizgi arasındaki bir uzlaşma kurulu oldu. Kurultay sinsice yürütülen muhalefete rağmen TÜRK SOLU, AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ'nün halkımızın yürüttüğü milli demokratik devrim mücadelesinin propaganda ve eylem silahları olduğu kararını aldı. İlkesiz Birlik Cephesi kendi önerdiği karar tasarısını geri almak zorunda kaldı.

Kurultay sonrası, listelerin tesbitindeki uzlaşma, mücadeleye dönüştü. İlkesiz Birlik Cephesi ile proleter devrimcileri arasındaki mücadele şiddetlendi. Yıl sonunda, AYDINLIK Dergisi sahipliğini elinde bulunduran ve İlkesiz Birlik Cephesinden olan kişinin özel mülkiyetçi bir tutumla dergiye el koyması üzerine mücadele TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ'nün devrimci bayrağı altında toplandı. Bu olumlu bir gelişmeydi. Böylece saflar açıkça belirdi. Proleter devrimcileri doğru devrimci çizgiyi daha açık ve etkili bir biçimde savunmaya ve geliştirmeye başladılar. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın çıkarılması, Mihri Belli oportünizmi ve revizyonizmi ile ilkesiz beraberliğe son verdi. Mihri Belli'nin oportünist fikirlerine karşı **açık** mücadeleyi başlattı. Bu **açık** mücadeledir ki, saflarımızdaki oportünist görüşlerden hızla arınmamızı sağladı. Bizi Mao Zedung Düşüncesini kavrama yolunda ilerletti.

1970 yılının Ocak ayında toplanan Genel Yönetim Kurulunda Mihri Belli'ye bağlı İlkesiz Birlikçi TDGF yöneticileri, tıpkı 1968 Temmuzunda olduğu

gibi, Merkez Yürütme Kurulunda bulunan devrimci üyelerin uzaklaştırılması için çaba gösterdiler. Ömer Özerturgut, Gün Zileli, Oral Çalışlar ve Aktan İnce Merkez Yürütme Kurulu dışında bırakıldı. Yine Atilla Sarp Başkanlığında İlkesiz Birlikçi yeni bir Merkez Yürütme Kurulu seçildi.

İlkesiz Birlik Cephesinin Çürüyüşü

İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerine bağlı TDGF yönetici kliği tıpkı Aren - Boran kiliğine bağlı eski FKF yöneticileri gibi, dar klikçi, rekabetçi bir tavırla kendi dışındaki ilerici örgütlere karşı yanlış bir politika izledi. Örgütün içinde bulunduğu dağınık durum Atilla Sarp yönetiminde daha da arttı. Dağınıklık ve disiplinsizlik devrimci bir tutum gibi gösterilmeye çalışıldı. Zaman zaman Kemalizm yağcılığı yapıldı. Gençlik hareketi içinde pozculuk, palavracılık TDGF yöneticileri tarafından teşvik edildi. Örgüt içinde eğitim yapılmadı ve ideoloji düşmanlığı körüklendi. Bireyci çalışma tarzı kadrolar arasında yayılmak istendi. Bütün bunlara rağmen gençlik hareketi yurt çapında gelişti. Devrimci Gençlik Dernekleri yurdun dört bir yanında kuruldu. Halkımızın gelişen sınıf mücadelesi bu gençlik örgütlerinin kurulmasını ve gelişmesini sağladı. Bu mahalli gençlik örgütleri halkımızın yükselen mücadelesine katıldılar. Mihri Belli'ye bağlı TDGF yöneticileri ise halkın gelişen mücadelesinin gerisinde kaldılar. İstanbul'daki 15 - 16 Haziran şanlı işçi mücadelesini bastırmak için getirilen sıkı yönetim ve Doğu'da halkımıza yapılan zulüm karşısında teslim bayrağını çektiler. Burjuva devlet tahlillerine ve burjuva milliyetçiliğine sırt dayanan İlkesiz Birlik Cephesinin sosyal barışçı politikasına hizmet ettiler. Devrimci gençliğin halkımızın mücadelesine katılma yönündeki isteklerine karşı durdular. Pozculuk ve palavracılık, hakim sınıfların baskıları karşısında pasifizme dönüştü.

Proleter Devrimci Hareketin Güçlenmesi

TDGF içindeki proleter devrimci kadrolar İlkesiz Birlik Cephesi ile mücadele içinde güçlendi. Çağımızın Marksizm - Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesi gençlik saflarında da hızla kavranmaya başlandı. İlkesiz Birlik Cephesi yönetici kliği ve bu arada TDGF yöneticileri devrimci muhalefetin ideolojik bombardımanı ve halkımızın şiddetlenen sınıf mücadelesi sonucu parçalandı. İlkesiz Birlik Cephesinin bazı unsurları, liderleri Mihri Belli'ye karşı Aren'in Aybar'a karşı yürüttüğü cinsten sahte bir muhalefete girişti. İlkesiz Birlik Cephesinin revizyonist görüşleri kadrolar önünde iyice açığa çıktı. TDGF tabanının yanlışlarını düzeltme, doğruları kavrama yolunda hızla ilerlemesi üzerine, TDGF yöneticileri paniğe kapıldılar. Tüzüğü çiğneyerek oy canbazlıklarına baş vurdular. Devrimci Gençlik Derneklerinin proleter devrimci yönetim kurullarını fesih yoluna gittiler. Örgütlere en geri, sosyalizme yabancı unsurları doldurdular. Bu unsurlara dayanarak seçim kazanmaya çalıştılar. Bütün bunlar, devrimci yöndeki gelişmeyi önlemekte yetersiz kalınca, devrimci fikirlerin yayılmasını önlemek için zorbalıkta çare aradılar. Devrimcilerin konuştuğu toplantıları basarak, devrimci yayın organlarının bürolarına saldırarak, İşçi - Köylü'nün satılmasını yasaklamaya çalışarak gerici bir tutuma saplandılar. Bu tutumları onların çöküşünü daha da hızlandırdı. TDGF'nin 5. Kurultayı 1970'in Ekim ayında bu şartlar altında toplandı.

Kuliste Hazırlanan Son Kurultay

Son TDGF Kurultayı, İlkesiz Birlik Cephesinin parçalanan klikleri arasında kapalı odalarda yapılan anlaşmalarla tezgâhlandı. Dar klik menfaatlerini gençliğin ve halkın mücadelesinin üstünde tutan ilkesiz birlikçi yöneticiler, hazırladıkları burjuva oyununu kurultay'da uyguladılar. Çöken ve dağılan İlkesiz Birlik Cephesi sahte bir görünüm yaratılarak ayakta tutulmaya çalışıldı. Proleter devrimcilerinin mücadeleleri sonucunda yıkılan Mihri Belli'nin oportünist ve revizyonist görüşlerine karşı, gençlik tabanından gelen devrimci eleştiriler bastırılmak istendi. Kurultay'da proleter devrimcilere karşı bir küçük burjuva terörü havası estirilerek tartışma önlendi. Kürsüde konuşan devrimcilere arkadan tekmeler atıldı. En edepsizce burjuva hareketlerine tükürük püskürtmek vb. paçavra usullerine başvuranlar oldu. Başkanlık Divanını ele geçiren İlkesiz Birlik Cephesinin oportünist kliği için önemli olan seçimlerdi. İlk gün devrimci arkadaşımız Oral Çalışlar'ın konuşması yarıda kesildi. Erdoğan Güçbilmez ancak bir cümle söyledi ve konuşması engellendi. Kurultay'ın ikinci günü arka arkaya söz alan altı arkadaşımızın ilki, Doğu Perinçek arkadaşın konuşması yarıda kesildi ve Divan Başkanı «Seçimlere geçildiğini» ilan etti. Devrimci fikirlerin yayılmasından ve ikiyüzlülüklerinin ortaya çıkmasından korkan ilkesiz birlikçiler, bu Kurultayın yalnız seçim kısmıyla ilgiliydiler.

Kurultay devrimci gençliğin ve halkımızın hiçbir meselesine ışık tutmadan seçimlerle sonuçlandı. Bununla beraber ikiyüzlülük ve devrimci düşünceyi zorbalıkla bastırma tutumu bir kere daha açığa çıktı. Aydınlık Sosyalist Dergi ve Kurtuluş'un oportünist ve revizyonist fikirlerinin devrimci saflarda tepki görmesi karşısında, bu yayın organlarının bir kısım sorumlularının giriştiği sahte ve ikiyüzlü muhalefet bir kere daha açığa çıktı.

Oportünist ve revizyonist fikirlerin oybirliğiyle yayınlanmasına katılanlar, dar klik menfaatleri ve devrimci eleştirilerin baskıları arasında ikiyüzlü bir tutum içindedirler. Bunlar esas olarak devrimci eleştiricileri bastırarak Mihri Belli liderliğindeki İlkesiz Birlik Cephesini ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Diğer yandan gene bu ikiyüzlü tutuma saplananlar, Mihri Belli'yle beraber kararlaştırdıkları yazıların hesabı sorulunca, sahte bir muhalefetin şampiyonları kesilmektedirler. Devrimci kadroları ve gençliği aldatacaklarını sanmaktadırlar. Bu ikiyüzlü tutumun sözcüleri Mihri Belli'nin oportünist görüşlerinin baş köşeye yerleştiği Aydınlık Sosyalist Dergi ve Kurtuluş'u benimsediklerini Kurultay'da defalarca ilan ettiler. Gene bunlar, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin «bir kısmını doğru, bir kısmını yanlış» bulduklarını belirterek, proletarya düşüncesi üzerinde şüpheler uyandırmaya çalıştılar ve çağımızın Marksizm - Leninizm'i olan Mao Zedung Düşüncesinin özüne ve can alıcı fikirlerine sinsice saldırdılar. Sıkıştıkları yerde başında oldukları akımı bir kenara atıp, şahıslarını savundular ve bireyciliğin zirvesinde dolaştılar. Tahrif ve yalanı baş mücadele aleti olarak kullandılar. Devrimci mücadelenin pratik meselelerini gözlerden kaçırmak için, akademik konferanslar verdiler. Devlet ve iktidar meselesini, Sıkı Yönetim ve Ordu ile ilgili tahlilleri, halklar meselesini bulandırmak için uğraştılar. Bugünkü mücadelemize ışık tutacak ve oportünist tutumlarını açıkça ortaya serecek bu konulardaki Marksist - Leninist ilkeleri örtbas etmeye çalıştılar.

Böylece sınıf mücadelesinin her şiddetlendiği anda ortaya çıkan ve çıkacak olan teslimiyetçi tutumlarını gizlemek istediler.

Kurultay, devrimci hareketimizin meselelerini bir çok arkadaşın kafasında bulanık bırakarak kapandı. Proleter devrimcileri kulislerde pazarlıkla hazırlanan Kurultay'ın bu niteliğini değiştiremediler, bu önemli görevi başaramadılar. İkinci gün arka arkaya söz sırasına giren altı arkdşımıza söz verilmeksizin geçilen seçimler, kulisçiliği ve İlkesiz Birlik Cephesinin parçalanışını bir kere daha gözler önüne serdi. Proleter devrimci fikirler karşısında uzlaşan yönetici klikler, sandalye pazarlığında kulislerde birbirine girdi. Burjuva mevki düşünlüğü ve burjuva örgütlerine has gerici ve çürüyen tutumlar açığa çıktı.

Tecrübeler Gençliğe Işık Tutsun

İlkesiz Birlik Cephesini ayakta tutma hesaplarıyla meydana getirilen yeni yönetim, yeni parçalanmaları bağrında barındırmaktadır. Görünüşte sürdürülen ilkesiz birlik, gerçekte bu ilkesiz birliğin çökmesine karşı son direnmeleri ifade etmektedir. Revizyonizme ve oportünizme karşı her uzlaşma gerici bir tutumdur. Revizyonizmi örtbas etmeye gayret eden ikiyüzlü tutumu terketmek ve **açık** mücadeleye girmek, devrimci düşünceyi hızla ve daha doğru olarak kavramamıza yol açar.

Cesur olmalıyız! Oportünizmle olan her türlü uzlaşmayı yıkmalıyız! İlkesiz bir birliği ayakta tutma çabaları en gerici tutumdur. Bu tutumu yıkmalı ve yanlış eğilimlere karşı açık mücadeleye girmeliyiz!

Bütün devrimci arkadaşlar, devrimci gençlik hareketinin son beş yıllık gelişmesinden dersler çıkarmalıdır. Dar klikçi ve küçük burjuva rekabetçi tutum mahkum edilmelidir. Bu tutumun her zaman pasifizmle atbaşı gittiği unutulmamalıdır. Bireycilik, pozculuk ve palavracılık mahkum edilmelidir. Bu davranışların hakim sınıfların baskıları karşısında her zaman teslimiyetçiliğe dönüşmeye hazır olduğu unutulmamalıdır. Her türlü bireyci ve terörcü eğilimi mutlaka yenmeliyiz. Bireyci çalışmanın, baskılar karşısında bizi dağınıklığa götürdüğünü, örgütümüzü işe yaramaz bir hale getirdiğini hatırlamalıyız.. İşçi köylü yığınları içinde gösterişsiz ve kararlı proleter devrimci çalışma tarzını uygulamalıyız. Gençler ve aydınlar ancak işçi köylü yığınlarıyla kaynaşarak, bu yığınlar içinde küçük burjuva çalışma tarzını terkedip, proleter devrimci çalışmayı uygulayarak proleterleşirler.

Devrimci Gençlik Federasyonu, devrimci gençliğin yığın örgütüdür. Onun bu niteliği, birçok küçük burjuva eğilimleri için elverişli bir ortam yaratır. Sosyalist gençler bu ortama boyun eğmemeli, yanlış eğilimlerle sürekli mücadele ederek halkla birleşmelidir.

Proleter devrimcileri, gençliğin anti - emperyalist mücadelesinin ilerlemesi ve yeni başarılar kazanması için her zaman çalışacaklardır. Dev - Genç'in bu yoldaki her çalışmasını sonuna kadar destekleyeceklerdir.

Türkiye İşçi Partisi
Tüzük ve Programının Eleştirisi

Bu sayımızda, TİP Tüzük ve Programının eleştirisine başlıyoruz. İlk önce Parlamentarizm ve «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» meselelerini ele aldık. İlerki sayılarımızda mülkiyet, milliyetçilik ve zengin ve orta köylü politikası sorunlarını inceleyeceğiz.

Türkiye İşçi Partisi ve bu Parti'nin saflarında uzun bir süredir mücadele etmekte olan proleter devrimciler, bugün bir dönüm noktasına gelmiş bulunuyorlar. Geçirdiğimiz yıl içinde, TİP'in başına çöreklenmiş bulunan oportünist yöneticiler, yıkıcı faaliyetlerini yoğunlaştırmışlardır. Geçirdiğimiz yıl içinde, Aren - Boran yönetici kliğinin oportünist, reformcu niteliği gitgide karşı - devrimciliğe dönüşmek yolunda olduğunu göstermiştir.

Oportünist yöneticilerin özellikle son aylarda yoğunlaşan yıkıcı ve sosyalizm düşmanı faaliyetine karşılık, İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri, Aren-Boran oportünizmine karşı zorbalık yolunu seçmişlerdir. Bu yöntem, sonuç olarak yalnızca Aren - Boran kliğinin kendisine bağlı unsurlar üzerindeki hâkimiyetini kuvvetlendirmiştir. Aren - Boran kliğiyle «en keskin» mücadeleyi öneren İlkesiz Birlikçiler, bugün Parti - içi mücadeleyi tamamen terket me durumuna gelmişlerdir. Türkiye İşçi Partisi içinde oportünizme karşı mücadeleye kararlı olan proleter devrimciler, bugün toparlanmak, kazanılmış tecrübeleri toplu halde değerlendirmek, geçmişi, bugünü ve geleceği gözden geçirmek durumundadırlar.

TİP Tüzük ve Programı'nın çağımızın Marksizm - Leninizm'i olan Mao Zedung Düşüncesi ışığında gözden geçirilmesi işinde geç kalınmıştır. Böyle bir inceleme, bazılarının ileri sürdüğünün aksine, TİP yöneticilerinin oportünist politikasının 1965 seçimlerinden sonra başlamadığını kesinlikle ispatlamaktadır. Gerçek şudur ki, sonradan sandalye kavgalarıyla kendi içinde parçalanan ve Aren - Boran sahte muhalefetini doğuran TİP yönetici kliği, **daha başından beri** reformist ve parlamentarist bir çizgi izlemiştir. Ülkemizdeki sınıf mücadelesine, bütün ülkelerin proleter devrimcilerinin mahkûm ettiği revizyonist tezleri kabul ettirme, işçi sınıfı hareketini parlamentarizm içine hapsetme çabasını, TİP Tüzük ve Programı'nda açıkça görmek mümkündür.

Gerek TİP Tüzük ve Programı'na hakim olan reformist çizginin, gerekse bu çizginin ve bu çizgiyi savunan kliğin niteliğinin daha başından tam ve doğru olarak kavranamayışının kökenleri, 1960 - sonrasında yaygınlaşan küçük burjuva düşüncesinde ve ortamında aranmalıdır.

Küçük Burjuva Ortamı ve TİP Programı

1960'daki ilerici küçük burjuva hareketi, sınırlı bir özgürlük ortamı yarattı. Bu sınırlı özgürlük ortamı içinde, başlıca iki düşünce hızla yayıldı. İlkönce ve 1965'e kadar daha büyük bir hızla, küçük burjuva reformist düşüncesi yaygınlaştı. TİP Programı'nın kabul edildiği 1964 yılına kadar ideolojik ortama hakim olan bu küçük burjuva reformist düşüncesi, çeşitli ülkeler deki oportünist sosyal - demokrat hareketin ideolojisi idi. Özellikle 1965'ten sonra bilimsel sosyalizmin klasiklerinin okunması, TİP içinde başlıyan mücadele ve işçi - köylü hareketlerinin yoğunlaşması, Marksizm - Leninizm'in hızla yayılmasına yol açtı. Modern revizyonizme karşı açık ideolojik mücadeleye girişilmesi ve bütün tecrübelerin Marksizm - Leninizm Mao Zedung Düşüncesi ışığında eleştirilmesi bu yayılmayı daha da hızlandırdı.

TİP'in ortaya çıkışı ve gelişmesi 1964 öncesi küçük burjuva ortamı içinde **sınıf mücadelesi pratiğinin ve fikrinin yaygınlaşmadığı**; geniş sol çevrelerin meseleyi sınıf mücadelesini geliştirmek, emekçi yığınlara önderlik etmek ve devrim yapmak olarak değil, fakat «devlet eliyle ekonomik reformlar yaparak kalkınmak» olarak gördükleri bir dönem de oldu. Örneğin bir Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı çalışmasının devrimci bir çalışma sayıldığı ve hatta bazı unsurlarca «sosyalizmin» bu yolla kurulacağının sanıldığı bir dönemde, küçük burjuva reformist düşüncesi, 10 Şubat 1964'te İzmir'de toplanan Türkiye İşçi Partisi Birinci Büyük Kongresi'nde kabul edilen TİP Programı'na, bu Programın hazırlanışına ve metnine damgasını vurdu. Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı'nın hazırlanışına katılmış bir çok reformist iktisatçının TİP Programı çalışmasına da katılmış olması bir tesadüf değildir; o dönemin niteliğinin ve küçük burjuva reformizminin sol çevrelerde yaygınlığının bir ifadesidir. Bu genel hava içinde, TİP Programı'nın hazırlanışına yapılan bütün devrimci katkılar, Parti'ye hakim sosyal - demokrat unsurların tesbit ettiği parlamentarist çerçeveye yerleştirilerek, o çerçeveye uydurularak yozlaştırılmıştır.

TİP Tüzüğü

TİP Tüzüğü, 31 sayfalık bir broşürdür. Tüzüğün ikinci maddesi, «Partinin karakteri» ni şöyle tanımlamıştır :

«Türkiye İşçi Partisi Türk işçi sınıfının ve onun demokratik öncülüğü etrafında toplanmış bütün emekçi sınıf ve tabakaların... kanun yolundan iktidara yürüyen, siyasi teşkilatıdır.» (s.4.)

Üçüncü madde ise, «Partinin amacı» hakkında şöyle demektedir :

«TİP'in amacı, Anayasa ve kanunların tanıdığı hak ve hürriyetlere dayanarak, programında açıklanan esasları gerçekleştirmektir.» (s. 4.) Aynı madde, TİP Programı'nın iki sayfalık kısa bir özetini vermektedir. Bu özet içinde, şu ifade dikkati çekmektedir :

«Sanayileşmeye öncelik veren planlı, emekten yana ve emekçi halk yığınlarının iştiraki ile işleyen bir devletçiliğin... düzenleyici ve yönetici temel kuvvet olmasını sağlamak;

«Özel sektörü, ulusal ekonominin genel plana bağlı yararlı bir kesimi haline getirmek;

«Ve böylece siyasi demokrasiye ekonomik ve sosyal bir öz kazandırarak, daha ileri bir toplum düzenine demokratik yoldan geçiş şartlarını hazırlamak;...» (s. 5.)

Bu maddenin sonunda ise şöyle denmektedir :

«Halkın oyu ile kanun yolundan iktidara gelen TİP, halkın oyunu kaybedince, yine kanun yolundan iktidardan çekilir.» (s. 6.)

Görülüyor ki daha Tüzüğün başından itibaren, sistemli bir şekilde Parti tabanına ve halka reformist, parlamentarist, teslimiyetçi fikirlerin aşılanmasına girişilmiştir. TİP yöneticileri, daima hakim sınıfların hakimiyetinin perçinlenmesine ve gizlenmesine yarıyan gerici parlamentarizmi, «siyasi demokrasi» olarak nitelendirmektedirler.. Ve bu yolla iktidara geleceklerin den o kadar emindirler ki (!), hakim sınıflara 'aynı yoldan iktidardan çekileceklerini' peşinen vadetmektedirler.

Bu girişten sonra, Tüzüğün kalan 25 sayfası, uzun uzadıya bürokratik bir teşkilatın tasvirine ayrılmıştır. Bu genel görünüm içinde, Parti Meclis Gruplarına, Milletvekillerinden alınacak bağışlara, Milletvekillerinin yetkilerine, seçimlerde adayların nasıl tesbit edileceğine, vb. geniş yer verilmiştir. Tüzüğün 33. maddesinin son fıkrası ise şöyledir: «Genel Başkan Cumhurbaşkanlığına seçilirse, Parti Başkanlığından ayrılmış sayılır.» TİP Tüzüğünde, işçi sınıfı partisinde geliştirilmesi gereken militan vasıflara, ideolojik sağlamlığı esas alan iç disipline hiç önem verilmemiştir. Buna karşılık «Disiplin Cezaları ve Koğuşturma Usulü» bölümü beş sayfa tutmaktadır. Burada, geçici çıkarma ve çıkarma cezalarına yol açabilecek suçlar, Parti içinde her türlü devrimci tartışma ve muhalefetin yok edilmesine imkan verecek şekilde düzenlenmiştir. Bu etraflı ihraç mekanizmasını, oportünist yöneti ciler bilimsel sosyalizmi Parti'den tasfiye yolunda çalıştırmışlardır. TİP Tüzüğü, devrimci bir örgütün düzenleyici ilke ve kuralları bütünü görünümünde değil, ayrıntılı bir adli infaz mekanizması görünümündedir.

Bu Tüzüğün geniş işçi ve köylü kitlelerine verebileceği hiçbir şey yoktur. Tüzüğün dili, esas olarak küçük burjuva aydınlara hitap eden, coşturucu, mücadeleye sevkedici bir niteliği olmayan bir dildir. Tüzüğün uzunluğu ve karmaşıklığı, işçiler ve köylüler tarafından kolayca kavranmasına engeldir. Tüzüğün küçük burjuva aydınlarını muhatap alan sahte bilimselliği, sınıf mücadelesinden kopuktur. Tüzük, emekçi yığınlara devrimci nitelikler, devrimci bir dünya görüşü, devrimci bir çalışma tarzı ve disiplin anlayışı değil, parlamentarizm, reformizm ve pasifizm aşılamaktadır. Emekçi yığın ların devrimci yaratıcılığını körletmekte ve bürokrasi içinde boğmaktadır.

TİP Programında Burjuva Devlet Teorileri ve Parlamentarizm

TİP Programı. TİP Tüzüğünün bu niteliklerini daha geniş ölçüde yansıtmaktadır. TİP Programı, biçim bakımından, TİP Tüzüğünün devrimci olmayan niteliklerini aynen devam ettirmektedir. TİP Programı'nın öz bakı-

mından, başlıca iki unsuru vardır : 1) Burjuva devlet teorisine dayandırılan Parlamentarizm; 2) Küçük burjuva reformizminden kaynaklanan ve Program içinde **yanlış** bir sınıf tahliline, **yanlış** bir dünya tahliline, burjuva iktisadına, tarihi materyalizmin reddine ve sosyal - demokrat bireyciliğe dayandırılan Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu önerisi.

İlkönce burjuva devlet teorilerini ve parlamentarizm sorununu ele alalım. TİP Programı baştan sona kadar burjuva devlet teorilerine dayanmaktadır. Marksist - Leninist teori devletin hakim sınıfların baskı aracı, baskı mekanizması olduğunu öğretir. Marksist - Leninist teori bu nedenle işçi sınıfı iktidarını kurmak için **devrim** yapmak gerektiğini, burjuvazinin iktidarını parçalamak ve işçi sınıfının devrimci iktidarını kurmak **gerektiğini** öğretir. Bunu yapmak için mevcut devlet kurumlarının asla araç olamıyacağını, proleter devrimcilerinin halkı örgütleyip siyasi iktidar hedefine yöneltmeleri gerektiğini öğretir. Marksist - Leninist teori, hangi görünüme bürünürse bürünsün, ister «demokratik», ister «diktatörlük» olsun, hakim sınıfların iktidarının mutlaka **hakim sınıfların diktatörlüğü** olduğunu öğretir. Burjuvazi, diktatörlüğünü gizlemek için, parlamenter demokrasiyi tercih eder, ama halkın gelişen mücadelesi karşısında her an bunu terkedebilir. Parlamenter demokraside de, burjuvazi hiç durmaksızın emekçi sınıfları ezme ve devrimci mücadeleyi bastırma çabası içindedir. Burjuva ideologları, burjuva iktisatçıları, parlamenter demokrasinin de burjuva diktatörlüğü olduğunu gizlemek için, devletin sınıflarüstü olduğunu anlatan burjuva teorilerini yayarlar; devleti «kamu gücü» olarak niteleyen uydurma teoriler ortaya atarlar; devletin daima belli bir sınıfın veya sınıfların örgütlü gücü olduğunu gözden kaçırmaya çalışırlar.

Sınırlı demokratik olanaklarla kurulan bir parti, devletin devrimci tahlilini mükemmel bir şekilde ortaya koyamasa bile, burjuva devlet teorilerine hiçbir zaman sırtını dayayamaz!

TİP Programı'nın 57. sayfasında, bu burjuva devlet teorilerine uygun olarak, şöyle denilmektedir :

«Politik yapı, son bir tahlil ile, kamu gücünün sosyal sınıflar açısından kullanılış şeklidir.»

TİP Programı, hakim sınıfların devlete hakim oldukları değil, sosyal ve politik hayatı «etkiledikleri» görüşündedir :

«Bunun sonucu olarak da ürünlerin mübadele sistemini, emeğin çalışma şartlarını belirleyerek milli gelirden en büyük payı almaktadırlar. Bu suretle memleket ekonomisini ve politik hayatını kendi çıkarlarına etkilemektedirler.» (s. 36.)

TİP Programı'nın burjuva parlamentarizmi konusundaki görüşü şudur: «... **çok partili demokrasi, sermaye kuvvetleri karşısında emeği temsil eden kuvvetlerin kurduğu bir denge rejimidir.»** (s. 49. Altını TİP yöneticileri çizmiş). Ve yine TİP yöneticilerine göre, bu «denge rejimi» içinde «emeği temsil eden kuvvetlerin» ağırlığı hiç durmadan artmaktadır; sosyalizme doğru ilerleyiş te bu çerçeve içinde olacaktır!

Bu burjuva devlet teorisine dayandırılarak parlamentarizm sistematik bir şekilde aşılanmıştır :

«**Türkiye İşçi Partisi'nin demokrasi anlayışına göre demokratik rejimde toplumun yönetici, yürütücü ve itici gücü, Türk işçi sınıfı ile emekçi halk kitleleridir. Bu sınıf ve tabakaların politik teşkilatı olan Türkiye İşçi Partisi iktidara demokratik seçim yolu ile gelir, insanın insan tarafından sömürülmesini reddederek, temel insan hak ve hürriyetlerine bağlı ve saygılı olarak iktidarda kalır ve seçimle iktidardan gider.**» (s. 69. Altını TİP yöneticileri çizmiş.)

«**Anayasa'mızın gerçekten uygulanması, Türkiye İşçi Partisi'nin varlığını zorunlu kılar. Çünkü Anayasa'da yazılı temel haklar, sosyal ve ekonomik haklar, ancak böyle bir partinin etkin varlığı halinde kâğıt üzerinde kalan formüller olmaktan kurtulup emekçi yurttaşın yararlandığı canlı, uygulanan kurallar biçimini alır. Sosyal sınıflar arasında bir denge rejimi demek olan DEMOKRASİ, ancak bu takdirde boş bir söz olmaktan çıkar.**» (s. 60. Altını TİP yöneticileri çizmiş.)

Burada söz konusu edilen, Sadun Aren'in, TİP'in varlığının hakim sınıfların da yararına olduğu, ancak TİP'in varlığı ile büyük patlamaların önlenebileceği yolundaki meşhur görüşüdür. Gerçekten de, bu görüşte olan yöneticilerin TİP'in başında bulunması, hakim sınıfların yararınadır! Sayfa 60'da, daha yukarda şöyle denmektedir :

«Türkiye İşçi Partisi... demokratik yoldan iktidara gelmeyi ve Türkiye'nin temel meselelerini çözmeyi tarihi bir görev bilir...»

Sayfa 53'te de şöyle denilmektedir :

«Uyanık işçi liderleri, bu gerçeği de kavramaya ve halkın, oylarını kendi öz partisi olan Türkiye İşçi Partisi'ne yani kendi kendisine vererek iktidara gelmesinden... başka çıkar yol olmadığını anlamaktadırlar.» (Altını TİP yöneticileri çizmiş.)

Bütün bunlar, İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinden yıllarca önce, TİP yöneticilerinin legalite uğruna (bkz. Aydınlık Sosyalist Dergi, s. 24, başyazı.) **cansiperane** bir mücadele vermiş olduklarını ortaya koymaktadır.

Bütün ülkelerin pratiği ve bu arada ülkemizin son on yıllık pratiği de, burjuva parlamentarizmi içinde proletarya partisinin iktidara gelmesine imkân olmadığını ispatlamaktadır! TİP yöneticilerinin, yerli hakim sınıflar önünde yüklendikleri «tarihi görev», emekçi halkı parlamentarizm içine hapsetme görevi, bugün çökmüştür. Proleter devrimci mücadelemiz bunu çökertmiştir. Mevcut düzenin kurumlarından yararlanarak devrim yapmanın imkânsız olduğu açıktır. Zaten TİP Programı, TİP yöneticilerinin «devrim yapmak» iddiasında olmadığını da açıkça ortaya koymaktadır.

Küçük Burjuva Reformizmi, Burjuva İktisatçılığı ve Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu

TİP Programı, TİP'in hedefini, burjuva parlamentarizmi çerçevesinde sosyal adaleti ve kalkınmayı sağlamaya yarayacak reformları gerçekleştirmek olarak tesbit etmiştir.

«Türkiye'yi mümkün olan en büyük hızla geliştirmek, ileri bir memleket haline getirmek istiyoruz. Bu gelişmenin üstelik demokratik yolda, sosyal adalet ölçüleri içinde olmasını... istiyoruz.» (s. 17.)

Türkiye'nin gelişmesi, çağdaş uygarlık seviyesine ulaşması davasının, her şeyden önce bir ekonomik kalkınma işi olduğunu, bugün artık herkes kabul etmektedir.» (s. 18.)

«Temel dava, Türkiye'nin, mümkün olan en büyük hızla, demokratik düzen, sosyal adalet ve bağımsızlık içinde gelişip ilerlemesi olduğuna göre, bütün bu konular, bu nitelikte bir kalkınmayı gerçekleştirmedeki rolleri bakımından ele alınacaktır.» (s. 19.)

Daha açık bir ifade olamaz! Marksizm - Leninizm, bize temel meselenin kalkınmak değil, **devrim yapmak** olduğunu öğretir. Kalkınma masalı, em peryalizm tarafından sömürülen ülkelerde halkın devrimci mücadelesini bastırmak için küçük burjuva reformizmini kullanmayı amaçlayan, emperyalist ideologların bir masalıdır. Sosyal adalet masalı ise, yine hiçbir zaman gerçekleştirilmesi mümkün olmayan, bir küçük burjuva reformist düşüncesidir. Emekçi halk yığınlarının ve onların önderi olan proletarya partisinin meselesi, sosyal adaleti gerçekleştirmek değil, devrim yapmak, işçi - köylü iktidarı altında sosyalizmin kuruluşuna doğru hızla ilerlemektir! TİP yöneticileri ise, Program'daki bütün konuları, «sosyal adaletçi kalkınmadaki rolleri» açısından ele alacaklarını açıkça belirtmişlerdir. Gerçekten de TİP Programı'nda **bütün** meseleler, bu ekonomist ve reformist anlayış içinde ele alınmıştır.

TİP Programı'nın «Devrimcilik» diye bir maddesi de vardır. Bu maddede şöyle denilmektedir:

«Devrimcilik, geri kalmış bir toplumu ileri bir toplum haline getirmek ve ileri toplumları durmadan daha çok ilerletmek için, bilim ışığında, köklü reformlar yapmaktır.» (s. 79.)

Devrimcilik kavramını bile **reformizm** olarak tanımlamak istiyen TİP yöneticileri, sosyal adalet içinde hızlı kalkınma yolu olarak, Kapitalist Ol mayan Kalkınma Yolu önerisini Program'ın temel direği haline getirmişlerdir. Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu önerisi, TİP Programı'ndaki reformizm, iktisadi kalkınma ve sosyal barış öğüdünün tek kelimeyle ifade edilmesidir.

«O halde Türkiye için kurtuluş, kapitalist olmayan bir kalkınma yoluna girmektir. KAPİTALİST OLMAYAN KALKINMA YOLU emekten yana ve emekçilerin yürütümüne ve denetimine katıldığı planlı bir devletçilik olarak tanımlanabilir. Böyle bir düzende kamu sektörü esastır ve ekonomiye hakim olacak kadar geniştir. Özel sektör plan çerçevesi içinde kamu sektörünün yardımcısı olarak çalışır ve gelişir.» (s. 64. Altını TİP yöneticileri çizmiş.)

Bu çok önemli paragrafta, burjuva devlet teorisi, devletçiliğin sosyalizm olarak yutturulması ve sosyalizmin son tahlilde işçi sınıfı iktidarı meselesi olduğunun örtbas edilmesi, karma ekonomi ve kapitalist olmayan kalkınma yolu önerisi, hepsi yanyana yer almıştır. Denilebilir ki emperyalist

burjuvazi bu pasajda, küçük burjuva reformizmi kavalını bütün nefesiyle üflemiştir!

Programın bir çok yerinde, «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» yerine «Emekten Yana Planlı Devletçilik Sistemi» de denmektedir.

«Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerisinin uluslararası köklerini kısaca özetliyelim ([1]). Dergimizin geçen sayısında da belirtildiği gibi, TİP Programı'nda bu öneri, Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı'nı devrimcilik olarak gören ve baştan aşağı burjuva iktisat kavramlarından hareket eden reformist - devletçilik anlayışına dayanmaktadır ([2]). TİP Programı'ndaki bu burjuva iktisat kavramları, tekelci sermayenin Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı'nın anlayışının aynıdır. Burjuva iktisadının, kapitalist sömürüyü örtbas etmek için uydurduğu vergi tanımları, «adil vergilendirme», «devlet sektörü», «özel sektör», vb. gibi kavramlar, Programın bütün iktisadi tahlillerine ve bütün iktisadi önerilerine hakimdir :

«Vergi adaletsizliği bütün korkunçluğu ile sürüp gidiyor. Yatırımı azaltmadan başvurulabilecek zengin vergi kaynakları, tarım gelirleri ile ithalat ve ihracattan elde edilen gelirlerdir; oysa bu gelirlerin sahipleri siyasi iktidarı etkiliyebildiklerinden adil bir vergileme politikası güdülmemekte ve kalkınmanın finansmanı için ya dışarıdan yardım beklenmekte ya da enflasyona başvurulmaktadır.» (s. 59.) ([3]).

Bu paragraf, ülkemizde sürüp giden sömürünün ve hakim sınıfların baskısının, emperyalist sömürü ve hakimiyetin TİP Programında ele alınış tarzının tipik bir örneğidir! Bir diğer örnek de şudur :

«Kişi başına Türkiye'de 1959'da 30,5 dolar yatırım yapıldığı halde, ileri memleketlerde, örneğin İngiltere'de 200, Fransa'da 226, Batı Almanya'da 250, Birleşik Amerika'da 452 dolardır. Aslında çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak ve batılılaşmak, bu rakamlara ulaşmak demektir.» (s. 26.)

Burada halkımızı ve bütün dünya halklarını sömüren ve baskı altında tutan emperyalizmden «ileri ülkeler» olarak sözedilmiş, halkımızın meselesinin, bu ülkeler düzeyine ulaşmak olduğu iddia edilmiştir. Halkımız proletarya partisinin önderliğinde emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı, çetin ve amansız bir mücadeleyle devrim yapacak, işçi - köylü iktidarını kuracak ve sosyalizme giden yolda hızla ilerliyecektir!

TİP Programı'nda burjuva iktisatçılığıyla beslenen «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerisi, nasıl bir teoridir ve neye hizmet eder? Bu «teori», proletarya partisi önderliğinde devrim yapmak çizgisini **reddetmek**, proletarya hareketini **dağıtmak** ve halk yığınlarını **pasifleştirmek**, emperyalizm ve işbirlikçileriyle **sosyal barış** aktetmek için, modern revizyonistlerce uy-

---

([1]) Bu konuda etraflı bilgi için bkz : Şahin Alpay, «Milli Demokratik Devrim ve İşçi Sınıfı», **Proleter Devrimci AYDINLIK**, sayı : 3-17.

([2]) Bkz : «Bütün Devrimciler! Bütün TİP'liler!», **Proleter Devrimci AYDINLIK**, sayı : 10-24.

([3]) Vergi kavramının Marksist - Leninist tahlili için bkz: **Proleter Devrimci AYDINLIK**, sayı : 7-21, s. 247-249; sayı : 8-22, s. 309-311; **İşçi - Köylü**, «Vergi Nedir?», sayı : 20.

durulmuş bir «teori» dir. Genellikle «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerisi, küçük burjuva demokratların, asker - sivil aydınların önderliğinde yapılacak ileri atılımlar sonucu, devrimin başarılabileceği ve bu yoldan sos yalizme geçilebileceğini savunur. Bu küçük burjuva demokratların, sosyalizmin dünya çapındaki ideolojik varlığı ve politik etkisiyle sosyalizmi seçecekleri iddia edilmektedir! Yani bu öneriye göre, **devrim olmadan,** emekçi yığınların proletarya partisi önderliğinde çetin ve amansız bir mücadelesi olmadan da, sosyalizme geçilebilir ve hatta, modern revizyonistlere göre, «azgelişmiş» denilen ülkelerde bu yol, en iyi yoldur! Açıktır ki «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerisi, burjuva devlet teorilerine ve ünlü revizyonist «üretici güçler teorisi» ne, sosyalizme geçişin bir devrim meselesi değil, yalnızca üretici güçlerin «gelişmesi» —yani TİP yöneticilerinin deyimiyle «Kalkınma»— meselesi olduğunu iddia eden ve devrimci siyasi iktidar sorununu örtbas eden «teori» ye yakından bağlıdır. TİP Programı da esas olarak bu revizyonist «teori» ye dayanmakta, onun için devrim yerine «sosyal adaletçi kalkınma» fikrini ısrarla işlemektedir.

Yanlış Dünya Tahlili, Yanlış Sınıf Tahlili ve Devlet Kapitalizmi Politikası

TİP Programı'nda önerilen «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu», burjuva iktisatçılığı dışında başlıca iki unsura dayandırılmıştır : Yalnış bir dünya tahlili ve yanlış bir sınıf tahlili.

TİP Programı ve bu Programı hazırlayan oportünist yöneticiler, emper yalizmin dünya çapındaki varlığını ve iç kutuplaşmasını kavramamışlardır. 19. yüzyılın ortalarından itibaren kapitalizm, serbest rekabetçi aşamasından çıktı. Kapitalist ülkelerde büyük tekeller meydana geldi; bu tekeller, yeni oluşan banka sermayesi ile birleşerek mali sermaye (finans kapital) oligarşisini meydana getirdiler. Kapitalist ülkelerin bütün ekonomik hayatına, bu mali sermaye hakim oldu. Emperyalist ülkeler, dünyanın geniş alanlarını sömürüleri altına almak için birbirleriyle yarışa girdiler. Dünya çapında yayılan kapitalist sistem bir iç kutuplaşma geçirdi : Bir yanda kapitalist-emperyalist ülkeler, diğer yanda, emperyalizm tarafından sömürülen ve baskı altında tutulan ülkeler ve onların emekçi halkları. Emperyalizm, hakimiyeti altındaki ülkelerde en gerici sınıflarla, büyük burjuvazi ve derebeylik kalıntısı unsurlarla (toprak ağaları ve tefeci - tüccar sermayeyle) işbirliği yaparak sömürü ve baskısını yürüttü ve yürütmektedir. Emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde siyasi iktidar emperyalizmin işbirlikçisi yerli hakim sınıfların elindedir. Emperyalist hakimiyet ve sömürü, bu ülkelerin halklarının alabildiğine yoksullaşmasına yol açar; bu ülkelerden büyük zenginlikler, hiç durmaksızın emperyalist ülkelere aktarılır. Dolayısıyle, emperyalist dünya sistemi içinde kaldıkları sürece, sömürülen ülkeler yoksul kalmaya mahkumdurlar. Emperyalist sömürüden kurtulmanın yolu, ekonominin emperyalizme bağımlılığını kırmanın yolu, her şeyden önce proletarya önderliğinde ve geniş köylü kitlelerinin savaşıyla devrim yapmak, devrimci siyasi iktidarı kurmaktır. Ülke içinde yerli hakim sınıfları, bu sınıfların ekonomik, politik, ideolojik, kültürel temellerini bütünüyle tasfiye etmek demektir. Proletarya önderliğinde çetin ve amansız bir mücadeleyle devrim yapılmadan, emperyalist sömürü ve hakimiyet zincirini kırmak mümkün değildir.

TİP Programı, emperyalizm meselesini ve emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı devrim meselesini kavramamıştır. Bunun yerine, «bugünkü dünya şartlarında kapitalist yoldan kalkınılamıyacağını», çünkü : a) güçlü emek kuvvetlerinin kapitalist sermaye birikiminin temelini teşkil eden aşırı sömürüyü engellediğini; b) bugün Türkiye'nin başka ülkeleri sömürerek sermaye biriktirmesinin imkânsız olduğunu; c) Türkiye'nin aynı zamanda gelişmiş kapitalist ülkelerle rekabet etmek zorunda olduğunu; d) Türkiye'de Batı'nın yüksek tüketim seviyesinin taklit edilmesi sonucu sermaye birikiminin zayıf olduğunu; e) kapitalist gelişme mümkün olsa bile bunun arzu edilir bir çözüm yolu olmadığını; f) Türkiye'nin bugün Batı ülkelerinin sağladığı gelişme hızından daha yüksek bir kalkınma hızına ihtiyacı olduğunu, belirtmiştir (bkz. s. 61-63).

Buna göre, halk yığınlarının devrimci özlemleri, sınıf mücadelesi, emperyalist sömürü ve baskı diye bir mesele yoktur! Bütün bilimsellik iddia larına rağmen, tarihi materyalizm diye birşey, toplumların gelişme kanunları diye birşey de yoktur. Mesele, çeşitli kalkınma yolları arasında bir «tercih» meselesidir. Ve emperyalist ülkelerle ülkemiz arasındaki ilişki, bir «rekabet» ve onların «tüketim seviyelerini taklit» ilişkisinden ibarettir!

TİP Programı'nda Türkiye'nin hakim niteliğinin emperyalizme bağımlılık olduğu kavranmamıştır. TİP Programı, Türkiye ekonomisini, tamamen küçük burjuva reformist iktisatçılarının görüşleri çerçevesinde, bir «geri kalmış ülke» olarak tanımlamaktadır. Bu «geri kalmışlığı», «üretici güçlerin teknik seviyesinin düşüklüğü» olarak nitelendirmektedir. Dolayısıyla esas meseleyi, «üretici güçlerin gelişmesi» olarak belirtmektedir. Ve TİP Programı'na göre, «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» nun kapitalist yola tercihinin sebebi, özel sektörün Türkiye içinde olumlu bir rol oynayamaması, israfa, vb. yol açmasıdır.

TİP Programı'ndan okuyalım :

«Bütün sanayileşme çabalarına rağmen bugün Türkiye'nin ekonomisi, hakim niteliği bakımından tarımsal, geri bir ekonomidir.» (s. 28.)

Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı'nda da şu ifadeyi bulmak mümkün dür :

«Şurası gerçektir ki, son kırk yılda yapılan işler, Türkiye'nin sanayi devrimini başarmasına ve yüksek tasarruf seviyeli dinamik bir ekonomi yapısı kazanmasına yetmemiştir.» (BBYP, s. 8.)

Yine TİP Programı'ndan :

«Memleketimizin maddi temel yapısı hakkındaki yukarıdaki açıklama, Türkiye'nin geri kalmış bir toplum olduğunu ortaya koymuştur. Gerçekten de her şeyden önce Türkiye'nin üretici kuvvetlerinin teknik seviyesi çağdaş ileri toplumlardaki seviyeden çok düşüktür.» (s. 27.)

«Türkiye'nin maddi, sosyal ve politik yapısının bilim açısından incelenmesi, az gelişmiş, ya da geri kalmış bir toplum olduğumuzu ortaya koymuştur. Az gelişmiş toplumlar, üretim seviyesi ve tekniği çağdaş ileri memleketlerin seviyesinde gelişmemiş, ham maddeci, kişi başına geliri düşük, tarımsal ekonomilere bağımlı olan toplumlardır. Aralarında derece farkları

bulunmakla birlikte, geri kalmış toplumların ortak, belirtici niteliği bu dur.» (s. 68.)

Burjuva iktisatçılarının «geri kalmış» dediği ülkelerin aslında emperyalizm tarafından sömürülen ve baskı altında tutulan ülkeler olduğunu görmezlikten gelen bu «bilim açısından» tahlil, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı devrim mücadelesi veren emekçi halkımıza, hiç ama hiçbir şey söylememektedir! Onu devrimci mücadeleden saptırmaya yönelmektedir!

TİP Programı'na göre, **«Sanayileşmek için eksik olan, sadece gerçek ve halka dayanan politik karardır.»** (s. 101.) TİP yöneticilerine göre, sanayileşmek, kalkınmak için **devrim** şart değildir. Parlamenter demokrasi içinde, emeği temsil eden güçlerin ağırlığının artması, Türkiye'yi bu yola sokacak, bu «politik karar» ın alınmasını sağlıyacaktır.

Bu tamamen yanlış dünya tahliline bağlı olarak, TİP Programı'nda Türkiye ekonomisi ve sınıf yapısı konusunda da yanlış bir tahlil yer almaktadır.

TİP Programı, ülkemizdeki yerli hakim sınıflar içinde önde gelen, en hakim unsur olarak büyük toprak sahiplerini tesbit etmiştir. TİP Programı'na göre, en kuvvetli olan büyük toprak sahipleri, sonra büyük tüccarlar, sonra sanayiciler ve mali sermaye çevreleri ve tefeci - tüccar takımıdır. Ve. Türkiye ekonomisinin hakim niteliği, emperyalizme bağımlı işbirlikçi burjuvazi tarafından yöneltilmesi değildir. Türkiye'de kapitalizm çok sathidir ve «ticaret burjuvazisi» nden ibarettir :

«Milli ekonominin dışarı ile ilişkisi bakımından da tarım sektörünün ekonomimiz içindeki hakim durumu açıkça bellidir.» (s. 28.) Yani, emperyalizmle **en yakın** işbirliği içinde olan unsurların büyük toprak sahipleri olduğu iddia edilmektedir.

«Türkiye ekonomisinin derebeylik kalıntısı bir üretim temelini hala sürdüren tarım temeli üzerinde az gelişmiş bir kapitalizm yer almaktadır. İç pazarı gelişmemiş, ilk maddelerle tarım ürünleri ihracatçısı ve mamul eşya ithalatçısı olan Türkiye'de bu duruma uygun olarak, ihracatçı ve ithalatçı tüccarlar, kuvvetli ve hakim bir tabaka teşkil ederler. Bu tabakanın nisbeten daha ağır basan büyük toprak sahipleri sınıfı ile yakın bağları vardır.» (s. 33.)

«Türkiye'de bu nitelik (geri kalmış toplumların ortak, belirtici niteliği), **derebeylik kalıntısı bir tarım temeli üzerine aşılanmış gelişmemiş bir kapitalizm (özellikle ticaret kapitalizmi) biçimini almıştır.»** (s.) 68.)

«Bu kısa incelemeden de anlaşılacağı üzere ,sanayiin memleket ekonomisindeki yeri zayıftır ve buna bağlı olarak sanayiciler, büyük toprak sahiplerinin, ithalatçı ve ihracatçı tüccarların yanında çok daha güçsüzdür.» (s.36)

Burada oldukça garip bir durumla karşı karşıyayız! TİP yöneticileri oldukça uzun bir süredir Türkiye'nin hızla kapitalistleşmekte olduğunu, derebeylik kalıntılarının çok önemsiz olduğunu, Türkiye'de hakim çelişmenin «emek - sermaye» çelişmesi olduğunu, bu nedenle de milli demokratik devrim stratejisinin geçerli olamıyacağını, çünkü Türkiye'nin üretim tarzının

esas olarak kapitalist olduğunu iddia etmektedirler. Acaba bu yöneticiler son zamanlarda TİP Programı'nı okumuşlar mıdır? TİP Programı, Türkiye'de kapitalizmin gelişme düzeyini, Milli Demokratik Devrim stratejisini savunan proleter devrimcilerinden **çok daha geride** koymaktadır. İşbirlikçi burjuvazinin Türkiye'deki yerli hakim sınıfların başında geldiğini örtbas etmekte, çok sati bir «ticaret kapitalizmi» teorisi getirmektedir. Özellikle bugün, bu teori gerçeklere hiç uymamaktadır.

Türkiye'deki hakim sınıflar koalisyonu içinde **hakim olan** finans kapital çevreleridir. Ekonominin bütününün emperyalizmle olan ilişkisini düzenleyen onlardır. Fiyat mekanizması onların elindedir. Dolayısıyle büyük toprak sahipleri de ekonomik bakımdan onlara tabidirler. Ekonominin bütün kilit noktaları, finans kapitalin elindedir. Bu zümre siyasi iktidara da hakimdir. Ama emperyalizmin Türkiye ekonomisi üzerindeki hakimiyeti, bu kapitalist gelişmeyi zorunlu olarak sınırlamakta, belli ölçülerden öteye gitmesine imkân vermemektedir. Dolayısıyle derebeylik kalıntısı, yarı feodal nitelikteki unsurlar ve hem bu unsurlarla içiçe geçen, hem de finans kapitalin uzantısı olan tefeci - tüccar takımı, ülke çapında varlığını ve sömürüsünü sürdürmektedir. Devrimin temel gücü olan köylülük, özellikle bu unsurların tahakkümü altındadır.

Oportünist Karargahları Bombardıman Edelim!

TİP Programı'nın proletarya önderliği ile ilgili görüşleri üzerinde de durmalıyız. TİP Programı işçi sınıfı önderliğinden sözetmiş, fakat bu kavramı parlamentarist bir çerçeve içine oturtarak, yozlaştırmıştır. Neticede «işçi sınıfı öncülüğü» TİP Programı'nda burjuva kuyrukçuluğunun maskesi haline getirilmiştir.

TİP Programı'nın yukarıdaki eleştirisi, bu Programın ve TİP yönetici kliğinin niteliğini açıkça ortaya koymaktadır : Bu yönetici kliğin oportünizmi, Parlamenter Teslimiyetçilik ve «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» noktalarında toplanmakta, bütün modern revizyonist görüş ve «teori» lerden kaynaklanmaktadır. TİP Programı'nda önerilen «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» nun, Yön Devrim çizgisinin önerdiği «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» ndan hiçbir farkı yoktur. «Milli Devrimci Kalkınma Yöntemi» ile «Emekten Yana Planlı Devletçilik» aynı şeydir. Bu iki çizginin **sınıfî temeli aynıdır :** Küçük burjuva ilericiliği ve reformizm temelidir. Her iki akım da, emekçi halkı örgütleme ve sınıf mücadelesini geliştirme, çetin ve amansız bir mücadeleyle devrim yapma yolunu tutacak yerde, burjuva devlet teorlerine sırtlarını dayayarak, mevcut düzenin kurumlarından (ister, ordu, ister parlamento) yararlanmayı ve bu yolla iktidara gelmeyi önermektedirler. Her ikisi de, ancak kendi önderliklerinde kurulacak devrimci güçbirliğinden yanadırlar; kendi hakimiyetlerinde olmayan unsurlara karşı tamamen küçük burjuva rekabetçisi, sekter bir politika izlemektedirler. Aralarındaki çatışmanın kaynağı da aynı küçük burjuva sektarizminde yatmak tadır. Her iki çizgi de, proleter devrimci harekete ve bağımsız proletarya partisine, proletarya partisinin önderliğine karşıdır. Devrim dergisi, bu muhalefeti bağımsız proletarya partiisnin lüzumsuz olduğunu ve milli cepheyi bölücü olduğunu iddia ederek yürütmekte, sosyalistleri ideolojik tartışmayı

bırakıp Devrim dergisinin ideolojisinde «milli cepheye» koşmaya çağırmaktadır. TİP yönetici kliği ise, kendi küçük burjuva, parlamentarist, revizyonist niteliklerini gizlemek için biraz daha karmaşık bir yönteme başvurmaktadır. «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerilerini örtbas etmek için «Sosyalist Devrim!» çığlıkları atmakta ve Milli Demokratik Devrim stratejisine karşı uzun tahrif ve polemiklere girmekte; TİP'nin proletarya partisi olduğunu iddia etmekte; kendilerinin «parti hattını savunan sosyalistler» olduğunu beyan ederek proletarya hareketinin örgütlenmesini önlemeye ça lışmaktadırlar. «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» gibi revizyonist bir «teori» yi savunanlar, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini «küçük burjuva kuyrukçuluğu» ((!) olarak nitelemektedirler. Bu oportunist yöneticiler, «proletarya partisi» olduğunu iddia ettikleri TİP'i aslında **bütün küçük burjuva reformist unsurların cephesi** haline getirmek için ellerinden gelen herşeyi yapmışlardır. Proleter devrimci harekete karşı aynı reformist cepheyi, Yön - Devrim hareketi de toplamak çabasında olduğu içindir ki, birbirleriyle kıyasıya mücadeleye girişmişlerdir. Ve nihayet, «cephe TİP'tir; gelen gelir» gibi safsataların ardında da, TİP'in gerçekten bir işçi sınıfı partisi değil, her türden reformcunun katıldığı bir parti haline getirilmesi çaba sı yatmaktadır.

Proleter devrimcileri, TİP yönetici kliğinin sekter, kısır rekabetçi tavrını tesbit etmişler, bunu haklı olarak, «güçbirliği bozgunculuğu» olarak nitelemişler ,ama TİP yöneticileriyle olan mücadelenin **Özünü** tam olarak kavrayamamışlardır .Bu mücadelenin özü, Marksizm - Leninizm ile küçük burjuva reformizmi ve modern revizyonizm arasındaki mücadeledir; devrimci çizgi ile parlamentarizm arasındaki mücadeledir; proletarya partisini kurmak ve inşa etmek mücadelesidir. TİP yönetici kliğine karşı verilen ideolo jik mücadele içinde bütün bu fikirler zaman zaman ele alınmış, fakat bu ele alış kısmi olarak kalmış, bugün dünya çapında modern revizyonizme karşı verilen mücadeleye bağlanamamıştır.

Bu nedenle, bugün hareketimizin en önemli meselelerinden biri, modern revizyonizmle açık ideolojik mücadeleyi ülkemizin somut şartlarına uygulamaktır. Bunun için modern revizyonizme karşı mücadeleyi ülkemizdeki oportünist ve revizyonist akımlara karşı mücadeleyle birleştirmeliyiz. Bu küçük burjuva akımlarının karargahları Aren - Boran kliği, İlkesiz Birlik Cephesi yönetici kliği ve Devrim dergisidir.

Geçmiş dönemde Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi, ülkemizde kadrolar ve kitleler arasında yaygınlaşmamıştı. Modern revizyonizmle Marksizm - Leninizm arasındaki mücadelenin evrensel önemi ülkemizde kav ranmış değildi. Bugün bütün dünyada ve ülkemizde hızla gelişen sınıf mücadelesi, bize bu büyük silahı, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini kavratmaktadır. Geçmişte TİP yönetici kliğine karşı mücadelede olsun, diğer alanlarda olsun, yapılan hatalar bu silaha sarılmamamızdan doğ muştur.

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini sıkı sıkıya kavrayarak, bütün oportünist akımlara ve modern revizyonizme karşı mücadeleye hız verelim !

HİNDİSTAN'DA HALK SAVAŞI

Geçtiğimiz yaz aylarında, Hindistan'da köylülerin kitle halinde toprak işgalleri yer aldı. Bu işgal hareketlerine çeşitli revizyonist ve çeşitli «sosyalist partiler önayak ve destek oldular. Revizyonist partilerin yöneticileri, iktidardaki «millî burjuva» hükümeti toprak devrimini yapmaya zorlamak için (!) bu harekete giriştiklerini ilan ettiler.

Bu arada, Türkiye'de çeşitli çevreler, özellikle İlkesiz Birlik Cephesi sözcüleri, Hindistan'daki bu işgal hareketlerinin Çaru Mazumdar'ın önderi olduğu Hindistan Komünist Partisi (Marksist - Leninist) tarafından yönetildiğini iddia eden sözlü yazılı çeşitli beyanlarda bulundular. Mihri Belli, **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin 23. sayısında yayınlanan ve milliyetçi ve revizyonist görüşleri savunduğu yazısında, şöyle dedi: «Çaru Mazumdar, Hindistan'da büyük köylü direnişinin hazırlanmasında ve başlatılmasında önemli katkıları olan bir proleter devrimci liderdir. Hindistan'da köylülerin büyük toprak sahiplerinin topraklarının işgali şeklinde beliren demokratik mücadelesi, öylesine güç kazanmıştır ki, bugün artık Kongre Partisinin solunda yer alan bütün siyasî örgütler ve gruplar bu devrimci harekete sahip çıkmaktadırlar. Büyük köylü direnişi, bütün devrimcilerin davâsı olmuştur. Bu dava çevresinde bir devrimci cephe kurulması eğilimi belirmiştir. Bu gelişmede Çaru Mazumdar'ın örgütünün katkıları büyüktür.» (s. 366.) Mihri Belli' nin SBF'de yaptığı «Revizyonizm» konulu tartışmalı konferansta da, İlkesiz Birlik Cephesinin çeşitli sözcüleri bu yönde çeşitli sözler sarfettiler.

Böylelikle İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri, üzerinde doğru bilgilere sahip olmadıkları konularda devrimcilere yanlış, tamemen uydurma bilgiler verdiler. Onların bu vahim hatayı işlemlerinin başlıca iki nedeni vardır: Birincisi, dar milliyetçi açıya saplanarak, dünya devrimci hareketini yakından izlememeleridir. İkincisi ise, devrimcilikle reformizmi birbirinden ayırdetmede güçlük çekmeleri, reformizmi devrimcilik olarak sunmalarıdır.

Bu durumda, dünya proleter devrimini çok yakından ilgilendiren Hindistan'daki gelişen halk savaşıyla ilgili bilgilerimizi genişletelim ve Hindistan'ın bugün içinde bulunduğu şartlarda devrimcilikle reformizmin nasıl birbirinden kesin olarak ayrıldığını görelim.

Büyük Ekim Devrimi, Marksizm - Leninizmi bütün dünyaya yaydığı gibi, Hindistan'a da götürdü. Hindistan'da işçi sınıfı hareketi 1920'lerin başlarından itibaren örgütlenmeye başladı. Hindistan Komünist Partisi kuruldu.

BİR KIVILCIM BÜTÜN BİR BOZKIRI TUTUŞTURUR

İNKİLÂP ZİNDABAD !

Yaşasın Hint Devrimi !

Naksalbari'deki silahlı mücadele, Hint Devrimini tutuşturdu. Haritada Devrimci Mücadelenin yürütüldüğü 46 bölge gösterilmiştir.

Kuruluşundan itibaren Parti'ye hakim olan yöneticilerin sözde reformcu burjuvazinin kuyruğuna takıldığını belirten Çaru Mazumdar bu konuda şunları yazıyor: «Doğduğu andan itibaren Parti'nin önderliği, burjuvazinin ajanları tarafından ele geçirildi. Parti önderliğini ele geçirenler, kitleleri emperyalistlere karşı silahlı ayaklanmaya ve emperyalistlerin egemenliğini silah zoruyla devirmeye yöneltecek yerde, reformcu burjuva önderliğin kuyruğuna takıldılar ve devrimci işçi köylü kitlelerine ihanet ettiler. Hint devrimcilerinin Hint devrimini doğru rayına oturtma teşebbüslerini tekrar tekrar engellediler. Büyük Çin Devriminin tecrübeleri asla özümlenmedi, Hint devriminin muhtevası asla incelenmedi ve köylülerin demokratik devrimdeki rolünün değerlendirilmesi asla yapılmadı. Böylelikle, Parti safları, sağ reformizmle sol sektarizm arasında bocaladı ve sonunda parlamentarizm ve revizyonizm batağına saplandı.» [«China's Chairman is Our Chairman, China's Path ise Our Path» (Çin'in Başkanı Bizim de Başkanımızdır, Çin'in Yolu, Bizim de Yolumuzdur), LIBERATION, Vol, 3, No. 1 (November 1969), p. 7.]

Bu revizyonist politika, ikinci dünya savaşının sonuna kadar önemli bir muhalefetle karşılaşmaksızın devam etti.Savaş sonunda, bütün dünyada yükselen devrim dalgası Hindistan'da da kendini gösterdi. Ülkede geniş çapta halk ayaklanmaları yer aldı. Parti'nin bu yolda resmi kararı olmaksızın, bazı Parti örgütleri, bazı eyaletlerde silahlı köylü mücadelelerine önderlik ettiler. Punnapravayalar köylüleri gerici hakim sınıfların silahlı kuvvetlerine karşı direndiler. Telengana köylüleri feodal toprak sahiplerine karşı silaha sarıldılar. Bengal köylüleri toprak kirasının azaltılması için mücadeleye girdiler. Hindistan'ın büyük şehirlerinde geniş çapta işçi mücadeleleri oldu. Devrim dalgası bütün ülkeye yayıldı. Fakat, Parti yöneticileri bu mücadelelere sırt çevirdiler. Parti safları onların bu tutumlarına karşı ayaklandı.

Parti'nin 1951 yılında yapılan ikinci kongresinde, Telengana köylülerinin silahlı mücadelesini yöneten Andra Bölge Komitesi, Hindistan'ın ancak halk savaşıyla kurtulacağını ısrarla savundu. Ama kongre sonunda yine revizyonistler, Dange ve Ranadiv klikleri yönetimi ele geçirdi. Ranadiv ve çevresi o sıralarda demokratik devrimle sosyalist devrimin bir adımda gerçekleştirilmesini öneren Troçkist teoriyi savunarak, devrimci safların dikkatini toprak devriminden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Kongrede kabul edilen program, Hindistan hakim sınıflarının ikili bir niteliğe sahip olduğunu ileri sürüyordu. Hindistan'a bir yandan emperyalizmle uzlaşırken, bir yandan onunla mücadele eden milli burjuvazi hakimdi. Hindistan devleti, bağımsız bir milli burjuva devletiydi. Dange revizyonist kliği, bu tahlilden hareketle, Hindistan'ın bağımsız olduğunu, feodalizmin tasfiye olduğunu ve Hindistan'da tarıma kapitalizmin hakim olduğunu ileri sürerek, yine devrimcilerin dikkatini toprak devriminden uzaklaştırmaya çalıştı.

Dange kliğine göre, milli demokratik iktidar, milli burjuvaziyle ittifak kurularak gerçekleşecekti; milli burjuvazinin temsilcisi Nehru idi. Hindistan ne kadar çok Sovyet «yardımı» alırsa, o kadar çok emperyalizmin nüfuzundan kurtulacak, özgürlüğü ve bağımsızlığı güvenlik altına alınacaktı. Dange yönetimi, bu görüşlere dayanarak, tam bir burjuva kuyrukçu politika izledi. Her türlü devrimci mücadeleye karşı çıktı. Hindistan'da «sosya-

lizmi» kurma işini, komprador - bürokrat burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının baş temsilcisi Nehru'ya devretti.

1956'da, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin Sovyetler Birliğinde revizyonizmi, dolayısıyla burjuvaziyi iktidara getiren karşı - devrimci 20. kongresinden kısa bir süre sonra, Hind revizyonistleri Kerala eyaletinde Birleşik Cephe listesiyle seçimleri kazanarak «ilk komünist eyalet hükümeti» adını verdikleri şeyi kurdular. Revizyonist kliğin önde gelenlerinden, Kerala başbakanı Nambudiripad, bu hükümeti bir sosyo - ekonomik kuruluşdan diğerine barış içinde geçişin modeli olarak gösterdi ve bunu SBKP'nin 20. Kongresine armağan etti. Kerala'daki bu Birleşik Cephe hükümeti 1959'da merkezi hükümetin idareyi devralmasıyla çöktü. Ayakta kaldığı sürece de mevcut düzeni devam ettirmekten başka bir şey yapmadı.

HKP içindeki gerçek devrimciler, 1960'ların başlarından itibaren revizyonist yönetici kliğe karşı mücadele bayrağını açtılar. Revizyonistlerin parlamenter yoldan sosyalizme barış içinde geçiş politikasının, burjuvazinin işçi sınıfını ve halkı uyutma politikasından başka bir şey olmadığını gösterdiler. Mao Zedung Düşüncesinin çağımızın Marksizm - Leninizmi olduğunu Başkan Mao'nun ve Çin Devriminin yolunu, silahlı mücadele yolunu izlemek zorunluluğunu ısrarla savundular. Hindistan'da demokratik devrimin tek doğru yolunun, kırlık alanlarda proletarya önderliğine silahlı toprak devrimi yoluyla devrimci üsler kurmak, bu devrimci üsleri ülkeye yayarak, şehirleri kuşatmak, köylü gerilla kuvvetlerinden halk kurtuluş kuvvetleri örgütleyerek şehirleri zaptetmek ve böylece devrimi tam zafere götürmek olduğunu ısrarla savundular. Hindistan devrimcileri, bu yolda ilk adımı Mao Zedung Düşüncesini ve silahlı mücadele fikrini bütün ülkeye yaymak olarak tesbit ettiler. Başkan Mao'nun eserlerini Hindistan'da konuşulan çeşitli dillere çevirerek, bütün ülkeye yaydılar. **«İktidar tüfeğin namlusundadır»** gerçeğini halk kitlelerine götürmek için yoğun bir çalışmaya giriştiler.

1962 yılında ABD emperyalistlerinin tahrikleriyle, Hind gericileri Sosyalist Çin'e saldırdılar. Dange kliği bu saldırı sırasında, tam anlamıyla burjuva milliyetçi ve şoven bir tutum takındı, Hind gericilerinin yanında saf tuttu. Kruşçev'in revizyonist çizgisini her alanda izleyen Dange, bu konuda da Sovyetlerin Çin'i savaş kışkırtıcılığıyla suçlayan ve Hindistan gericilerini, silah satışı dahil her yoldan destekleyen politikasını savundu. Dange'nin tutumu, revizyonizmin ve burjuva milliyetçiliğinin tam olarak nereye vardığını göstermesi bakımından çok ilginçtir. Bu tutumu hiç bir yoruma ihtiyaç bırakmaksızın ortaya koyan, Dange'nin Nehru'ya gönderdiği 14 Kasım 1962 tarihli mektubunu burada bir daha okuyalım:

> Sevgili Panditciğim,
>
> 73. yaşgününüzde, Hindistan Komünist Partisi adına en yürekten tebriklerimizi iletmeme izin verin. Siz, millî bağımsızlık mücadelesinde Hindistan halkına ilham kaynağı oldunuz ve onu kahramanca yönettiniz.
>
> Bağımsızlık öncesi döneminde planlı kalkınma, demokrasi, sosyalizm, barış, ittifaksızlık ve sömürgecilik aleyhtarlığı politikasını izleyeceğine andiçen Hint ulusunun temellerini attınız.

Ulusumuz bugün, Çin saldırısının yarattığı bu ciddi bunalım anında, onurunu, bütünlüğünü ve egemenliğini koruyacak kimse olarak, sizin etrafınızda toplanmış bulunuyor.

Hindistan Komünist Partisi, sizin milli savunma ve milli birlik politikanızı kayıtsız şartsız destekliyeceğine söz verir.

Müreffeh ve sosyalist bir Hindistan kurma ülkünüzü gerçekleştirmeniz için size uzun ömürler dilerim.

Saygılarımla,

S. A. Dange
Hindistan Komünist Partisi Başkanı

(Bkz: **Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz,** Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s. 390)

Bu tutum, revizyonist yönetici kliğin niteliğini Parti saflarının gözleri önüne serdi. Parti safları Dange kliğine karşı ayaklandı. Dange'nin burjuva milliyetçi tutumuna karşı çıkanlar Hindistan gericileri tarafından hapse atıldı.

Dange'ye karşı çıkanlar 1964 Nisan'ında yapılan 7. Parti kongresinden sonra HKP'nden ayrılarak, **Hindistan Komünist Partisi (Marksist)**'i kurdu lar. Yeni Parti'nin yönetimi de başka bir revizyonist klik, Ranadiv kliği tarafından ele geçirildi. Bu klik, Marksist - Leninistlerle modern revizyonistler arasında uluslararası alanda yürütülen mücadelede bir taraf tutmama tavrını benimsiyordu; Sovyetler Birliğine «sosyalist bir devlet» olarak övgüler yağdırıyor, Sovyet «yardım» larını göklere çıkarıyordu. Tıpkı Dange kliği gibi, «parlamenter yoldan sosyalizme barış içinde geçiş» politikasını savunuyordu. Onların «parlamenter yolu,» eski kuşak revizyonistlerin «barış içinde geçiş» teorisiyle, Gandi'nin «pasif direnme» doktrinin bir karışımından ibaretti. Ranadiv'e göre, Mao Zedung Düşüncesi, Hindistan için geçerli değildi, Çin şartlarında geçerliydi. Mao Zedung Çin şartlarında proleter devrimciliğini temsil ediyordu. Hindistan'da silahlı mücadele yapılamazdı. 7. kongreden doğan yeni parti de, burjuva revizyonist bir partiydi. Sonradan Dange'nin HKP. sı ile hemen bütün alanlarda aynı yolu izledi.

Hindistan'ın gerici hakim sınıfları, komprador - bürokrat burjuvazi ve feodal toprak ağaları, revizyonist partilere 1967 genel seçimlerine katılma hakkını verdi. Revizyonistler seçimlere bütün «ilerici» güçleri birleştiren, parlamenter Birleşik Cephe politikasıyla girdiler. Batı Bengal ve Kerala eyaletlerinde, Kongre partisi dışındaki bütün partilerin katıldığı ve en büyük ortaklarının iki revizyonist parti olduğu Birleşik Cephe hükûmetleri kuruldu. Hint gericileri bu hükümetlere «parlamenter demokrasinin» birer süsü olarak bakıyorlardı. Revizyonistlere göre, «eyalet hükümetlerinden sınıf mücadelesini geliştirecek bir araç» olarak yararlanılmalıydı; «komünistlerin» katıldığı hükümetler «kitle hareketlerini geliştirmeye» ve «halkı örgütlemeye» hizmet edecekti. Onlara göre, bu hükümetler en azından «halkın acılarını hafifletebilirdi.» **Bütün ülkelerde olduğu gibi, Hindistanda da revizyonistlerin bütün bu tezleri, burjuva devlet teorisine dayanıyordu.** Hint revizyonistleri hakim sınıfların devlet cihazını parçalamadan, ondan devrim için yararlanılabileceği yalanını yayıyorlardı. Nitekim, gerçekler, bu yalanı apaçık ortaya koydu. Birleşik Cephe hükümetleri halkın yararına tek bir tedbir al-

mak şöyle dursun, silahlı mücadele veren işçi ve köylüleri en hunhar bir şekilde ezdiler. Nambudiripad'ın «barış içinde geçiş» e model olarak sunduğu Kerala'da, köylüler işlenmeyen hazine topraklarını almak istedikleri zaman, revizyonistler bu talebi geri çevirdiler. Nambudiripad ve adamları, eyalet hükümetinin sömürenlerle sömürülenlere, ezenlerle ezilenlere eşit ve adil muamele yaptığını ileri sürdü. Ama gerçekte, halk yararına hiç bir şey getirmedi, hakim sınıfların düzenini korudu. Zamanla reformizm iddiasından bile vazgeçti. Nambudiripad sonunda şöyle konuşuyordu : «Hükümetimiz, Hint hükümetinin tesbit ettiği politikayı aynen uygulamak zorundadır.» Kerala'daki bu hükümetin ömrü 31 ay sürdü. Batı Bengal'de kurulan Birleşik Cephe hükümetinin Toprak ve Vergi Bakanı Harekrişna Konar, ilk önce bütün hazine topraklarının topraksız köylülere dağıtılacağını ilân etti. Sonra, dağıtılacak toprak miktarının sınırlandığı açıklandı. En sonunda, hiç toprak dağıtılmadı. Bütün revizyonistler gibi, silahlı mücadeleye karşı çıkan Konar, Batı Bengal'in bir Bakanı olarak, Naksalbari köylülerinin devrimci silahlı mücadelesini bastırmaktan geri durmamıştır. Batı Bengal'deki bu hükümet de ancak 9 ay ayakta durabilmiştir.

HKP (M) kurulur kurulmaz, Parti içindeki Marksist - Leninistler, Ranadiv - Sundarayya - Nambudiripad - Ciyoti Basu revizyonist kliğine karşı savaş açtılar. Marksist - Leninistlerin önderi, Batı Bengalli 50 yaşlarında bir öğretmen olan Çaru Mazumdar, 1965'in başında Parti yönetimine karşı olduklarını açıkça ilân etti. Parti örgütlerine silahlı köylü ayaklanmalarına önderlik etmeleri için çağrıda bulundu. Marksist - Leninistler bütün ülkede 1967 genel seçimlerini boykot ettiler.

Mayıs 1967'de **HKP (M) Devrimci Grubu,** Çaru Mazumdar ve Kanu Sanyal önderliğinde, revizyonistlerin Birleşik Cephe hükümetinin bulunduğu Batı Bengal eyaletinin Terai bölgesinin Naksalbari yöresinde köylülerin feodal toprak ağalarına karşı silahlı mücadelesini başlattı. Naksalbari. Marksist - Leninistlerin 1960'ların başından itibaren yürüttükleri çalışmaların ilk ürünüydü.

Naksalbari'de yoksul ve topraksız köylüler toprak ağalarının gaspettikleri toprakları geri aldılar. Toprak ağalarının elindeki silahlara ve ürünlere el koydular. Yönetimi köylü komiteleri devraldı. Köylüler küçük silahlı gruplar kurarak mücadelelerinin kazançlarını savundular. Yakalanan toprak ağaları ve adamları «halk mahkemelerinde» yargılandılar. Gerici hakim sınıfların düzeni Naksalbari'de yıkıldı. Topraklar ve ürünler Köylü Komiteleri tarafından köylülere dağıtıldı. Toprakla ilgili bütün tapu ve ipotek senetleri imha edildi . Toprakağalarının geri kalanı şehirlere kaçıştılar. Hindistan komünistleri bütün ülkede Naksalbari'ye yardım kampanyası örgütlediler.

Naksalbari mücadelesinin başlamasından bir ay sonra, Marksist - Leninistler HKP (M)'den ihraç edildiler. Marksist - Leninistler devrimci parti'nin kuruluşu için hazırlık çalışmalarını yürütmek üzere bir Hindistan Milli Koordinasyon Komitesi kurdular.

Naksalbari, Hindistan'ın devrimci işçi köylü yığınlarına örnek oldu. Naksalbari'den sonra, Hindistan'ın işçi ve köylüleri «Naksalbari Yolu» nu tuttular. Naksalbari, Hindistan bozkırını tutuşturan kıvılcım oldu.

Hindistan devrimcileri, sonunda bastırılan Naksalbari mücadelesinden başlıca şu dersi çıkardılar : Hindistan'ın devrimci kitlelerinin güçlü bir Parti'ye, Mao Zedung Düşüncesiyle silahlanmış, kitlelerle sağlam bağları olan, özeleştiriden korkmayan, Marksist - Leninist çalışma tarzını uygulayan bir Parti'ye ihtiyacı vardı. Hindistan devrimcileri önlerine şu görevleri koydular : Mao Zedung Düşüncesini hızla yaymak, Mao Zedung Düşüncesini uygulayarak Hindistan şartlarının somut bir tahlilini yapmak, bu tahlil temeli üzerinde Hindistan devriminin programını ve taktiklerini tesbit etmek, Naksalbarileri bütün ülkeye yaymak.

1968 yılında Mao Zedung Düşüncesi Hindistan'da hızla yayıldı. Hint devrimcileri sürekli olarak tecrübelerinden dersler çıkardılar ve saflarını güçlendirdiler. Şehirleri, kasabaları, köyleri halkın kurtuluşunun ancak silahlı mücadeleyle gerçekleşeceği gerçeğini dile getiren afişlerle donattılar. Binlerce bildiriyi kitlelere ulaştırdılar. Mao Zedung Düşüncesini Hint devriminin somut pratiğine uygulamak için yoğun bir çalışmaya girdiler. Örnek alanlar seçerek Hindistan'ın kırlık alanlarındaki somut şartları ve sınıfların durumunu araştırma ve tahlil etme çalışmasına girdiler. Kırlık alanlara gidip, köylüleri silahlı mücadele için seferber etme işine büyük önem verdiler. 1968 yılı içinde Mao Zedung Düşüncesini yayma görevini yüklenen üç yayın organı çıkarmaya başladılar. Bunlar, İngilizce yayınlanan **Liberation** (Kurtuluş), Bengal dilinde yayınlanan **(Desabrati** (Yurtsever) ve Hindu dilinde yayınlanan **Lok Yudha** (Halk Savaşı)'dır.

Naksalbari'de tutuşan alev, yayıldı. 1968 başında Bihar eyaletinin kuzeydoğusunda, Çamparan bölgesinde silahlı mücadele başladı. Mart ayına gelindiğinde silahlı köylü mücadeleleri 16 eyaletten 8'inde 50 bölgeye yayılmıştı.

Kuzeydoğu Hindistan'da yaşayan azınlık milliyetleri olan Naga'lar, Mizo'lar ve Kuki'ler de Hindistan gericilerine karşı silahlı mücadeleye girdiler. Hindistan revizyonistleri bu mücadeleleri destekleyecek yerde, Indra Gandi'nin bu halkların ihtiyaçlarına cevap vermeye istekli olduğunu ve Assam eyaletinde muhtar bir bölge kurulmasını onayladığını söyleyerek, bu halkların mücadelesine karşı Hint gericilerinin yanında yer aldılar. Marksist - Leninistlerin bu konudaki politikasını Çaru Mazumdar'ın sözlerinden izleyelim : «Hindistan'da Naga'lar, Mizo'lar, ve Keşmirliler küçük burjuvazinin önderliğinde mücadele veriyorlar. Proletarya, demokratik devrim aşamasında onlarla ve başka yerlerde patlak verecek burjuva ve küçük burjuva önderliğindeki mücadelelerle birleşik cephe kurmalıdır. Bu ittifakın temeli, anti - emperyalist mücadele ve kendi kaderini tayin etme hakkı olacaktır. Proletarya, bu hakkı ve ayrılma hakkını kabul eder.» [«Carry Forward the Peasant Struggle» (Köylü Mücadelesini İlerletelim), LIBERATION, Vol. 3 ,No. 1 (November 1969), p. 86.]

25 Kasım 1968'de, bizzat Çaru Mazumdar'ın önderliğinde, Andra eyaletinin Srikakulam bölgesinde silahlı mücadele için hazırlıklar başladı. Mücadele Mart 1969'da başladı ,aynı yıl içinde Srikakulam'da ilkel biçimiyle kızıl iktidar doğdu. Srikakulam Hindistan'ın doğusundaki Andra eyaletinin deniz kıyısındaki bir bölgesidir. (Bilindiği gibi, bazı İlkesiz Birlik Cephesi sözcüleri Hint devrimcilerinin Mao Zedung Düşüncesini savunmalarını Hindis-

tan'ın coğrafi konumuna bağlamaktadırlar. Onlara göre, ,Hint devrimcileri tıpkı burjuva politikacıları gibi, Çin'den yardım sağlamak kolay olduğu için Mao Zedung Düşüncesini savunmaktadırlar. Srikakulam'ın yeri, onların bu gerici coğrafya teorilerinin niteliğini ortaya koyar.)

Srikakulam mücadelesinin dersleri, **Hindistan Komünist Partisi (Marksist - Leninist)**'in temellerini attı. Lenin'in doğumunun 99. yıldönümü günü, 22 Nisan 1969'da Komünist Devrimciler Hindistan Milli Koordinasyon Komitesi, HKP (M-L)'in kurulduğunu açıkladı. Yayınladığı bildiride, 18 ay önce, Kasım 1967'de yüklendiği görevini yerine getirdiğini belirtt'. Kalküta'da 1 Mayıs kitle toplantısında Kanu Sanyal, HKP (M-L)'in kuruluşunu Hindistan'ın bütün emekçi kitlelerine ve bütün dünyaya ilan etti.

HKP (M-L)'nin ilk kongresi Mayıs 1970 in ortalarına doğru toplandı. Kongre, Parti içinde Mao Zedung Düşüncesi temeli üzerinde birliği güçlendirmeyi amaçladı. Parti programını ve tüzüğünü kabul etti. Devrimci kadrolara feodal sınıf düşmanını imha savaşını bütün Hindistan'a yayma emrini verdi. Kongrenin kabul ettiği Parti programını ve Merkez Komitesi bildirisini bu sayımızda yayınlıyoruz.

Görüldüğü gibi, Hindistan'daki devrimci hareketin tarihi, proleter devrimci çizgiyle burjuva revizyonist çizginin mücadeleleri tarihidir. Hindistan'daki devrimci hareket bugününe çeşitli revizyonist akımlara karşı mücadele içinde, çeşitli revizyonist görüşleri açığa çıkartarak ve yıkarak gelmiştir.

Hintli Marksist - Leninist'lerin Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini Hindistan'ın somut şartlarına nasıl uyguladıklarını yakından incelemek için, devrimci hareketin başlıca meseleleri üzerine görüşlerini kısaca ele alalım :

Hindistan, ABD emperyalizminin, Sovyet sosyal - emperyalizminin ve onların yerli ortakları olan komprador - bürokrat burjuvazi ve feodal toprak ağalarının egemenliği altında olan bir ülkedir. İşçi sınıfına düşen görev, köylülerle, küçük burjuvaziyle, hatta burjuvazinin alt ve orta kesimleriyle birleşerek, demokratik devrimi gerçekleştirmek, oradan durmaksızın sosyalizme ilerlemektir. Bugün Hindistan toplumundaki çelişmeler arasında temel çelişme, geniş köylü kitleleriyle feodalizm arasındaki çelişmedir. Bütün diğer çelişmelerin çözümü, bu çelişmenin çözümüne bağlıdır. Bunun için, Hindistan devrimcilerinin önündeki esas görev, toprak devrimidir,

Toprak devrimi, önde gelen görevdir. Ancak toprak devrimi, hakim sınıfların devlet cihazının parçalanmasından **sonra** gerçekleştirilebilir. Hakim sınıfların devlet cihazını parçalamadan toprak devrimini gerçekleştirmeye çalışmak, revizyonizmdir. Toprak için mücadeleyi, siyasi iktidar için mücadelenin önüne koymak, ekonomizmdir. Hakim sınıfların devlet cihazını parçalamadan yoksul ve topraksız köylülere toprak dağıtılması, bu yolla toprak sahibi olan yoksul köylülerin sınıf değiştirerek orta köylü durumuna yükselmelerine, devrimci mücadeleden uzaklaşmalarına yol açar ve yoksul köylüler arasındaki birliği baltalar.

Ancak geniş köylü kitlelerinin bilinci her yerde aynı olmadığından kısmi taleplerle, toprak talebiyle yürütülen kitle hareketleri olacaktır ve olma-

lıdır. İktisadi talepler için yürütülen kitle hareketleri yanlış değildir, ancak bunlar ekonomistçe yürütülmemelidir. Devrimcilerin görevi bu kitle hareketlerinden, köylülerin bilincini yükseltmek, silahlı iktidar mücadelesi fikrini yaymak için yararlanmaktır. Bir kitle hareketinin başarısı, köylülerin siyasi bilincinin yükselmesiyle ölçülür. Revizyonistler kitle hareketlerini ekonomistçe yürütürler, mücadelenin başarısını elde edilen toprak miktarıyla ölçerler. Devrimciler iktisadi taleplerle yürütülen kitle hareketlerinde şu ilkeleri uygulamalıdırlar: Harekete mümkün olduğu kadar geniş bir kitleyi katmak, kitle hareketinin asla kendiliğinden bilinçli siyasi bir niteliğe ulaşamıyacağını bilerek, kitle içinde iktidar mücadelesi fikrini yaymak ve daima kitlenin kendi tayin ettiği mücadele biçiminden bir ileri düzeydeki mücadele biçimini önermek, ve gerçekleştirmeye çalışmak. Silahlı mücadelenin yürütüldüğü yerlerde, köylüleri silahlı iktidar savaşından döndürme amacını güden sırf iktisadi talepler gerici bir nitelik taşır.

Geçtiğimiz yaz aylarında yer alan köylülerin kitle halinde toprak işgalleri, revizyonistler tarafından silahlı mücadeleye karşı bir alternatif olarak çıkarıldı. Revizyonistler bu yolla, burjuvazinin ajanları olarak, geniş köylü kitlelerinin bilincini körletmeye, aralarındaki birliği kundaklamaya ve onları devrim yolundan döndürmeye çalıştılar. İlkesiz Birlik Cephesi sözcülerinin bu konudaki beyanları tamamen uydurmadır.

Bütün ülkede iktidarın bir anda ele geçirilmesi mümkün olmadığına göre, yoksul ve topraksız köylüler ülkenin her hangi bir bölgesinde yeterince siyasi bilince ulaştığında, orada hakim sınıfların devlet cihazı yıkılabilir. Orada kurtarılmış bölge kurulabilir. İktidar, parça parça ele geçirilir. Kurtarılmış bölgeyi kurmak ve savunmak için, yoksul ve topraksız köylüler gerilla savaşını yürütmek üzere örgütlendirilmelidir.

Gerilla savaşı **nerede başlar?** Dağlık ya da ormanlık yerlerde değil, nerede köylü kitleleri varsa orada başlar. Çünkü gerilla savaşı, köylü kitlelerinin savaşıdır. Gerilla savaşı nasıl başlatılır? Gerilla savaşını başlatmak için Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin yayılması zorunludur. Parti örgütleri aracılığıyla gerilla grupları kurmak ve sınıf düşmanını imha savaşına girmek gerekir. Sınıf düşmanını imha savaşı, hem sınıf mücadelesinin yüksek biçimi, hem de gerilla savaşının başlangıcıdır. Bu savaş, hem silahlı mücadeleyi yayar, hem de ölümden bile korkmayan yeni insanı, Mao Zedung çağının insanını yaratır. Sınıf düşmanını imha savaşı, feodal sınıf düşmanının siyasi, iktisadi, ideolojik hakimiyetinin yıkılışını hedef alır.

Gerilla savaşı, yoksul ve topraksız köylülere dayanılarak yürütülmelidir. Çünkü sınıf kini en çok onlarda güçlüdür. Tecrübeler göstermiştir ki, esas olarak küçük burjuva aydın kadrolara dayanılarak yürütülen gerilla faaliyetleri, kitlelerle bağ kuramamış, silah **satın alma** eğilimini körüklemiş ve «büyük eylem» lerin başarısızlıkları saflarda yılgınlık yaratmıştır. Gerilla faaliyetleri, başlangıçta modern ateşli silahlara değil, kitlelerin kolaylıkla temin edebilecekleri üretim aletleri gibi ilkel silahlarla yürütülmelidir. Ancak böylelikle kitlelerin insiyatifi harekete geçirilebilir. Kitleler modern silahları düşmandan zaptettikleri, onları kullanmasını öğrendikleri oranda, ilkel silahlardan ateşli silâhların kullanılmasına geçilmelidir. Gerilla savaşını

başlatmadan önce, gerilla eğitimine ihtiyaç olduğu yolundaki görüş, bir burjuva görüştür ve yanlıştır. Savaşmayı savaşarak öğreniriz.

Gerilla savaşında küçük burjuva aydın kadroların görevi nedir? Onların görevi kırlık alanlara giderek köylü kitleleri arasında Mao Zedung Düşüncesini yaymaktır. Ancak bu yolla kitlelerle bağlar kurabilir, sınıf düşmanını imha savaşını yürütmek üzere köylüleri örgütleyebilirler.

HKP (M)'in bazı çevreleri, HKP (M-L)'i Mao Zedung'a karşı, Che Guevara'dan yana olmakla itham etmişlerdir. Hint Marksist - Leninistleri bu ithama verdikleri cevapta şöyle diyorlar : Köylülerin devrimci mücadelesini yürütmenin tek yolu, gerilla savaşıdır. Ancak bu savaş, Che Guevara'nın değil, Mao Zedung'un önerdiği gerilla savaşıdır. Che Guevara'nın önerdiği gerilla savaşı, Parti'nin önder rolünü ve politikanın silahlara kumanda etmesi ilkesini reddeder. Che Guevara'nın önerdiği gerilla savaşı, kitlelerle bağları olmayan, politikaya değil silahlara öncelik veren bir avuç küçük burjuva genç tarafından yürütülür; belirleyici unsur modern silahlar ve onları kullanma yeteneğidir. Bunun için ,Guevara tipi gerilla savaşı, bir eğitim ve hazırlanma dönemini gerektirir ve mutlaka modern silahlara ihtiyaç gösterir. Guevara tipi gerilla savaşı, proletarya önderliğini inkar eder. Bu savaşa kitleler katılmaz, en fazladan destek olurlar. Che Guevara'nın gerilla savaşı teorisiyle, Mao Zedung'un gerilla savaşı teorisi arasında hiç bir ilgi yoktur. Hint Marksist - Leninistlerinin pratiği ile Guevara'cıların hiç bir ilgisi yoktur. Naksalbari ve Srikakulam'da Guevara'cılık keşfetmeye, Çaru Mazumdar'ı Che Guevara'ya benzetmeye çalışanlar, sahtekarlardır. [Ayrıntılı bilgi için bkz : «Our Path : Guerilla Warfare» (Yolumuz, Gerilla Savaşı) LIBERATION, Vol. 3, No. 1 (November 1969), p. 68-75.]

Hint Marksist - Leninistlerine göre, Hint devriminin aynen Çin devriminin yolunu izlemesi gerektiğini ileri sürmek dogmatizmdir. Hint devrimi, Çin devriminden dersler çıkararak, Mao Zedung Düşüncesini Hindistan'ın somut şartlarına uygulayarak ilerliyecektir. Demokratik devrimin temel gücü yoksul ve topraksız köylü kitleleridir. İşçi sınıfı önder güçtür. Proletarya, en ileri unsurlarını halk savaşını yürütmek üzere kırlık alanlara gönderecek, şehirlerde ulusal ve uluslararası konularda çeşitli mücadeleler düzenliyerek toprak devrimini destekleyecektir. Proletaryanın ileri unsurları, Mao Zedung Düşüncesini ve toprak devrimini savunan unsurlardır. Hem işçiler hem de köylüler bakımından tam anlamıyla proleterleşmek, ancak devrimci silahlı mücadeleyi pratikte yürütmekle mümkündür.

Şimdi, Hindistan'da halk savaşının alevleri bütün ülkeyi sarmıştır. Srikakulam'da ilkel biçimiyle kızıl iktidar doğmuştur. Srikakulam'daki kurtarılmış bölge 300 köyü kapsamaktadır. Halk iktidarının organları olarak «halk ayaklanması konseyleri» ve «halk mahkemeleri» kurulmuştur. Gerilla kuvvetleri aşamasından halk kurtuluş kuvvetleri aşamasına doğru ilerlenmektedir.

HKP (M-L) şu eyaletlerde faaldir : Andra, Bihar, Himahal Pradeş, Kerala, Maharaştra, Misore, Orissa, Pencap, Tamilnadu, Utar Pradeş, Batı Bengal. Hindistan'ın hemen hemen bütün eyaletlerinde Parti'nin temeli atılmıştır.

Yoksul ve topraksız köylülerin silahlı mücadeleleri şehirlerde işçilerin ve gençliğin mücadelelerine büyük bir hız kazandırmıştır. HKP (M-L) özellikle büyük bir sanayi merkezi olan Kalküta'da birçok fabrikada işçi sınıfının mücadelesini yönetmektedir. Revizyonist parti ve sendikaların etkinliği hızla azalmaktadır. Yükselen devrim dalgası, Hint gericilerini büyük bir buhrana sürüklemektedir.

500 milyonluk nüfusuyla Hindistan, dünya proleter devrimi içinde çok önemli bir yer tutmaktadır. Lenin bu konuda şöyle demiştir : «Son tahlilde, mücadelenin neticesini, Rusya'nın, Hindistan'ın, Çin'in, vb. dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu meydana getirmeleri olgusu tayin edecektir.» Hindistan'da devrimin zafere ulaşması, dünya devrimini zaferin, emperyalizmi çöküşün eşiğine getirecektir. Hint devrimcileri bu enternasyonal görevlerinin bilinciyle savaşmaktadır.

belgeler

HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST-LENİNİST) PROGRAMI

Mayıs 1970'de Toplanan 8. Parti Kongresinde Kabul Edilmiştir.

1. Sevgili yurdumuz, 500 milyon insanın yaşadığı, dünyanın en büyük ve en eski ülkelerinden biridir. Ülkemiz, bir tarım ülkesi, çalışkan ve yetenekli köylü yığınlarının ülkesidir. Köylü yığınları, zengin bir devrimci geleneğe ve muhteşem bir kültür mirasına sahiptirler.

2. İngiliz emperyalistleri 200 yıl kadar önce Hindistan'ı fethettiler ve Hindistan üzerinde doğrudan yönetimlerini kurdular. O günden bu yana ülkemiz tarihi, kahraman Hindistan köylülerinin İngiliz emperyalizmine ve feodal baskıya karşı yürüttükleri sonu gelmeyen mücadeleler tarihidir. Sömürge yönetimine ve feodal sömürüye karşı sayısız köylü ayaklanmaları tarihidir. 1857'de köylülerin ve asî askerlerin yürüttüğü Birinci Bağımsızlık Savaşı, bu geniş ülkenin tümünü saran bir yangın halini aldı. Emperyalistleri birçok ağır yenilgiye uğrattı ve yabancı emperyalist egemenliğin temellerini sarstı. Hindistan halkının bu büyük ayaklanması, Hindistan'ın feodal prenslerinin ihaneti yüzünden başarısız kaldı.

3. O günden bu yana Hindistan sayısız silahlı köylü ayaklanmalarına tanık olmuştur. Ancak, bu isyanlar bilimsel bir teori ve onları zafere götürecek devrimci önderlik olmadığından başarısızlığa uğradılar.

4. Komprador nitelikteki Hindistan burjuvazisi, millî kurtuluş mücadelesini devrim yolundan çıkarıp, uzlaşma ve teslimiyet yoluna sokmak için duruma müdahale etti. Çamparan köylü mücadelelerinden başlayarak, burjuvazinin yukarı kesimlerini ve feodal sınıfı temsil eden Gandi önderliği, **ahimsa, Satyagraha,** pasif direnme ve **çarka** ideolojisiyle millî hareketi, İngiliz emperyalist yönetiminin ve onun feodal uşaklarının çıkarlarına uydurmaya çalıştı.

5. Büyük Ekim Devrimi Marksist - Leninist ideolojiyi ülkemize getirdi ve Hindistan Komünist Partisi doğdu. Ancak büyük imkânların mevcudiyetine rağmen, Parti yönetimi Gandicilikle ve Gandi önderliği ile mücadele etmeyi ve devrim yolunu tutmayı reddettiğinden, millî kurtuluş mücadelesinde işçi sınıfı önderliği kurulamadı. Parti yönetimi Marksizm - Leninizm evrensel gerçeğini Hindistan devriminin somut pratiğine uygulamayı reddetti. Partiyi kahraman kitlelerle, özellikle devrimci köylülerle birleştirmeyi ve bir devrimci birleşik cephe kurmayı reddetti. ÇKP'nin ve Başkan Mao Ze-

dung'un yönettiği Çin halkının büyük millî kurtuluş mücadelesinden ders çıkarmayı ve silâhlı mücadele yolunu tutmayı reddetti.

6. HKP yönetimi, tam aksine, bilinçli olarak Kongre Partisi önderliğinin peşinden gitti ve ta başından devrime ihanet etti. HKP yöneticileri, emperyalizmin ve feodalizmin ajanlarıydı. Yöneticilerin ihanetine rağmen, Parti safları ezilen halkın yanında yer aldı, birçok sınıf mücadelelerine önderlik etti ve Hindistan proletaryası davası uğruna görülmemiş fedakârlıklarda bulundu.

7. Büyük Stalin'in yönettiği Sovyetler Birliği'nin önderliğindeki dünya halklarının faşist devletlere karşı kazandığı ezici zafer ve Başkan Mao'nun önderliğindeki Çin'in Büyük Kurtuluş Mücadelesinin bütün dünyayı etkileyen muzaffer ilerleyişi, dünyada yeni bir kuvvetler sıralanmasına yol açtı. Emperyalizm çok zayıfladı, sömürge halklarının millî kurtuluş mücadelesi Asya, Afrika ve Latin Amerika'da bir kasırga gibi esti; ve emperyalizmi ve uşaklarını yeryüzünden silmekle tehdit etti.

8. Hindistanı da görülmemiş bir devrimci durum sardı. «Azad Hind» tutuklularının serbest bırakılması için düzenlenen dev hareket, bütün Hindistan'da öğrencilerin güçlü anti - emperyalist gösterileri, büyük **Tebhaga** ve **Bakaşt** mücadeleleri, feodal prenslere karşı anti - feodal mücadele, P ve T işçilerinin güçlü mücadelesi R.I.N. bahriyelilerinin silâhlı isyanı, yanısıra hava kuvvetleri, ordu saflarında isyanlar ve Bihar'daki polis isyanı işçi sınıfının büyük dayanışma eylemleri ve **Telengana**'daki tarihî silahlı köylü mücadelesinin başlaması, Hindistan'daki emperyalist hâkimiyetini hemen hemen çöküşün eşiğine getirdi.

9. Bu durumla karşı karşıya kalan İngiliz emperyalizmi, Hindistan halkının bu devrimci ilerleyişini ezmek amacıyla denenmiş ajanlarını, Hindistan Millî Kongresi, Müslümanlar Birliği ve HKP yöneticilerini işe koştular. Ülke, kanlı kardeş kavgaları içinde bölündü ve İngiliz emperyalizmi arka plâna çekilirken, komprador burjuvaziyi ve büyük toprak sahiplerini temsil eden Kongre yönetimi kuruldu. 1947'de ilan edilen sahte bağımsızlık, sömürge ve yarı - feodal yapının, yarı - sömürge ve yarı - feodal yapıyla değiştirilmesinden başka bir şey değildi.

10. Bu sahte bağımsızlık yılları süresince, hakim sınıflar yani büyük komprador - bürokrat burjuvazi ve büyük toprak sahipleri, emperyalist efendilerine sadakatle hizmet etmektedirler. Bu emperyalizm uşakları, bir yandan eski İngiliz emperyalist sömürüsünü muhafaza ederken, bir yandan da ülkemizi soymaları için ABD emperyalist ve Sovyet sosyal - emperyalist sömürücülerini yurdumuza soktular.

11. Hakim sınıflar, ülkemizi emperyalist devletlere, özellikle ABD emperyalistlerine ipotek etmişlerdir. İngiliz emperyalizminin dünya çapında zayıflamasıyla beraber, Hindistan'ın hakim sınıfları kendilerini ABD emperyalizmine ve Sovyet sosyal - emperyalizmine kiraladılar. Bunun için, şimdi Hindistan halkının sırtında iki dağ, İngiliz emperyalizmi ve feodalizm değil, dört dev dağ, yani ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalizm, Sovyet sosyal - emperyalizmi, feodalizm ve komprador - bürokrat sermaye var. Böylelikle, Hindistan ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal emperyalizmi-

nin bir yeni-sömürgesi haline gelmiştir. Hindistan halkının bu dört düşmanın amansız baskı ve sömürüsü, görülmemiş sefalet, yoksulluk ve felaketler doğurmuştur. Milyonlarca insan ölümle pençeleşmektedir. Milyonlarca insan aç, çıplak, evsiz ve işsiz durumdadır.

12. Bu halk düşmanları «millî bütünleşme» adına bütün milliyetlerin ve millî ve dinî azınlıkların halklarını baskı altına almışlardır. Keşmir halkına, Naga'lara ve Mizolara kendi kaderlerini tayin hakkı tanınmamaktadır. Millî dillere eşit haklar tanınmamaktadır ve Hindu dili halka zorla kabul ettirilmeye çalışılmaktadır.

13. Ülkemizin nüfusunun yüzde 75'ini köylü yığınları meydana getirmektedir. Köylü yığınları, yarı - açlık ve tam sefalet şartları içinde yaşayan, ülkemizin en fazla sömürülen halkıdır. Hindistan'ın yarı - feodal ekonomisinde, toprağın yüzde 80'i nüfusun yüzde 20'sini meydana getiren toprak sahipelrinin, yani **raca**'ların, toprak ağalarının ve zengin köylülerin elindedir. Kırsal nüfusun yüzde 80'ini meydana getiren aç köylü yığınlarının ya hiç toprağı yoktur ya da çok az toprağı vardır.

14. Yoksul ve topraksız köylüler, yıllık hasatlarının yüzde 50 - 90'ını rant olarak toprak sahiplerine devretmektedirler. Gaddar tefeci sermayesi, köylüleri soymaya devam etmektedir. Köylülerin topraklardan sürülmesi gündemdedir. Kastlar üzerinde Harijan'ların linç edilmesi gibi, ortaçağı hatırlatan soşyal baskılar, hiç hafiflemeden devam etmektedir.

15. Yarı - feodal toprak ilişkileri ülkemizi, sürekli kıtlık diyarı haline getirmiştir. Bunun neticesinde her yıl milyonlarca insan açlıktan ölmektedir.

16. Kısacası, bugünkü aşamada, ülkemizdeki belli başlı çelişmeler. içinde, yani empêryalizm ve sosyal - emperyalizm ile halkımız arasındaki çelişme; feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişme; sermaye ve emek arasındaki çelişme ve hakim sınıflar arasındaki çelişme içinde, toprak sahipleriyle köylüler arasındaki, yani feodalizmle Hindistan halkının geniş yığınları arasındaki çelişme, temel çelişmedir.

17. Bu çelişmenin çözülmesi, bütün diğer çelişmelerin çözülmesine de yol açacaktır.

18. Hakim sınıflar, yani büyük komprador - bürokrat burjuvazi ve büyük toprak sahipleri, yarı - feodal yapıyı muhafaza ve devam ettirirken, ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal - emperyalizminin elinde bir alet haline gelmişlerdir.

19. Yabancı sermayenin toplam miktarındaki büyük artış; büyük kâr transferleri; binlerce işbirlikçi yatırım; sermaye malları, teknik bilgi, askerî malzeme ve silâh endüstrisi bakımından, askerî üsler kurma ve hattâ pazar bulma konusunda emperyalist «yardım, bağış ve borçlar» a tam bağımlılık; eşit olmayan ticaret ve PL 480 sözleşmeleri ABD emperyalizmini ve Sovyet sosyal - emperyalizmini ülkemizin efendileri durumuna getirmiştir.

20. ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal - emperyalizmi ülkemiz ekonomisinin en can alıcı kesimlerini denetimleri altına aldılar. ABD emperyalizmi esas olarak özel sermaye ile işbirliği yapmaktadır ve şimdi devlet sektöründeki sanayilere sızmaktadır. Sovyet sosyal - emperyalizmi ise, esas

olarak devlet sektöründeki sanayileri denetimi altına almıştır ve aynı zamanda özel sermaye ile işbirliğine girmeye çalışmaktadır.

21. ABD emperyalizmi ve sovyet Sosyal - emperyalizmi, Hindistan halkının amansızca sömürülmesini devam ettirmek için, komprador - bürokrat kapitalizmin gelişmesine yardım etmek için mümkün olan her şeyi yapıyorlar.

22. Göklere çıkarılan «halk sektörü», sermayelerini işletmek ve ülkemizin ucuz emek gücünü ve hammaddelerini sömürmek amacıyla birçok emperyalist sömürücü tarafından kurulmaktadır. Halk sektörü denen şey, Hindistan halkını aldatmak ve onun yağma edilişini sürdürmek için bir vasıtadan başka birşey değildir. Tekelci devlet kapitalizmi, yani bürokrat kapitalizmdir.

23. Hindistan ekonomisini bir ahtapot gibi sarmış olan ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal - emperyalistleri, ülkemiz hayatının siyasî, kültürel ve askerî alanlarını denetimleri altında tutuyorlar.

24. ABD emperyalizminin ve Sovyet - emperyalizminin emriyle, Hindistan'ın gerici hakim sınıfları, emperyalizmin, sosyal - emperyalizmin ve gericiliğin çıkarlarına hizmet eden bir dış politika izlemektedir. Bu dış politika, ABD emperyalistlerinin ve Sovyet sosyal - emperyalistlerinin Sosyalist Çin'i kuşatmak ve Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çeşitli kısımlarında gelişen, Vietnam'ın başını çektiği millî kurtuluş mücadelelerini bastırmak amacına yönelen genel stratejisinin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde tespit edilmiştir. Hindistan'ın 1962'de Sosyalist Çin'e karşı giriştiği saldırı ve o günden bu yana ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal - emperyalizminin ısrarıyla Çin'e karşı devam ettirdiği provokasyonlar, Çin'e karşı girişilen Sovyet saldırısını desteklemesi, Sovyetlerin Çekoslovakya saldırısını zımnî bir biçimde tasvip etmesi, ABD emperyalizmini Vietnam halkına karşı desteklemede oynadığı kirli rol, Hindistan'ın hâkim sınıflarının ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal - emperyalizminin sadık aletleri olduğunu en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlar.

25. Bu katı gerçekler ülkemizin yarı - feodal niteliği yanısıra, yarı - sömürge niteliğini de tartışılmaz bir şekilde kanıtlar.

26. Köhne yarı - feodal toplum yapısı ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal - emperyalizminin sosyal dayanağı olduğu için ve aynı zamanda bu yapı halkımızın komprador - bürokrat sermaye tarafından soyulmasını kolaylaştırdığı için, köylü meselesi, Hindistan devriminin temel meselesidir.

27. Şu halde, Hindistan devriminin temel görevi feodalizmin, komprador - bürokrat kapitalizmin, emperyalizmin ve sosyal - emperyalizmin hakimiyetini yıkmaktır. Devrimimizin içinde bulunduğu aşamayı tâyin eden budur. Bu aşama, özü toprak devrimi olan demokratik devrim aşamasıdır.

28. Ancak, bu eski tip değil, yeni tip bir demokratik devrimdir. Demokratik Halk Devrimi, Büyük Ekim Devriminin başlattığı dünya sosyalist devriminin bir parçası olduğundan, bu devrime herhangi başka bir sınıf değil, ancak ve ancak işçi sınıfı başarıyla önderlik edebilir. İşçi sınıfı, halkımızın en devrimci sınıfı ve en örgütlü ileri müfrezesidir.

29. Bu devrim, işçi sınıfı önderliğinde işçi sınıfının, köylülerin, küçük burjuvazinin ve hattâ aşağı ve orta burjuvazinin bir kesiminin diktatörüğünü kuracaktır. Bu sınıflar birlikte Hindistan halkının ezici çoğunluğunu meydana getirir. Bu devlet, halkın yüzde 90'ına demokrasi sağlayan, bir avuç düşman üzerinde diktatörlük uygulayan bir devlet olacaktır. Bunun için, Halk Demokrasisidir.

30. İşçi sınıfı önderliğindeki demokratik devrimin temel gücü, köylülerdir. İşçi sınıfı, yoksul ve topraksız köylülere tam olarak güvenir, orta köylülerle sağlam bir ittifak kurar ve hattâ geri kalanını tarafsızlaştırırken zengin köylülerin bir kesimini kendi tarafına kazanır. Zengin köylülerin ancak çok küçük bir kesimi, sonunda devrimin düşmanlarına katılacaktır. Ülkemizin şehir küçükburjuvazisi ve devrimci aydınları devrimci güçlerdir ve devrimde işçi sınıfının güvenilir bir müttefiki olacaklardır.

31. Aşağı ve orta burjuvazi, iş adamları ve burjuva aydınları demokratik devrimin bocalayan ve istikrarsız müttefikleridir. Devrimi bazen destekleyecek, bazen devrime karşı çıkacak ve hattâ bazen devrime ihanet edeceklerdir. Devrimdeki ikili rolleri, devrimin düşmanlarıyla aynı zamanda çelişmelerinden ve birleşmelerinden ileri gelir.

32. Bundan dolayı demokratik devrimi sonuna kadar götürmek için işçi sınıfı önderliğinde bütün bu sınıfların Demokratik Cephesinin kurulması gereklidir.

33. Ama bu Cephe ancak silahlı mücadele içinde işçi köylü birliği gerçekleştiği zaman ve kızıl siyasî iktidar ülkenin hiç değilse bazı kısımlarında yerleştikten sonra kurulabilir.

34. İşçi sınıfının Demokratik Halk Devrimine siyasî partisi, Hindistan Komünist Partisi (M. L.) vasıtasıyla önderlik edebileceği ve edeceği anlaşılmalıdır. İşçi sınıfı öncü rolünü gerek millî, gerek uluslararası siyasî meseleler üzerinde mücadeleler açarak, devrimci sınıfları, esas olarak köylülerin devrimci mücadelelerini destekleyen dayanışma eylemleriyle ve sınıf bilincine varmış öncü kesimini köylülerin silahlı mücadelesini örgütlemek ve yönetmek için kırlık bölgelere yollamak suretiyle de yerine getirir.

35. Hindistan'ın kurtuluş yolu, bütün diğer sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerde olduğu gibi Halk Savaşı yoludur. Başkan Mao'nun bize öğrettiği gibi: **«Devrimci savaş yığınların savaşıdır; ancak yığınları seferber ederek ve ancak yığınlara güvenerek yürütülebilir.»**

36. İşçi sınıfı ancak bütün ülkede küçük silahlı mücadele üsleri kurarak ve halkın siyasî iktidarını yerleştirerek başarılı bir halk savaşı yürütebilir. Bu ise ancak bütün demokratik devrim dönemi boyunca esas mücadele biçimi olan gerilla savaşını geliştirmekle mümkün olabilir.

37. Lin Biao Yoldaşın dediği gibi: «Gerilla savaşı halkın bütün gücünü düşmana karşı seferber etmenin ve kullanmanın tek yoludur.» Ancak gerilla savaşı, Hindistan halkının insiyatifini ve onun yaratıcı dehasını harekete geçirebilir, Hindistan halkının mucizeler yaratmasını, çeşitli biçimlerde hareket etmesini ve bu biçimleri etkili bir şekilde koordine etmesini mümkün kılar. Bunun için ancak gerilla savaşı küçük silâhlı mücadele üslerini, halk

savaşının dev dalgalarıyla geniş alanlara yayabilir ve kırsal alanlarda dört dağın gerici yönetimini devirecek, şehirleri kuşatıp zaptedecek, bütün ülkede Halkın Demokratik Diktatörlüğünü kuracak ve onu kararlı bir şekilde Proletarya Diktatörlüğü ve Sosyalizme götürecek olan Halk Ordusunu geliştirebilir.

38. Demokratik Halk Devleti aşağıdaki temel görevleri yerine getirecektir :

a) Yabancı sermayeye ait bütün bankalara ve işletmelere elkonması ve bütün emperyalist borçların tasfiyesi.

b) Komprador - bürokrat kapitalistlere ait bütün işletmelere elkonması.

c) Toprakağalarına ait bütün topraklara elkonması ve bu toprakların toprk işleyenindir ilkesine uygun olarak topraksız ve yoksul köylülere dağıtılması. Köylülerin ve diğer emekçi halkın bütün borçlarının iptali. Tarımın gelişmesi için gerekli bütün imkanların sağlanması.

d) 8 saatlik iş gününün uygulanması, ücretlerin artırılması, işsizlik sigortası ve sosyal sigorta tesis edilmesi, eşit çalışmaya eşit ücret esasına göre bütün eşitsizliklerin ortadan kaldırılması.

e) Askerlerin yaşama şartlarının iyileştirilmesi ve terhis olanlara toprak ve iş sağlanması.

f) Halk için daha iyi yaşama şartlarının sağlanması ve işsizliğin ortadan kaldırılması.

g) Sömürge ve feodal kültürün yerine yeni demokratik kültürün geliştirilmesi.

h) Bugünkü eğitim sisteminin ve eğitim kurumlarının ilgası ve Demokratik Halk Hindistanı'nın ihtiyaçlarına uygun yeni bir eğitim sisteminin ve yeni eğitim kurumlarının kurulması.

i) Kast sisteminin ilgası, bütün sosyal eşitsizliklerin ve bütün din ayrımlarının ortadan kaldırılması ve kadınlara eşit statü sağlanması.

j) Hindistan'ın birleştirilmesi ve kendi kaderini tayin hakkının tanınması.

k) Bütün milli dillere eşit statü tanınması.

l) Bütün aşırı vergilerin ve çeşitli vergilerin ilgası ve tek bir kademeli vergi sisteminin kabul edilmesi.

m) Halkın siyasî iktidarının her düzeyde Devrimci Halk Konseyleri tarafından kullanılması.

n) ÇKP önderliğinde uluslararası proletaryayla ve dünyanın ezilen uluslarıyla ittifak kurulması.

39. Hindistan'da Demokratik Devrim, dünya emperyalizminin toptan çöküşe, sosyalizmin dünya çapında zafere doğru ilerlediği Mao Zedung çağında yer almaktadır. Devrimimiz, Çin'de sosyalizmi ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştıran ve Çin'i Dünya Devriminin güvenilir merkez üssü haline getiren Büyük Proleter Kültür Devriminin bir parçasıdır. Devrimimiz, yüce, şanlı ve doğru ÇKP'nin büyük Dokuzuncu Kongresinin, birlik ve zafer kongresinin, uluslararası proletaryaya büyük bir ilham kaynağı olduğu bir sırada

yer alıyor. Devrimimiz, Başkan Mao ve Başkan Yardımcısı Lin Biao'nun önderliğindeki ÇKP'nin bütün insanlığı emperyalizmin ve gericiliğin egemenliğinden kurtarma ve yeryüzünde Sosyalizmi ve Komünizm inşa etme tarihî görevinde uluslararası proletaryaya önderlik ettiği bir sırada yer alı yor. Biz, uluslararası proletaryanın bu dev ordusunun bir müfrezesiyiz.

40. HKP (M - L) bu Demokratik Halk Devrimi programını Hindistan halkının önüne koymaktadır ve kendini bu büyük devrimci davaya adamaktadır. Parti, halkımızın bütün sosyalist ve ezilen uluslarla, özellikle Çin halkıyla Başkan Mao'nun öngördüğü gibi «insanlık tarihinde gerici emperyalistçağa son verecek» ve Sosyalizmin dünya çapında zaferini sağlayacak olan çelikten birliğinin, Hind devriminin zaferini sağlayacağına tam bir güven duymaktadır.

Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkez Komitesinin Bildirisi

24 Mayıs 1970

Hindistan Komünist Partisi (Marksist - Leninist) Sekizinci Kongresi, Naksalbari'den, Parti'nin Mao Zedung Düşüncesi üzerinde yeniden kuruluşundan sonra İlk Kongre, 1970 yılı Mayıs ayının ortalarında toplandı. Parti Kongresi, yeraltı şartlarında, kesin gizlilik şartlarında başarıyla yapıldı. Kongreye, Hindistan'ın çeşitli Eyaletlerinden gelen ve kendi Eyalet Konferansları tarafından seçilmiş olan delege yoldaşlar katıldılar.

Kongre, Parti Programını, Parti Tüzüğünü ve Siyasal - Örgütsel Raporu oybirliğiyle kabul etti ve Merkez Komitesini seçti.

Kongre, ilerleyen devrimci mücadelenin tehdidi altındaki gerici hakim sınıfların Parti'ye karşı saldırılarını yoğunlaştırdıkları bir sırada, büyük tehlikeler göze alınarak toplandı. Kongre, devrimci saflarda şimdiden varolan birliği geliştirmeyi ve güçlendirmeyi amaçladı. Kongre, gerçekten bir birlik kongresi oldu ve Hindistan devriminin zaferinin teminatı oldu.

Kongre Başkan MAO'yu Selamlıyor

Parti Kongresinin Coşkun Alkışlar Arasında Kabul Ettiği Başka Mao'yu Selamlayan Kararı

Hindistan Komünist Partisi (Marksist - Leninist) Kongresi, derin minnet duygularıyla, Partimizin doğuşunu ve görülmemiş gelişmesini yüce Düşüncesine ve bizzat şahsına borçlu olduğu, ve Çin'de - yüce, şanlı ve doğru Çin Komünist Partisinin Dokuzuncu Milli Kongresiyle kesin zafer kazanan - Büyük Proleter Kültür İhtilalini bizzat başlatıp yöneterek Çin'i dünya devriminin kalesi, merkez üssü, Partimizin umut ve ilham kaynağı haline getiren Başkan Mao Zedung'a devrimci selamlarını yollar.

Yüce Şehitlerimizin İntikamını Alalım

Parti Kongresinin Hindistan Devrimi Davası Uğruna Savaşırken Can Veren Yüce Şehitleri Saygıyla Anan Kararı

Tarihteki bütün devrimler gibi, bizim devrimimiz de şehit kanı akmasını gerektirir ve şehitlerin kanı, sınıf saflarını arıtır, devrim için can vermeye hazır yeni insanı yaratır. Yüce Naksalbari günlerinde, önce Sovan Ali, Tribeni Kanu ve Babulal yoldaşları, daha sonra Redi Apalasvani Naidu, Rencim ve diğer yoldaşlar devrim davası uğruna kahramanca can verdiler. Partimizin, bu yoldaşların kanı üzerinde kuruluşundan hemen sonra, Partimizin kurucularından Pançadi Krişnamurti yoldaş ve Andra'lı altı yoldaş daha şehit oldular. Krişnamurti yoldaşın kurşuna dizilirken «Bizi öldürerek devrimi durduramazsınız!» diye haykırışı, yankılar yaparak bütün ülkeye yayıldı ve devrim Partimizin Mao Zedung çağına layık yeni insanların Partisi olduğunu ispat etti. Partimizin kuruluşundan bu yana geçen bir yıllık kısa süre içinde Baskar Rao, Ganapati, Subbarao Panigrahi, Nirmala Krişnamurti, Rames Sahu, Daya Sing, Hari Sing, Ganeşan, Churchill, Kariappan, Sanatan Mandal, Subrata Çoduri, Gur Das yoldaşlar ve aralarında silahlı köylü mücadelesini yürüten Andra'nın yiğit Giriyan köylülerinin de olduğu daha birçok yoldaş Parti'ye şerefsizlik getirmektense ölmeyi tercih etiler ve böylelikle Partimizden olmak için çok yüksek bir niteliğe sahip olmak gerektiğini ortaya koydular. Ama ölüm, şehitlerimizi susturamadı. Aramızdan ayrılırken, Başkan Mao'nun yüce sözlerini bize daima hatırlatıyorlar : **«Binlerce şehit, halk için kahramanca can verdi; onların bayrağını yüksekte tutalım ve kanlarının çizdiği kızıl yoldan ilerliyelim.»**

Ama biz devrimciler, şehitlerimizin mezarları başında ağlamalımıyız? Hayır, bu onların kutsal anılarına hakaret, devrime saygısızlık olur. Onların kutsal anılarını şereflendirmemizin tek yolu, her bir şehit yoldaşımızın intikamını almak, savaşırken can verdikleri silahlı mücadeleleri yoğunlaştırmak, Partimizin şimdi bütün ülke çapında yürüttüğü sınıf düşmanlarını imha savaşını yoğunlaştırmaktır. Büyük acımızı, keskin sınıf kinine dönüştürmeli ve yoldaşlarımızın intikamını almalıyız.

O halde, bu Kongre, yüce şehitlerimizi saygıyla anarken, şehitlerimizin kanının boşa gitmeyeceğine, yoldaşlarımızın ve sınıf kardeşlerimizin intikamının alınacağına, sınıf düşmanlarını imha savaşının gittikçe artan bir kararlılıkla yürütüleceğine söz verir. Arkadaşlar! Düşmanı elimizden kaçırmayalım.

Şehitlerimizin intikamını alalım!
İmha savaşını artan bir kararlılıkla yürütelim!
Yaşasın şehit yoldaşlarımız!
Yaşasın Hindistan Komünist Partisi (Marksist - Leninist)!
Yaşasın Başkan Mao! Başkan Mao'ya uzun, çok uzun bir hayat!

Proletarya Devrimi için Mutlaka Marksist-Leninist Bir Parti Olmalıdır

Uruguay Sol Kanat Devrimci Hareketinin Organı Voz Obrera, Parti İnşası Üzerine Başyazısında, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin Uruguay Devriminin Somut Şartlarına Uygulanması Üzerinde Önemle Duruyor

Uruguay Sol - Kanat Devrimci Hareketinin organı, **Voz Obrera** geçenlerde proleter devrimci partinin inşası üzerine bir başyazı yayınladı.

Başyazıda şöyle deniyor : «Uzun zamandan beri her yerde bir Marksist-Leninist devrimci parti olmadan ne proletarya devriminin gerçekleşebileceğini, ne de demokratik devrimi başarıyla yürütmenin mümkün olabileceğini ısrarla belirttik.

«Böyle bir partinin varlığının temel ilkesinin, bu partinin proletarya devriminin tecrübesinin bilimsel bir derlenmesi olan Marksizm - Leninizmi rehber alması olduğu üzerinde ısrar ediyoruz. Nasıl ki Lenin'in fikirleri Marksizmi Rus devriminin tecrübesiyle zenginleştirmişse, Marksizm - Leninizmin en özlü ifadesi de Mao Zedung Düşüncesidir.»

Başyazı şöyle devam ediyor : «İçinde bulunduğumuz tarihî aşamada Uruguay devrimcilerinin temel görevi, gerçek bir komünist partisi yaratmaktır. Stratejimizin, siyasî iktidar için yürüttüğümüz mücadelenin tümünün mihverini oluşturan, temel önemi haiz üç aracın varlığını gerektirdiğini hiç bir zaman unutmamalıyız.

«Bu araçlar şunlardır :

«— Bir Marksist - Leninist devrimci parti;

«— Bu partinin önderliğinde bir halk kurtuluş ordusu;

«— Bu partinin, işçi sınıfının siyasî temsilcisi olarak, pratikte önderliğini gerçekleştirdiği, bütün devrimci sınıf ve tabakaların birleşik cephesi.»

Başyazı, Uruguay Sol Kanat Devrimci Hareketinin böyle bir partinin inşası yolunda gerçekleştirmekte olduğu dört şarta değiniyor :

«1. Bütün hareketin fikir birliğinin sağlanması. Bu, partinin ideolojik inşasına önem verilerek gerçekleştirilmelidir. 1968'in başından bu yana çalışmalarımızın ana yönü bu olmuştur.

«2. Kitlelerle sıkı bağlar kurulması. Hareketimizin kitlelerin ana kesimleri içinde yerleştirilmesi. Bunun için, bütün çalışmalarımızda kitle çizgisine bağlı kalmalı ve kitle çizgisini uygulamalıyız. Her zaman **«Kitlelerden, kitlelere'** ilkesini uygulamalıyız.

«3. Ulusal gerçeğin derinliğine incelenmesi. Bu çalışmayı yapmak için, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin genel ilkelerini ve araştırma yöntemlerini ülkemizin somut şartlarına uygulamalıyız.

«4. Bütün hareketi temsil eden, sınıf mücadelesi içinde pişmiş, yüksek bir ideolojik ve politik düzeye sahip ve bu sayede işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesine önderlik etme yeteneğinde olan, kollektif bir liderliğin kurulması. Bu dört şartın, esas olarak oluşma süreci içinde olduğuna inanıyoruz. Geniş çapta önemli tecrübelere sahibiz. Hareketimiz içindeki «Sol» ve Sağ eğilimlere karşı mücadeleyi başarıyla yürüttük. Bu sebeplerle, hareketimizin yeni bir aşamaya girdiğine inanıyoruz.»

Başyazı daha sonra şöyle diyor : «Parti inşasının, partinin kurucu kongresinin toplanması ile sınırlandırılmaması, parti inşasının sürekli olarak sınıf mücadeleleri içinde ve öncelikle sınıf mücadelesinin en yüksek biçimi, halk savaşı içinde gelişmesi üzerinde önemle durulmalıdır.»

Başyazı şu şiarlarla sona eriyor : «Mao Zedung Düşüncesinin rehberliğindeki Marksist - Leninist devrimci partinin büyük kongresine hazırlanalım !

«Bu partiyi mücadele içinde inşa edelim !

«Halk kurtuluş ordusunu mücadele içinde inşa edelim !

«Savaş içinde emperyalizmi söküp atmak ve oligarşileri yıkmak için işçilerin, köylülerin ve bütün Uruguay halkının büyük ittifakını kuralım !»

Alındığı yer : PEKING REVIEW, No. 37 (11.9.1970), s. 22.

Sosyalist Kurultay

TİP Kongresi İçin Tek Devrimci Tutum Sosyalist Kurultay Kararı Almaktır !

1970 yılı devrimci halkların Amerikan emperyalizmine karşı silahlı kurtuluş mücadelelerinin güçlendiği bir yıl oldu. Yine bu yıl, halkımızın büyük toprak sahiplerine ve tefeci tüccarlara karşı mücadele bayrağını daha yükseklere kaldırdığı bir yıldı.

Dünya halkları kurtuluşa ve sosyalizme giden yolda silahlı mücadelelere giriyorlar. Emperyalizme teslimiyeti savunan revizyonist ve oportünist görüşleri bir bir yıkıyorlar. Bilimsel sosyalizmin ışığında ve proletaryanın devrimci partisinin önderliğinde amansız ve zorlu bir mücadele veriyorlar. Proletaryanın ve halkların devrimci yolundan, halk savaşı yolundan zafere ilerliyorlar. Halkların devrimci savaşları, emperyalizmle kolkola girerek bu savaşları yolundan döndürmeye çalışan revizyonist ve oportünist akımları emperyalizmle beraber çökertiyor.

Yurdumuzda da işçi ve köylülerin mücadeleleri bütün devrim düşmanı tutumları eze eze ilerlemektedir. En son Gislaved'in yiğit işçileri, 15 Ekim sabahının alaca karanlığında polis ve komando saldırısına karşı, fabrika borularını öttürerek bütün işçi sınıfımızı ve halkımızı mücadeleye çağırdılar.

TİP Kurultayına böyle bir devrimci ortamda geldik. Bugün TİP'in başına çöreklenmiş bulunan oportünist yönetici klik bu devrimci ortamı geliştirebilir ve halkımızı devrime götürebilir mi? Hayır! Aren - Boran oportünist kliğinin rolü bunun tam zıddıdır. TİP yönetici kliğinin izlediği oportünist tutum bugün, halkımızın önündeki devrim yolundan kaldırılması gereken bir yıkıntı noktasına varmıştır. Halkımızın mücadelesi ilerledikçe bu küçük burjuva kliğinin oportünist karakteri her geçen gün koyulaşmış ve bugünkü sağcı -gerici niteliğine ulaşmıştır. Bağrında devrimci unsurları barındıran TİP, bugün oportünist yöneticilerin kumandasında halkın devrimci mücadelesini köstekleyen bir örgüt durumuna getirilmektedir. Kendi dar klik menfaatlerini halkın devrimci davasının üstünde tutan TİP yöneticileri, halkımızın güçlenen mücadelesinden korkmaktadırlar. Çünkü emekçi yığınların mücadelesi bunların dar klik menfaatlerini eze eze ilerlemektedir. Çünkü işçilerin, köylülerin ve bütün halkın mücadelesi, parlamentarizm duvarları içine hapsedilemiyecek bir güce ulaşmıştır. Çünkü Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi devrimci saflarda hızla yayılmaktadır.

Oportünist yöneticilerin bütün baskıları ve gerici tutumlarına rağmen, yurdun dörtbir yanında çalışan TİP'liler halkın devrimci saflarında müca-

dele etmişlerdir ve etmektedirler. Devrimci TİP tabanının var gücüyle katıldığı devrimci mücadeleler Aren - Boran oportünist kliğinin bir menfaat çetesi olduğunu açığa çıkarmıştır. Aren - Boran oportünizmi halkımızın devrimci mücadelesinden koptukça ve bu mücadelenin tamamen dışında kaldıkça, devrimci mücadeleye her geçen gün düşmanlığını arttıran bir tutuma saplanmıştır. Her türlü devrimci hareketle çelişmeye düşen bu klik, her geçen gün daha açık bir şekilde sosyalizmi ve devrimciliği TİP'ten tasfiye amacını güden gerici bir politika izlemiştir. TİP'i bugünkü duruma düşüren ve halkın devrimci mücadelesinde bir silah olabilecek bir örgütü hurdaya çıkaran politika budur. Aren - Boran kliğini halkın mücadelesini devrim yolundan döndürmeye çalışan gerici bir tekke durumuna düşüren politika budur. Bu klik, halk yığınlarının devrimci mücadelesiyle birleşmek, halkın devrimci saflarında yer almak yerine, her devrimci harekete karşı düşmanca bir tavır almak yolunu seçmiş ve bugünkü yalnız durumuna düşmüştür. Bu kliğin tek ve tek amacı, her ne pahasına olursa olsun TİP'in başında kalmaktır. Parti içinde Bilimsel Sosyalizmin yayılması, parlamentarizmin çökerek devrimci fikirlerin hızla güçlenmesi karşısında, kitle halinde ihraçlara gitmekten başka çareleri kalmamıştır. Kendi tekkelerini ayakta tutabilmek için her türlü hileye ve yolsuzluğa başvurmuşlar, TİP tabanının devrimci mücadelesini bastırmak için, burjuva partilerinin yöneticilerinin yolunu seçmişlerdir.

Bu şartlar altında 29 Ekim tarihinde Ankara'da toplanan TİP Kongresi, halkımızın devrimci mücadelesinin kongresi değildir. Sermaye sahiplerine ve Amerikancı iktidara karşı yiğit mücadeleler vermiş olan Demir Döküm işçileri, Ereğli Demir Çelik işçileri, Çorum'un Alpagut işçileri, Yarımca Seramik işçileri, Sungurlar Kazan Fabrikası işçileri ve en son yiğit Gislaved işçileri bu Kongreden bir şey beklemiyorlar. Bu Kongre işçi sınıfımızın şanlı 15 - 16 Haziran mücadelesinin kongresi değildir. Aren - Boran kliğinin her türlü yolsuz ve hileci tutumuyla toplanan TİP Kongresinden tütün ekicilerinin, fındık ekicilerinin, Kars'ta, Malatya'da, Söke'de, Çukurova'da ve yurdun her yanında mücadele bayrağını kaldırmış olan köylülerin bir umudu yoktur. Silvan'da, Bismil'de, Beytüşşebap'ta toprak ağalarının ve gerici iktidarın zulmü yanında milli baskılar altında sömürülen ve ezilen halk yığınlarının bu Kongreden bir umutları yoktur. 29 Ekim Kongresi, Amerikan emperyalizmine, büyük sermaye sahiplerine, toprak ağalarına ve tefeci tüccarlara başkaldırmış olan emekçi yığınlarının, gençliğin ve halkımızın diğer devrimci kesimlerinin mücadelesine ışık tutan bir kongre değildir. Devrimci mücadeleden gizli olarak kulislerde ve ahbap çavuş meclislerinde tezgâhlanan bir Kongre, devrim davası yolunda ilerleyen halkımızın hiçbir meselesini çözemiyecektir. Ancak, kökü işçilerin, köylülerin ve bütün halk yığınlarının devrimci mücadelesinin içinde olan bir Kongre, halkımızın gerçek devrimci Kongresi olabilir. Acak, yurdun her yanında halk yığınlarının en ön saflarında mücadele veren sosyalistleri bir araya getiren bir Kurultay, gerçekten Sosyalist Mücadelemizin Kurultayı olabilir. Ancak böyle bir Kurultay, bugünkü dağınık ortamı gidermek ve devrimci mücadeleyi Bilimsel Sosyalizm temeli üzerinde disipline sokmak görevini başarabilir.

29 Ekim'de toplanan TİP Kongresi halkımızın devrimci mücadelesi bakımından olumlu tek bir karar alabilir. Bu karar, Türkiye'nin her yanında

devrimci mücadele veren sosyalistlerin demokratik bir şekilde seçtiği gerçek temsilcilerinden meydana gelecek bir SOSYALİST KURULTAY'ın toplanmasını destekleme kararıdır. Sosyalist Kurultay'ın toplanmasına karşı olanlar, dar klik menfaatlerini devrimci mücadelenin üstünde gören tekkelerdir. Bu tekkeler, halkın devrimci mücadelesinin toparlanmasından, oportünist ve revizyonist tutumların devrimci hareketin bütünü önünde çökertilmesinden korkmaktadırlar. Bütün korkuları kendi gerici tekkelerinin yıkılmasıdır. Bunlar keramet sahibi olduğunu iddia eden dervişler gibidir. Kendi tekkeleri dışındaki halkımızın devrimci mücadelesini hiçe saymaya çalışmakta, kendi tekkelerini yerle bir edeceği için devrimci mücadelenin Bilimsel Sosyalizm temeli üzerinde birleşmesine karşı koymaktadırlar. Bunlar halk yığınlarının mücadelesinin devrimci tecrübelerinin birleştiği, mücadelemizin meselelerine çözüm arayan bir SOSYALİST KURULTAY'dan korkmaktadırlar. Aren - Boran oportünist kliği olsun, İlkesiz Birlik Cephesinin oportünist yöneticileri olsun aynı tutum içindedir. Her ikisi de ahpap çavuş meclisleri içinde, kulieslerle, klikler arası anlaşmalar ve burjuva kongre oyunlarıyla kendi tekkelerinin menfaatlerini savunmaktadırlar. Her iki klik de kendi etkisi altındaki unsurlara ağır baskılar yaparak SOSYALİST KURULTAY'ın toplanmasını önleme gayreti içindedirler. Bu klikler, her türlü açık tartışmayı önlemek ve devrimci fikirlerin sosyalist kadrolar önünde tartışılmasını engellemek çabası içindedirler. Sosyalist Kurultay'ı baltalayanlar, halkımıza ve devrimci kadrolara güvenmeyenlerdir.

SOSYALİST KURULTAY bir tekke toplantısı değildir. Mücadele veren bütün işçi ve köylü devrimcilerinin temsilcilerinin toplanacağı Sosyalist Kurultay'da bütün çevre ve grupların söz hakkı olacaktır. SOSYALİST KURULTAY işçi sınıfının devrimci düşüncesiyle, oportünist ve revizyonist akımların amansız bir mücadele alanı olacaktır. Malatya'lı bir proleter devrimci arkadaşın dediği gibi, **Oportünist olmadığını iddia edenler fikir meydanına gelsin.**

Proleter devrimciler 29 Ekimde toplanan TİP Genel Kongresinde Aren - Boren oportünizmine karşı sonuna kadar mücadele edecektir. TİP Kongresindeki devrimci şiarımız SOSYALİST KURULTAY'I DESTEKLEME kararıdır. Aren - Boran oportünizmiyle mücadeleyi bir zorbalık gösterisi derekesine düşürmek isteyen İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri, her zaman olduğu gibi Aren - Boran oportünizmiyle mücadeleyi baltalama tutumu içindedirler. Devrimci delege arkadaşları, Kongreyi terketmeye ve Aren - Boran oportünizmiyle mücadeleden vazgeçmeye zorlamaktadırlar. «TİP'te fethedilecek alan kalmadı» gerekçesiyle mücadeleden kaçmayı öneren bu tutum mahkûm edilmelidir. Devrimci arkadaşlar TİP Konresinde kalarak ve oportünizmle sonuna kadar mücadele ederek bu tutumu mahkûm etmelidirler. Proleter devrimci düşünce, oportünizm ve revizyonizle mücadele içinde güçlenir. Doğrular yanlışlarla mücadele içinde kavranır. Her imkândan yararlanarak, her yerde işçi sınıfının devrimci düşüncesini savunmalıyız, revizyonizm ve oportünizmle mücadele imkânını her zaman sonuna kadar değerlendirmeliyiz. Oportünizmle mücadeleyi terkeden her tutum, en sonunda hatalı bir yola girer ve bundan vazgeçmezse halkın davasından kopar.

Şehitler vererek yiğitçe mücadele veren işçi sınıfımıza lâyık bir Sosyalist Kurultay toplanması için çalışalım!

Her türlü baskıyı göğüs gererek sömürü ve zulme başkaldıran köylü yığınlarına lâyık bir Sosyalist Kurultay toplanması için çalışalım!

Kulislerde ve klikler arası anlaşmalarla tezgâhlanmayan Sosyalist Kurultay toplanması için çalışalım;

Halkımızın devrimci mücadelesinin temsilcilerini toplayan ve hiçbir çevrenin tekelinde olmayan Sosyalist Kurultay için çalışalım!

Böyle bir Kurultay tekkeleri dağıtır, hatalı görüşleri bombardıman eder ve devrimci mücadelenin içinde bulunduğu dağınıklığı ve disiplinsizliği yenme savaşımıza yararlı olabilir.

TİP Kongresinde alınabilecek tek devrimci karar SOSYALİST KURULTAY'ı destekleme kararıdır.

EGE BÖLGESİ DEVRİMCİLERİ SOSYALİST KURULTAY İÇİN ÇALIŞACAK

Sosyalist Arkadaşlar,

Çağımız emperyalizmin toptan çöküşe, milli kurtuluş savaşlarının ve sosyalist devrimlerin zafere doğru ilerlediği bir çağdır. Amerikan emperyalistlerine karşı büyük, küçük bütün dünya halkları cesaretle savaşıyorlar. Zafere ilerliyorlar. Emperyalizm ise kaçınılmaz yıkılışına hızla yolalıyor. Ülkemizde de Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi patronlar ve bütün gerici sınıfların iktidarı da kaçınılmaz çöküşüne doğru gitmektedir. AP. iktidarının uyguladığı ekonomik tedbirler, zamlar, vergiler ve paranın değerinin düşürülmesi gerçekte halkımızla halk düşmanı sınıflar arasındaki çelişmeleri derinleştirmektedir. AP iktidarı ayakta kalabilmek için baskı ve zorbalık yollarına başvurmaktadır.

İşçiler, köylüler ve bütün halkımız AP iktidarının sömürüsüne, zorbalık ve baskılarına karşı başkaldırmaktadır. Bu durumda proleter devrimci mücadelemizin yerine getirilmesi zorunlu acil görevleri vardır. Bu görev halkımızın devrimci uyanışını gerçekleştirmek ve halkımızı teşkilatlandırıp devrim yolunda ilerletmektir. Cesaretle belirtelim ki sosyalist hareketimizin içinde bulunduğu dağınıklık, mücadelemizin bir zaafıdır. Bunu gidermek için bütün sosyalist çevrelerin elbirliği ile çalışması gerekmektedir. Bugüne kadar sosyalist hareketimizin önemli hataları oldu. Ama mücadelemz durdu mu? Hayır aksine hatalarından dersler çıkarıyor. Hatalarından arınarak devrim yolunda ilerliyor.

Bugün de bütün dağınıklığına rağmen sosyalist hareketin gelişme yönü ileriye doğrudur. İşçiler, köylüler ve bütün halkımız bizimle beraberdir ve devrim istemektedirler. Geniş devrimci kadrolar, şçi, köylü ve diğer bütün devrimciler kenetlenmemizi, ideoloji ve eylem birliğimizin sağlanmasını istiyorlar. Şimdiden bu yolda canla başla çalışmaktadırlar. Bu sese kulak verelim. Hareketimiz mutlaka bu dağınıklığı giderecek ve hatalarından arınacaktır.

Hangi görüşte olursak olalım bütün sosyalistlere, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin zaferini, ülkemizde sosyalizmin gerçekleşmesini isteyen ve bunun için mücadele eden herkese düşen en önemli ve acil görev: SOSYALİST KURULTAYIN TOPLANMASI İÇİN ÇALIŞMAKTIR.

Sosyalist kurultay hareketimizin ideoloji ve eylem birliğini gerçekleştirecek yoldur. Bu yoldan ilerleyelim.

Sosyalist kurultay, devrimciler forumudur. Bu forumda kendi hatalarımızı cesaretle ve açık yürekle ortaya koyalım, başka arkadaşlara yönelttiğimiz eleştirilerde yıkıcı değil, birleştirici olalım. Bu eleştiriler halkın devrimci mücadelesinin zaferini sağlamaya yönelsin.

Sosyalist kurultay, halkımızın devrimci taleplerinin dile geldiği bir kürsüdür. Kurultaya çok sayıda işçi, köylü arkadaşların katılmasını sağlamak için çalışalım. Bu, hareketimizin canlılığını ve halkımızla kaynaşmasını sağlayacaktır.

Sosyalist kurultay hiçbir gurubun tekelinde değildir. Hilelerle toplanmayacaktır. Devrimci mücadele veren bütün gurupların, örgütlerin, çevrelerin ve kişilerin tam bir hakkaniyetle temsil edileceği demokratik bir kurultaydır. Kurultayın en geniş saflarla toplanması için var gücümüzle çalışalım.

Sosyalist kurultay yanlış ve hatalı görüşlerin çökertilmesi, doğruların tesbit edilmesi ve bunların etrafında birliğimizin gerçekleştirilmesi için toplanacaktır. Doğruları kavramak ve halkımıza kavratabilmek için bütün hatalı görüşlerle ve yanlışlarla mücadele edelim.

Biz, aşağıda imzaları bulunan devrimci örgütler ve çevreler, önce tek tek sonra hep birlikte yaptığımız toplantılarda aşağıdaki kararları oybirliği ile aldık. Bu noktada ortak çalışmaya koyulduk.

1 — Sosyalist kurultay fikrini benimsiyoruz. Bunun gerçekleşmesi için

a) Her örgüt ve çevreden birer kişinin katıldığı bir çalışma komitesi kurduk. Bu komite rehberliğinde bütün guruplar sosyalist kurultayın bütün yurt sathına ve özellikle çevremiz Ege bölgesinde yayılması için var gücüyle çalışacaktır.

b) Ege bölgesinin her yerinde sosyalist kurultaya hazırlık ve çalışma komiteleri kurulması için devrimci işçi ve köylü kadroları içinde toparlanmayı ve örgütlenmeyi sağlayacağız.

2 — Kurduğumuz komitenin rehberliğinde sosyalist kurultaya hazırlık için ideolojik ve politik seferberlik ilân ettik. Bir plân dahilinde eğitim çalışmalarına başladık. Böyle bir eğitimin bütün Ege'de mutlaka yapılmasına çalışacağız.

3 — Kurultay hazırlıkları yoğunlaştığında ve görüşler olgunlaştığında geniş ölçüde devrimci işçi ve köylülerin katılacağı Ege bölgesi çapında bir **Küçük Kurultay** toplanmasına karar verdik. Küçük Kurultay, görüşlerimizi daha belirgin bir hale getirecektir; orada son hazırlıklarımızı yapacağız.

Bütün sosyalistleri kurultaya katılmaya, bu fikri yaymaya ve olgunlaştırmaya çağırıyoruz. Bütün arkadaşlar hiç vakit kaybetmeden görüşlerini tesbit etmeli, bütün düşüncelerini ve tekliflerini sosyalist hareketin yayın organlarına ve bütün devrimci örgütlere ve çevrelere ulaştırmalıdırlar.

Halkımızın devrimci mücadelesinin ideoloji ve eylem birliğini sağlamak için var gücümüzle omuz omuza çalışalım.

Dağınıklığa son verelim.

Devrimci ilkeler etrafında birliğimizi gerçekleştirmek için çalışalım.

İzmir DEV - GENÇ Bölge Yürütme Kurulu
İPSD (İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği) İzmir Şubesi
YİS (Yapı İşçileri Sendikası Gültepe Devrimci İşçiler Karşıyaka TİP İlçesi
Bornova Devrimcileri İşçi - Köylü Gazetesi İzmir Bürosu
Sosyalist Kurultaya İzmir Hazırlık ve Çalışma Komitesi
Adres: 900 Sokak Göral İş Hanı Kat 5 - İşçi - Köylü Gazetesi İzmir Bürosu

NAZİLLİ, SULTANHİSAR TİP ÖRGÜTLERİ VE DEVRİMCİLERİ SOSYALİST KURULTAY KARARI ALDI

Devrimci Arkadaşlar,

Ülkemizde, Amerikan Emperyalizmine ve onun yerli işbirlikçilerine karşı verilen, bağımsızlık mücadelemizin günden güne büyüdüğü bir gerçektir.

Mücadelemize yeni bir yön ve hız vermek, şimdiye dek, dağınık ve birbirinden kopuk çalışan, proleter devrimci arkadaşları, «Sosyalist Kurultay» adı altında toplayarak, düşünce ve eylem birliği yaratmak, bugün biz proleter devrimcilere düşen acil bir görevdir.

Biz Nazilli devrimcileri, Nazilli TİP İlçe Teşkilâtı, Sultanhisar TİP İlçe teşkilatı ve İşçi - Köylü komitesi olarak, böyle bir kurultayın teşekkülü için var gücümüzle çalışacağımızı bildirir, tüm devrimci arkadaşları bu uğurda mücadeleye çağırırız.

YAŞASIN SOSYALİST KURULTAY!

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİ İLKELER ÜZERİNDE KURULACAK BİRLİĞİMİZ!.

TİP Nazilli İlçe Örgütü
Nazilli'li devrimciler
TİP Sultanhisar İlçe Örgütü
İŞÇİ - KÖYLÜ Gazetesi Nazilli Bürosu

TİP AYVALIK İLÇE YÖNETİM KURULUNUN SOSYALİST KURULTAYI DESTEKLEME KARARI

Halkımızın yürüttüğü sınıf mücadelesinin bugün en acil ihtiyacı örgütlenmektir. Gerek mahalli, gerekse yurt çapında halkımızın mücadelesine önderlik edebilmek için, devrimci hareketin bir an önce dağınıklıktan kurtulması şarttır. Bunun için bir sosyalist kurultay toplanması teklifini sevinçle karşılıyoruz. Bu teklifin Türkiyedeki bütün devrimcilerin özlemini dile getirdiğine inanıyoruz. Sosyalist Kurultay örgütlenme meselemizin halli yolunda çok önemli bir adım olacaktır. Sosyalist Kurultay Türkiye'deki bütün devrimci çevreleri ve grupları toparlayacak, devrimci ilkeler üzerinde birliği kuracaktır.

Ayvalıklı sosyalistler olarak, sosyalist Kurultayın toplanması ve zafer kazanması için bütün gücümüzle çalışacağız.

Yukarıdaki teklifi Türkiye İşçi Partisi Ayvalık İlçe Yönetim Kurulu memnuniyetle kabul etmektedir.

İlçe Başkanı — **IŞIK DEĞİŞEN**
Sekreter — **FETHİ NAMLI**

Sayman — **MUSTAFA ÇOLAKOĞLU**
Üye — **İBRAHİM AKSÜREN**
Üye — **HÜSEYİN AĞAÇKESEN**

MÜNİH TÜRKİYE DEVRİMCİLERİ TOPLULUĞU SOSYALİST KURULTAY ÇAĞRISINI DESTEKLİYOR

Ülkemizde 50 yıldanberi sosyalist bir mücadele verilmektedir. 50 yıldan beri verilen bu sosyalist mücadele, Türkiye proletaryası ve emekçi halkları yararına kalıcı başarılar elde edememiştir. Bunun sebebi, sosyalist mücadeleyi yürüten kadroların yurt çapında örgütsüz olması, proleter devrimci ilkelere sıkı sıkıya bağlı bulunmaması, Marksizm - Leninizm ile tam silahlanmaması ve **proletaryanın iktidar meselesini tam koyamamasıdır.** Bu kadroların yürüttükleri mücadele işçi sınıfımız ve emekçi halkımız içinde bölük pörçük, yurdun çeşitli yerlerinde sosyalist birikim yaratmıştır.

1960 sonrası sınırlı demokrasisinde bu sosyalist birikim, işçilerimizin ve köylülerimizin kendiliğinden gelme hareketlerinin doğmasına ve hızla gelişmesine sebep oldu. İşçilerimizin, köylülerimizin, devrimci gençliğin ve tüm emekçi halkımızın demokratik, ekonomik, siyasal mücadelesi gitgide yoğunlaştı. Bunun karşısında hakim sınıflar, kendi çıkarları için gerici ittifaklar, kurdular, halk yığınlarının mücadelesini baskı altında tutmaya uğraştılar.

Halkımızın kendiliğinden gelme hareketleri, bir proleter partisi olmadığından, birleştirilemedi ve ortak hedefe, proletaryanın devrimci iktidarı hedefine yöneltilmedi. TİP'nin başında bulunan oportünist klikler, kendilerini ve TİPİ halk yığınlarından tecrit ettiler ve böylece halkımızın mücadelesi dışında düştüler. Bu ortamda halkımızın kendiliğinden gelme hareketleri, Türkiye Solu içinde çeşitli sol grup ve çevreler doğurdu. Bu grup ve çevrelerin her biri, halkımızın devrimci hareketini yönetme iddiasındadır. Sosyalizm, bir sürü ayrı düşüncenin barınağı değildir. Bunun içindir ki, SOSYALİST KURULTAY'ı destekliyoruz ve SOSYALİST KURULTAY'a bütün sol grup ve çevrelerin katılıp, kendi «sosyalist görüşlerini» sonuna kadar, açık, dürüst, ilkeye bağlı, yanlışı farkettiği zaman düzeltmeye hazır savunmalarını istiyoruz.

Türkiye'deki bütün sol grup ve çevrelerin önünde iki yol vardır : Ya SOSYALİST KURULTAY'a katılıp, kendi görüşlerinin ideolojik mücadelesini verme dürüstlüğünü göstermek, ya da böyle bir SOSYALİST KURULTAY'dan ve ideolojik mücadeleden kaçınarak, halkımızın devrimci mücadelesinden kopuk bir tekke olduğunu ortaya koymak !.

Toplanacak olan SOSYALİST KURULTAY, halkımızın bölük pörçük devrimci mücadelesini birleştirecek ve devrimci iktidar hedefine yöneltecek, ona bu mücadelede önderlik edecek **siyasi partiyi yaratma** olanaklarını araştırmalıdır. SOSYALİST KURULTAY'da yanlış düşünceler açıkça ortaya konmalı, bunlar halkımıza teşhir edilmeli, yayılmaları ve kök salmaları böylece önlenmelidir.

SOSYALİST KURULTAY'ın toplanması gereklidir ve şartlar da bunun için elverişlidir.

SOSYALİST KURULTAY'ın toplanması için bütün gücümüzle çalışalım !.

BAŞKAN
YAVUZ ÇENGELOĞLU

Yunanistan'daki Diktatörlük ve Devrimci Hareketin Geleceği

Devrim Dergisinin 45. sayısında «Yunan Cuntası ve Türkiye» başlıklı bir başyazı yayınlanmıştı. Dergimizin 9-23. sayısında, «Burjuva Devlet Teorilerini Yıkalım» yazısında da eleştirilen bu başyazı, Yunan toplumu ve Yunanistan'daki devrimci hareket konusunda önemli hatalar içeriyordu. Aşağıdaki yazıda, Yunan Marksist - Leninist Teşkilatı bu görüşleri çürütmektedir.

21 Nisan 1967'de kurulan Atina'daki diktatörlük düzeni dördüncü yaşını doldurmaktadır. Yunanlı Marksist-Leninistler, Yunanistan işçi sınıfı, emekçi Yunan halkı, bütün dünyanın devrimci ve ilerici güçleri, bu olayla, Amerikan emperyalizmi ve Yunanistan'daki yardakçılarının, ekonomik, politik ve askeri alanda çıkarlarını geliştirmek ve sağlamlaştırmak için nasıl saldırgan politika izlediklerini bir kere daha gördüler. Aynı zamanda bu olayla devrimci çizgiyi terketmiş olan ve «barışçı, parlamenter» sistemi, burjuva partilerin bir tamamlayıcısı olarak izleyen revizyonist güçlerin toptan iflası da görüldü; ve bunun yanında toplumsal güçlerin ve ekonominin gelişmesinin demokratik güçlerin iktidarını «ister istemez» doğuracağını ve hiç bir şekilde Yunanistan'da bir diktatörlüğün olamıyacağını ileri süren «teoriler» de iflâs etti. Yunanistan'daki faşist diktatörlüğe yol açan nedenleri açıklayabilmek için bugüne kadar çok çaba harcandı. Burjuvazinin iktidar masasına dahil edilmeyen temsilcileri bütün gelişmeyi mekanik ve metafizik bir şekilde açıklamaya çalışıyorlar; sistemli bir şekilde gerçek suçluları itham etmekten kaçınıyorlar. Bunun basit nedeni, diktatörlüğün kurucularıyla ilişkilerini kesmemek istemeleri ve gelecekteki bir iktidar ortaklığındaki şanslarını yitirmekten korkmalarıdır. Öte yandan revizyonistler, kâğıttan kalelerinin yıkıntılarını tamire çalışarak uydurma teoriler ileri sürmekte burjuvaları da geride bıraktılar. Burjuvazi, diktatörlüğün nedenlerini sınıf tahlillerinin içinde aramaktan, emperyalizmin değişmez tabiatını apaçık görmekten ve Yunan burjuva sınıfının karşı devrimci yapısını kabul etmekten kaçınmaktadır.

Bugün, «liberal» burjuvazi ve revizyonistler, emperyalizmin tabiatının değişmiş olduğunu, sınıf mücadelesinin bazı ilkelerinin yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini, teknik ve otomatizm yoluyla ekonominin gelişmesi sonucu sınıf güçleri arasında «başka türlü» bir ilişki doğduğunu ve tarih sahnesine çok önemli yeni tabakaların çıktığını kanıtlamaya çalışıyorlar. Onlarca bu tabakaların toplumda önemleri çok büyüktür. Bu tabakalar toplumsal çelişmeleri hafifletmekte ve sömürenler ile sömürülenler arasındaki farkı yok etmektedirler. Revizyonistlere göre, eskiden toplumsal çelişmelerin derinleşmesi ve şiddetlenmesi, birbirine düşman iki toplumsal kampı çatışmaya götürmekte idi. Bugün ise yeni toplumsal tabakaların doğuşu ile toplumsal çelişmelerin şekli, sınıfların bir arada var olmalarını mümkün kılmakla kalmamakta, ayni zamanda işbirliği yapmalarını da gerektirmektedir. Revizyonistlere göre artık işçi sınıfı kapitalist toplumun temel bir unsuru değildir. Çünkü onlarca, işçi sınıfı bütünlüğünü kaybetmiştir ve kalifiye olmayan işçilere, kalifiye işçilere, üstün kalifiye işçilere ve nihayet teknik elemanlara ayrılmıştır. Revizyonistler, bütün bu acaip görüşleri savunmak için gericilerin hazırladığı tahrif edilmiş istatistikleri öne sürmekte ve bilimsel olmayan bir yöntemle, tarihi gelişmeyi ve olayları, sınıf mücadelesini ve kanunlarını bu istatistiklere uydurmaya çalışmakta ve aşağılık bir ekonomizme düşmektedirler.

Revizyonistler, emperyalist tüketim toplumunun büyük şehirlerdeki mal çeşitliliğini, «az gelişmiş» memleketlere emperyalizmin «yardım» etmedeki «eğilimlerini», çeşitli «endüstrileşme planlarını», çeşitli «yatırımlarla ortaya çıkan paranın hareketliliğini», turistik hareketi ve emeğin «uluslararası bir hale gelmesini» «tarihi örnek» kabul ederek «zamanın artık temelden değiştiği» sonucuna varıyorlar. Revizyonistler, emperyalizmin artık eskiden olduğu gibi —meselâ Lenin zamanında olduğu gibi— vahşi ve saldırgan olmadığını, bugün emperyalizmin sermaye ile emek arasında barış istediğini, bütün toplumsal çelişmelerin barışla çözülmesini arzuladığını, günümüzde emperyalizmin özelliğinin bu olduğunu ileri sürmektedirler. Böylece revizyonistler bu teorilerine dayanarak gerçekleri açıkça görmezlikten gelmektedirler.

Gerçek durum nedir? Emperyalizm, Kruşçev revizyonizminin ihanetinden güç alarak, dünyanın her tarafında halkları hakimiyeti altına almak için saldırgan savaşlar yaymaktadır. Bunun yanında çeşitli memleketlerde karşı devrimci güçler, emekçi halkları daha fazla ve daha sistemli bir şekilde sömürebilmek için baskı tedbirlerini arttırmaktadırlar. Emperyalizm, saldırganlığını ve müdahaleciliğini, tertip ve cinayetlerini, gerici ve faşist iktidarları ayakta tutma ve onlara yardım faaliyetlerini bugün her zamankinden daha az gizlemeye çalışmaktadır. Saldırganlığı ve vahşeti bugün her zamankinden daha açıktır. Günümüzde emperyalizmin özelliği, yöntemlerini geliştirmiş olmasıdır. Bu yöntemler ise, revizyonistlerin benimsedikleri ve «iyi niyet tezahürü» olarak belirttikleri yöntemlerden başkası değildir. Uluslararası ve milli alanlarda çelişmelerin keskinleşmiş olduğu dikkat çekmektedir. Amansız çatışmalar başlamakta ve halklar silahlı ayaklanmalara girişmektedir. Dünyamızda toplumsal çelişmelerin keskinleşmediği, sınırlı veya yaygın toplumsal çatışmaların olmadığı, sınıf çatışmalarının gelişmediği, karşıt sınıfsal cephelerin meydana gelmediği ve çatışmanın eşiğine gelmemiş hiçbir yer yoktur. Bütün ülkelerin gerçeği, revizyonistleri yalancı, devrimcileri ise haklı çıkartmaktadır.

Yunanistan, emperyalizmin ve yerli gericiliğin tabiatını açık ve elle tutulur bir şekilde gösteren ve revizyonistlerin teorilerini haksız çıkaran bir örnektir. Bu örnek, Yunan gerici güçlerinin dünya gerici güçlerinden ayrı olmadığını, yabancı çıkarların sadık bir hizmetkârı olduğunu göstermiştir. Yunan revizyonistlerinin de bütün dünya revizyonistleri ile aynı, yani işçi sınıfı mücadelesinin ezeli hainleri oldukları, hareketi ve halkı yanlış yola sürükledikleri, emperyalizme ve karşı-devrime hizmet ettikleri, bu örnekle de açığa çıkmıştır.

Politik sonuçlar çıkarabilmek, stratejimizi ve taktiklerimizi saptayabilmek için, Yunan toplumunun sınıf tahlilini ve politik güçlerin tasnifini yapmamız gerekir.

Yunan milletinin kökü Ortaçağda Bizans'a dayanır ve bu millet Türk idaresi altında gelişmiştir. Bu millî şekillenme, köylülerin çiftlik sahiplerine ve şehirlerdeki ilerici tabakaların yabancı baskısına karşı mücadeleleri, deniz ve kara ticareti sermayesinin özgür devlete kavuşma çabalarıyla belirlenmiştir. Bütün bu güçler 1821 devriminin toplumsal birikimini sağlamışlardır. 1821 devrimi o zamanın millî demokratik hareketlerinin bir parçasıydı, Yunan burjuvazisinin partisi ise Yunanistan dışında ticaret merkezlerinde meydana gelmişti.

Bu devrim, hiçbir hedefine ulaşamadı. Yunanistan bağımsız bir devlete sahip oldu, ancak memleket hemen bundan sonra yabancı hakimiyet altına girdi ve demokratik hedeflerin hiçbiri gerçekleşmedi. Yunan burjuvazisinin bağımsız bir devletin yöneticisi olarak ortaya çıkışı, Avrupada kapitalist ilişkilerin hızla geliştiği ve Avrupadaki burjuva sınıflarının çok güçlendiği bir tarihî döneme isabet eder. Böylece bu tarihi şartlar altında Yunan sermayesi yabancı sermayeye ve özellikle İngiliz sermayesine bağımlı kılındı. Memleket zamanın büyük güçlerinin oyun yeri oldu. Bu olayın büyük önemi vardır; Yunan ekonomisini ve hattâ ülkenin yapısını bu etkenler belirledi. Uluslararası ve yerli gerici güçler ülkeye hakim oldu.

Yunan burjuva sınıfı, uluslararası gerici güçlerle yabancılara bağımlılık temeli üzerinde birleşti. Böylece Yunan burjuvazisi zamanla tamamen gerici bir hüviyet kazandı; yani yabancıların en sadık hizmetkârı oldu ve asalaklık aldı yürüdü.

Yunan burjuvazisinin zaman içinde görülen ikinci bir özelliği de, parçalanma eğilimidir. Yunanistan'da birçok emperyalist güçün çıkarı söz konusudur ve bu güçler sermayelerini memlekete gittikçe daha fazla hakim kılmaya çalışmaktadırlar. Bu sermayenin artması bunların çıkarınadır. Böylece Yunanistan'da belli bir emperyalist güçle işbirliği içinde olan çeşitli yerli burjuva grupları meydana gelmiştir ve birbirleriyle kıyasıya mücadele etmektedirler. Yunan burjuvazisi içindeki bu gruplar - arası mücadeleden birçok burjuva partisi doğmuş ve karmaşık bir siyasi gelişme cereyan etmiştir. Ülkenin siyasi hayatını, sahte bir parlamenter çalışma, komplolar, hükümet darbeleri ve faşist diktatörlükler, yani, gericiliğin had safhadaki siyasi buhranını geçirmek için sarfedilen çabalar belirler.

Bazı kişiler milli burjuvaziden söz ederler. Bu belli bir amaç güden bir sahtekârlıktır. Böyle bir sınıf, gelişmesi için zemin olmadığından, var ola-

maz. Diğer ülkelerde milli burjuva sınıfının yerini alamayan ve tekelci kapitalizmden ayrılma eğiliminde bulunan orta burjuva kesimleri olabilir.

Yunanistan'ın önemsenmesi gereken kendine has diğer bir özelliği de orta ve küçük burjuva tabakaların oldukça geniş olmasıdır. Bu tabakalar iktisaden yerli burjuvaziye bağlıdırlar ve onun baskısı altında olmalarına rağmen, kendilerine pay temin etmek için siyasi alanda burjuvazinin peşinden giderler. Belli bazı tarihi devirlerde bu tabakalar burjuvaziden ayrılma eğilimi gösterdiler, hattâ küçük burjuva unsurlar radikal bir ayaklanma sırasında kısa bir devre için iktidara da gelmişlerdi. Fakat Yunanistan'daki bu küçük burjuva tabakaların bazı kesimlerinin radikal yönleri ve özellikleri diğer ülkelerinkinden —örneğin, Türkiye'deki Kemalizm'den— tamamen değişiktir.

Yunan halkının % 50'den fazlası çiftçilikle uğraşır. Genellikle köylülük zengin, orta ve yoksul köylülerden oluşur. Bugün bile, tarım ekonomisine hızla sokulan kapitalist üretim ilişkilerine rağmen, toprağın bölüşümü meselesinin çözülemediğini söyleyebiliriz. Toprağın % 50'si, kırlık alanlardaki nüfusun % 12'sini meydana getiren ve köylülüğü baskı altında tutan zengin bir azınlığa aittir. Tarım ekonomisinin bu güne kadar milli gelirin en önemli kısmını meydana getirmesi sebebiyle tarım problemi en önemli problemlerdendir. Ayrıca bugüne kadar köylülerin siyasi alanda söz sahibi olamayışları da göz önünde bulundurulmalıdır.

Yunanistan'daki endüstri proletaryası ülkenin çalışan nüfusunun küçük bir parçasıdır. Yerli zenginlerle yabancı emperyalistlerin en kaba baskı ve sömürüsü altındadır. Endüstri proletaryası sayıca az olmasına rağmen toplumda çok önemli bir rol oynar. Çünkü geniş yoksul köylü tabakaları, şehir emekçileri ve küçük burjuva tabakalarının en aşağı kesimi sürekli olarak bu sınıfa yaklaşmaktadır.

Yani endüstri proletaryasının mücadelesi, halkın büyük çoğunluğunun çıkarlarına uygun olduğu için bunun önemi de o kadar büyüktür. Yunan toplumunun bu kısa tahlili sonucunda, bu ülkedeki siyasî kuvvetlerin ve siyasî partilerin karakteri anlaşılabilir. Yunan toplumunun yapısı birkaç burjuva ve işçi partisinin varlığını gerektirir. Zamanla, merkez partisi kimliği altında ortaya çıkan bazı partiler, ya aşağı-orta tabakaları saflarına çekmek için suni olarak yaratmışlar ve gene burjuva sınıfının çıkarlarına uygun çalışmayı hedef almışlardı, ya da aşağı-orta tabakaların belirli bazı kesimlerini burjuvazinin hakimiyetinden kurtarma eğilimlerinin samimi sözcüleriydi. Her iki halde de merkez partiler, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin çeşitli çıkarlarını, küçük burjuvaziyi burjuvaziye boyun eğdirerek birleştirme çabasındaydılar. Bunlar, yapıları bakımından heterojen ve siyasî çizgi bakımından da son derece gerici bir karakter taşıyordu. Burjuvazinin partileri emperyalistlere her zaman bağımlı bulunan çeşitli grupların sözcüleriydiler. Bu partilerin siyasî tarihi ise birbirlerine karşı giriştikleri korkunç yoketme mücadelesinden ve iktidara ağırlıklarını koyma çabalarından ibarettir. Bu partilerin bazıları uzun süre iktidarda kalabildiler. Hakimiyetleri tamamiyle, belli bir emperyalist gücün hakimiyetine bağlıdır. Örneğin, İkinci Dünya Savaşından önce, İngiliz emperyalizminin hakimiyeti sırasında Yunanistan'da İngilizlerin sadık adamı E. Venizelos'un partisi iktidardaydı. O zamanlar

Yunanistan, diğer Balkan ve Türkiye halkları aleyhindeki İngiliz planlarını gerçekleştirmeye yarayan bir aletti. Yunan burjuvazisi ortaya çıktıktan ve bir dizi başarılı ve başarısız savaş verdikten sonra, derin bir buhrana düştü. Çünkü, ilkede çözemediği birçok şiddetli çelişme vardı ve ayrıca kendi tutumu, sonuç olarak, yeni meselelere de yol açmaktaydı. Geniş halk kitlelerinin değişiklik istemeğe başladıkları dönemde, işçi sınıfı partisi ortaya çıktı ve her alanda verilen birçok mücadeleden sonra bu parti, geniş halk kitlelerinin sözcüsü oldu, gelişti ve güçlendi. Bu parti sadece iki ihtilal yönetmekle kalmamış, aynı zamanda iktidarı ele geçirme durumuna çok yaklaşmıştı. Bunu başaramamasının sebebi, yönetiminin temel yanlışlara dayanmasıdır. Yunanistan'da siyasî bakımdan bilinçli geniş kitleler üzerinde devrimci fikirlerin etkisi çok büyüktü. Bu yüzden, güçlenen devrimci hareket karşısında gerici güçlerin tepkisi de gelişmekteydi. Karşı - devrimci güçlerin asıl hedefi, halk hareketini, halkın teşkilatlanmasını ve halkın siyasî ve sosyal alandaki başarılarını baltalamaktı.

21 Nisan 1967'deki faşist hükümet darbesi doğrudan doğruya, Merkez Birliği'nin hareketlerine, halk hareketinin gelişmesine, Yunan burjuva sınıfının çelişmelerine ve ABD emperyalizminin Akdeniz, Ortadoğu ve Kıbrıs'la ilgili planlarına bağlıdır. Merkez Birliği, sosyal yapısı bakımından çeşitli burjuva ve küçük burjuva kesimlerin, siyasî bakımdan da gerici menfaatler kaynaşmasının birliği idi. Bu bakımdan, Merkez Birliği burjuvazinin diğer gruplarıyla çelişme içindeydi. Çeşitli gerici grupların birleşme çabaları boşa çıkınca, en güçlü grup, yani ABD çıkarlarına hizmet eden grup, diğer gruplara zorla hakim oldu. Bu zorla hakim olma hareketi 21 Nisan 1967 hükümet darbesiydi. Yani, aslında ülkenin idare şekli bakımından bir nitelik değişikliği değil, bir nicelik değişikliği olmuştur. Gericilik, parlamenter diktatörlük vasıtasıyla ülkenin yönetimine devam edemeyerek açıkça faşist diktatörlüğe yöneldi. Revizyonistler bugün dahi, Atina rejiminin sınıfsal bir niteliği olmadığını iddia ediyorlar. Böyle bir iddia hem yanlıştır, hem de bir ihanet sayılır. Çünkü revizyonistler, bir taraftan bütün sosyal düzenlerin sınıfsal nitelikte olduğunu inkâr ederken, öte yandan da halk hareketini, iktidarı paylaşmadığı için bugünkü hakim çevrelerle uyuşmazlık içinde olan burjuvazi kesiminin kuyruğuna bağlanmayı hedef tutmaktadırlar. Yunan Marksist - Leninistleri, faşist düzenin kurulmasından hemen sonra, bu gelişmenin nedenlerini açıklamışlardı. Bu gelişme, Marksist - Leninistlerin, Yunanistan'ın sağ güçlerinin içinde bulunduğu buhranla ilgili olarak önceden yapmış oldukları tahminleri doğruladı. Her şeyden önce, Yunanistan halkının köleleştirilmesinde revizyonistlerin rolü açığa çıkarıldı. Marksist-Leninistler, sınıf tahliline, emperyalistlerin rolüne ve Yunanistan burjuvazisinin niteliğine ilişkin sağlam kanıtlarla faşizm tehlikesi üzerine eğildiler ve halkı uyanık olmaya çağırdılar. Bu arada revizyonistler, Yunanistan'da diktatörlük olamayacağı teorisini ileri sürüp halkı uyutuyorlardı. Hükümet darbesinden iki gün önce, revizyonistlerin organı olan bir gazetede «Yunanistan'da neden diktatörlük olamaz» başlıklı bir yazı dizisinin yayınlanması çok ilginçtir. Yazı dizisi iki gün yayınlanmış, üçüncü kısım hükümet darbesi olduğundan yayınlanamamıştır.

Diktatörlük, revizyonistlerin bozgununa, partilerinin çökmesine ve diğer taraftan Marksist - Leninistlerin etkisinin çoğalmasıyla devrimci yönde bir hareketin gelişmesi için gerekli objektif şartların yaratılmasına yol açtı.

Yunan Marksist - Leninistleri, tarihî görevlerini kavrayarak mücadele bayrağını açtılar. Yunanistan'daki ilerleme yolunun, ülkedeki yabancı hakimiyetinin kaldırılmasından ve mevcut gerici sınıfın yıkılmasından, kısacası baskı ve sömürü düzeninin yıkılmasından geçtiğini söylüyorlar. Bu değişiklik için, her türlü mücadele biçimini içine alan uzun bir yolun aşılması gerek. Yunan devrimcilerinin, uğrunda mücadele ettikleri değişikliğin, ülkenin şartlarının gerekli kıldığı anti emperyalist, anti faşist ve yeni demokratik bir karakteri vardır. Ve bu değişiklik için, bugün zenginlerin iktidarı ve yabancı hakimiyeti altındaki Yunan toplumunun bütün sınıf ve tabakalarının işçi sınıfı etrafında toplanmalarının gerekli olduğunu söylüyorlar. Bu cephe, işçi sınıfının örgütlü önderliğinde ve anti emperyalist, anti faşist ve yeni demokratik bir temel üzerinde olabilir.

Yunan Marksist - Leninistleri, dünyanın bütün Marksist - Leninistleri gibi, bir süreden beri, iktidarın «barışçı parlamenter usullerle» ele geçirileceğini ileri süren sahte teorilere ve legalite uydurmalarına karşı cephe aldılar. Dünyanın her yerinde, legalite rahatlığına sığınan «komünistler» ciddî darbelere maruz kalmışlardır. Komünistlerin etkilerini artırdıkları yerlerde, karşı - devrimciler parlamentoyu feshedip faşizmi ilan ettiler. Yunan Marksist - Leninistleri bu tecrübeden ders aldılar. Kitleleri gericilere karşı kaçınılmaz olarak yürütecekleri uzun vadeli silahlı mücadeleye hazırlıyorlar ve onlara bu tecrübeyi benimsetiyorlar. İlkelere sadık kalarak, istikrarlı bir devrimci yöntem yanında kararlı ve uzlaşmaz mücadele sayesinde, revizyonistlerin sistemli olarak açığa çıkarılmasıyla ve kesintisiz bir mücadeleyle, revizyonistlerin ihanet ettikleri ve dağıttıkları hareketi doğru olarak yeniden inşa edeceklerine, kitlelerin güvenini kazanacaklarına ve halkı zafere ulaştıracaklarına inanıyorlar.

Eylül 1970

Ali Eralp

SANATIN GÖREVİ

Hepimiz şu cümleleri bir kanun, sosyalizmin temel kanunu, temel bir kural bilelim: Yazarken ya da konuşurken, sizi anlaması, size inanması ve sizi izlemesi gereken işçi ve köylüleri düşünün. Kendisi için yazdığınız, kendisi için konuştuğunuz insanları unutmayın.

GEORGİ DİMİTROF

Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı ülkemizde yoğun bir mücadele verilmeye başlanmıştır. Toprak işgalleri, işçi ve öğrenci hareketleri, küçük memurların direnişleri, mitingler, grevler, tarihimizde yeni bir döneme girildiğini gösteren belirtilerdir. Eylemler içerisinde gittikçe bilinçlenen ve bilenen kitleler karşısında, sömürücü güçler korkulu dakikalar yaşamaktadırlar.

Bu ortamda, yani bağımsızlık ve demokrasi savaşının verildiği bugünkü Türkiye ortamında acaba sanatın durumu nedir? Yığınları bilinçlendirip eğiterek, «düşmana karşı halkın tek bir yumruk ve kafayla çarpışmasına» yardımcı olabiliyor mu; devrim öncesi «ideolojik zemini» hazırlama görevini yerine getirebiliyor mu?

Bu sorulara vereceğimiz cevap kısaca «hayır» olacaktır. Bugün çeşitli üst yapı kurumlarında olduğu gibi, sanat da emperyalizmin hizmetinde ve onun çıkarları doğrultusunda ürünlerini ortaya koymaktadır.

Emperyalizm ve işbirlikçileri daha iyi sömürüp semirebilmek, Mao Zedung'un deyimiyle, kitleleri «donuk zekâlı bir ordu» kalabalığına büründürebilmek için, kültür ve sanatımızı ellerinden geldiği kadar yozlaştırmaya uğraşmaktadırlar. Resimli romanlarla, gansterlik hikâyeleri ile yığınların dikkati başka yönlere çekilmekte, beyinleri şartlandırılmaktadır. Gazeteler, dergiler, plâklar, yerli ve yabancı filmler emperyalist kültürle dolup taşmakta, egemen sınıfların en yüksek perdeden borazanlığını yapmaktadırlar.

Yığınların sanattan haberi yoktur. Sanat dergilerimiz bir takım biçimsel meselelerle uğraşmakta, sanatçılarımız ise kendi yazdıklarını yine kendileri okuyup, ancak kendileri anlayabilmektedirler.

Sanat adına mangalda kül bırakmayıp, söylev üstüne söylev çeken ozan ve yazarlarımız ne derlerse desinler, işte, durum kısaca budur ve gerçek gün gibi ortadadır.

«Bir sanat ya da edebiyat eseri az bir seyirci ya da okuyucunun hoşuna gittiği halde, halka yararlı değilse, hatta zararlıysa, kişinin yararına ya da bir avuç insanın çıkarına yaratılmışsa, bunu pazara sürmek, halk arasında propagandasını yapmak, bu yapılan yetmiyormuş gibi, bir de kalkıp halkı faydacılıkla suçlamak, sadece halka hakaret etmek değil, kendinin de ne olduğunu bilmemektedir.» (1)

Sanatın, milyonlarca insan içerisinde bir kaç bin kişiye ne getirdiği önemli değildir, önemli olan, onun geniş halk yığınlarına seslenmesi, giderek onları devrime hazırlamasıdır. Yığınlara ulaşamayan, belirli, imtiyazlı gurupların ya da sınıfların «zevkini okşayan», üç beş ahbap çevresinin okuyup izlediği dergi yapraklarında yapılan edebiyat, büyük kentlerin yüksek ücretli, rahat koltuklu salonlarında burjuva gönlünü eğlendiren tiyatro, devrimcilik adına ortaya çıksa bile, bu bir gevezelikten öteye geçmeyecektir.

Gerçek sanat, devrimci sanat, halka gidebilen, onun malı olan, onun her zaman diri ve canlı kalmasını sağlayarak kurtuluşunu hazırlayan, «taraf tutan», proletarya sınıfının tarafını tutan, bu arada onun kültürünü de oluşturan sanattır.

Bu söz karşısında şimdi bir kısım yazarlarımız «sanatçıyı ille de güdüm altına almak, ondan sanatını bir silâh gibi kullanmasını istemek, sanatçının seçme ve bağlanma özgürlüğü ile bağdaşamaz» (2) diye feryatlar koparacaklardır.

Elbette sanatçı sanatını halkının kurtuluşu yolunda bir silâh gibi, mitralyöz gibi kullanacaktır, kullanmalıdır da. Bireyciliğin batağına saplanmış burjuva yazarlarının söylediği gibi, sanat ayrı şey, politik mücadele ayrı şey değildir. Bu ikisi, iç içe geçmiş bir zincirin kopmaz halkaları durumundadır. Sanatçılar işçilerin, köylülerin yanında yer alıp, onlara sınıf bilincini ve savaşma direncini vermek zorundadırlar.

«İdeolojik ve politik bir içerik, yüce bir toplumsal ülkü için savaşma - biçimcilerin ve estetikçilerin sandıkları gibi - sanatın değerini düşürmez; tersine, ona olağanüstü bir önem, güç ve ömür verir.» (3)

Üstelik Türkiye'nin bugünkü uydurma demokrasi ortamında, sanatçının özgürlüğünden, yaratma gücünden sözetmek, sanatın taraf tutamayacağından dem vurmak, egemen sınıflara ve emperyalizme alet olmaktan başka bir şey de değildir.

«Bir avuç zengin asalak olarak yaşarken, emekçi kitlelerinin sefalet içinde yüzdükleri bir toplumda gerçek ve tam özgürlük olamaz. Bay yazar, yayınevi sahibi burjuva karşısında özgür müsünüz? Tablolarda sizden açık saçık aşk

---

(1) Devrimci Sanat ve Edebiyat, Mao Zedung, **ODTÜ Dergisi**, Kasım 66.
(2) Emin Özdemir, **Varlık**, Nisan 1970.
(3) Jean Freville, **Sosyalist Gözle Sanat ve Toplum.**

sahneleri, «kutsal» dıram sanatında sizden «tamamlayan» şekiller altında fuhuş isteyen burjuva amatör ve seyirci karşısında özgür müsünüz?» ([4])

Çağımız, dünyanın her bölgesinde emperyalizmin gerilediği, sosyalizmin zafere yöneldiği bir çağdır. Eski ile yeni, sömüren ile sömürülenler arasındaki savaş olanca şiddetiyle devam etmektedir ve gelecek mutlâka ezilen halkların ve sınıfların olacaktır. Bu kavgaya, yani dünyayı değiştirme kavgasına sanatçılar «ben özgürüm ve tarafsızım» bahanesiyle seyirci kalamazlar. Çünkü sınıfsal çatışmaların dışında sanat için sanat diye bir şey yoktur. Her sanat belirli bir sınıfın ürünüdür ve o sınıfın çıkarlarını savunur. Bu dün de böyleydi, bugün de böyle, yarın da böyle olacaktır. Lenin'in de belirttiği gibi, «durmadan özgür olduğu ileri sürülen edebiyat, aslında burjuvaziye bağlı olan edebiyattan başkası» değildir. Bugünkü ortamda sanatçıların tek görevi, kitlelerin önüne düşüp onları yüreklendirmek, aydınlatmak, eyleme itmek, onlarla birlikte omuz omuza sömürücü güçlere karşı dövüşmek olmalıdır.

Emperyalizm ve işbirlikçileri halkımızın bağrına çökmüş kanını ve iliğini sömürürken, ozan ve yazarlarımızın özgürlük adına, yaratma gücü adına meyhanelerde, pasta salonlarında bir takım biçim tartışmaları ile «hoş vakit» geçirmeleri, fildişi kulelere gizlenmeleri, börtü - böcek dilinden şiirler döktürmeleri, burjuva tiyatrolarına oyunlar yazmaları en azından geniş halk yığınlarına ihanettir.

«Devrimci yazarlar ve sanatçılar, halk kitleleri arasına karışacaklarına söz vermiş olan yazarlar ve sanatçılar her türlü insanı, bütün sınıfları, bütün halk kitlelerini, hayatın ve uğraşın çırpınan bütün şekillerini, sanat ve edebiyat için gerekli bütün ham malzemeyi görmek, gözlemek, incelemek, anlamak, anlatmak için hiç çekinmeden içtenlikle, işçi, köylü ve asker kitlelerinin arasına karışmalı, uzun zaman aralarında yaşamalı o son derece zengin ve gür biricik kaynağa gitmelidirler.» ([5])

Dünyayı değiştirmek isteyen her yazar ve sanatçı kitlelerle mutlâka canlı bağlar kurmak zorundadır. Yaratma ve tecrübe ancak kitle mücadeleleri içerisinde kazanılabilinir. Kapalı kapılar arkasında tartışmalar yapıp, sanat ve toplum adına burjuva dergilerinde «ahkâm» kesmekle yığınların kurtuluşu sağlanamaz. Proleter sanatçısı önce, Alaçamdaki Tütün mitingine, Değirmenköy'deki toprak işgaline, İstanbul'daki büyük işçi direnişine katılmalı, ondan sonra yaratma işine geçmelidir. Tiyatro, büyük kentlerin yüksek ücretli, konforlu salonlarından çıkıp, fabrika kapısındaki işçinin, tarladaki köylünün, gecekondudaki halkın arasına karışmalı, ortak düşmana karşı gerçek bir kitle silâhı olmalıdır.

Bu konuda Vietnam'daki «Hanoi Merkez Tiyatrosunun» sözünü etmeden geçmemek gerekiyor.

Bu topluluk sanatla politik kavgayı en güzel bir biçimde kaynaştırabilmiştir. Oynadıkları eserleri de kendileri yazan tiyatro oyuncuları, kentlerinden uzakta, bağımsızlık savaşı veren yiğit Vietnamlıların arasında, gün demeden, gece demeden, düşman saldırılarının en yoğun olduğu bölgelerde gösteriler düzenlemektedirler.

([4]) Lenin, **Parti Teşkilâtı ve Parti Edebiyatı.**
([5]) Mao Zedung, Devrimci Sanat ve Edebiyat, **ODTÜ Dergisi,** Kasım 66.

Tiyatro yönetmeni Bich Lam çalışmalarını ve hedeflerini şöyle anlatıyor:

«Yıllardan beri halkımızın sevinçlerini ve acılarını, çabalarını ve kavgalarını paylaşan ozanımız To Hun «ezgileriniz bombaların gürültülerini bastırmalı» demişti. Çabamız size bu sözlerin ne denli doğru olduğunu gösteriyor. Ne denli sert olursa olsun savaş, ne denli yabanıllaşırsa düşman saldırıları, o denli yiğitçe oluyor ulusumuzun direnişi ve o denli sanatımızı gereksiniyor insanlar».

Söylediklerimizi toplayalım şimdi :

Devrimci yazarların ve sanatçıların bugün öncelikle yapmaları gereken görev, sanatı dört duvar arasından ve burjuva tüketim metağı olmaktan kurtarıp bütün bir halka maletmek, halka sevdirmek; onların sevinçlerine, acılarına ortak olan, gereksinmelerini karşılayan, onları hep ileriye götüren bir «bilince varış» aracı haline getirmek. Bunun için de halk yığınlarının kolayca anlayıp özümleyebileceği eserler yazmak.

Bu arada şunu da belirtmek gerekir, bütün bunları yaparken «biz siyaset ile sanatın, içerik ve biçimin, devrimci siyasi içerikle mümkün olan en yüksek sanatsal biçimin birliğini istiyoruz. Sanat niteliğinden yoksun sanat eserleri siyasi bakımdan ne kadar ilerici olurlarsa olsunlar, hiç bir güce sahip değildirler. Bu nedenle, biz, hem yanlış siyasi görüş taşıyan sanat eserlerine hem de siyasi görüş bakımından doğru ama sanat gücünden yoksun «afiş ve slogan» tipi eğilimlere karşıyız.» [6]

---

[6] **Başkan Mao Tsetung'un Sözleri.** Ekim Yayınları.

Korkut Boratav

BİR NOT

Tahrifçilik, İlkesiz Birlikçi oportünist kliğin ikinci bir tabiatı haline gelmiştir. Arkadaşımız Korkut Boratav'ın Not'u bunun son örneğini ortaya koymaktadır. Önümüzdeki sayılarımızda, Aydınlık Sosyalist Dergi'nin ilgili yazısının eleştirisi yayınlanacaktır.

Ahmet Kardam, **Aydınlık Sosyalist Dergi,** Sayı 24, s. 460'ta şöyle yazıyor: «Tefeci - tüccar sermaye hem 'kapitalist' bir kategori olacak, ama hem de 'kalkınmayı' engellediği için 'ilkel' olacak. Bu tezi güçlendirmek için Marx'tan bir aktarma yapmak gerektiğini düşünen Boratav, Marx'ın, '... independent development of merchant's capital is **inversely proportional** to the degree of development of **capitalist production** (16) sözlerini '... Tüccar sermayesinin bağımsız gelişimi toplumun **genel iktisadî gelişimi** ile ters orantılıdır...' (17) diye kasıtlı olarak yanlış tercüme eden Boratav, saçma sapan görüşlerini haklı çıkarabilmek için işi Marx'ı tahrif etmeye kadar vardırmaktadır.»

Kardam'ın 16. ve 17. dipnotlarını da buraya almak gerekiyor:

«(16) Aynı eser, [K. Marx, Capital, Cilt III], s. 323. Türkçesi şöyledir: '... tüccar sermayesinin bağımsız gelişimi **kapitalist üretimin** gelişme derecesiyle ters orantılıdır...»

«(17) K. Boratav, 'Tarımda Üretim İlişkileri...' **PDA,** sayı 1, s. 208»

«Marx'ı tahrif» suçlamasının doğru olup olmadığını saptamak için Kardam'ın 17. dipnotunda zikredilen yere bakalım: **Proleter Devrimci Aydınlık,** sayı 1 - 15, s. 208'de Marx'tan çevirdiğim üç cümle var. Bunları dergide çıktığı gibi alıyorum:

«'Tüccar sermayesinin hâlâ hâkim olduğu her yerde geri şartlarla karşı karşıyayızdır... Tüccar sermayesinin bağımsız gelişimi toplumun genel iktisadî gelişimi ile ters orantılıdır... Ticaret sermayesi nerede hâkim durumda ise, orada bir soygun sistemini temsil eder.' **(Kapital,** Cilt III, s. **322, 325)».**

Kapital atıflarını karşılaştırınca Kardam'la aynı baskıyı kullandığımız anlaşılıyor. Tahrif iddiasını tahkike devam etmek için, **Kapital**, III'ün atıf verilen 322 ve 325. sayfalarına bakalım. Çevirilen cümlelerin ilk ikisi 322, sonuncusu 325. sayfada yer alıyor. Kardam'ın tahrif edilerek çevirildiğini iddia ettiği ikinci cümlenin İngilizcesi (s. 322, satır 29 - 31) aynen şöyledir: «The independent development of merchant's capital stands in inverse proportion to the **general economic development of society.**» Türkçesi doğrudur; ve Kardam'ın naklettiği İngilizce cümle s. 322'de yoktur.

Peki Kardam ne yapmış? Yazımın ilgili dipnotu Kapital III'ün **322. sayfasına** işaret ettiği halde, Kardam başka bir sayfadaki, **323. sayfadaki** bir cümlenin içinden (aşağıda siyah dizilen) bir pasaj seçiyor ve beni bu pasajı «kasıtlı olarak yanlış tercüme» etmekle suçluyor. Pasajı içeren bu uzun cümlenin başlangıç kısmı İngilizce olarak şöyle: «The law that the **independent development of merchant's capital is inversely proportional to the degree of development of capitalist production** is particularly evident in the history of the carrying trade, as among the Venetians, Genoese, Dutch etc...». Türkçeye şöyle çevirebiliriz: «Tüccar sermayesinin bağımsız gelişiminin kapitalist üretimin gelişme derecesiyle ters orantılı olduğuna dair kanun, taşıyıcı ticaretin tarihinde, Venediklilerde, Cenovalılarda, Hollandalılarda v.s. olduğu gibi, özellikle belirgindir...» Açıkça görüldüğü gibi bu cümleyi ve Kardam'ın buradan seçtiği pasajı ben çevirmedim; çevirdiğimi iddia etmedim; ve çevirdiğim cümlenin hangi sayfadan alındığını açık - seçik belirttim.

Marx'ın benim tarafımdan çevrilen cümlesindeki fikre Kardam'ın itirazları Marx'a karşı bir polemiğin konusu olabilir. Kardam'ın burada teşhir ettiğimiz tavrı ise ya bana karşı bilinçli bir tahrifçilik; ya da Marx'a karşı vahim bir hafiflik olarak gösterilebilir. Tüccar sermayesi üzerinde Kapital III'teki görüşleri naklederken veya tartışırken, bunu, sayfaları gelişigüzel karıştırarak, bir sayfayı atlayıp öbürüne bakarak mı yapacağız? Bu yolu tutarsak, Kardam'ın yaptığı gibi Marx'ın bir sayfadaki fikirlerinin (okunmamış olan) bir önceki sayfayla bağlantısını göremeyiz; daha da kötüsü Marx'ın Marx tarafından «tahrif» edildiği veya **Kapital**'deki bazı cümlelerin asla Marx tarafından yazılmış olamayacağı gibi garip sonuçlara bile varabiliriz.

"Anadolu'da Yeni Gün"ün ilk Sayılarındaki Tefrikalar

Yunus Nadi'nin İstanbul'dan Ankara'ya geçtikten sonra, yayınlamaya devam ettiği gazete, (11 Ağustos 1920 tarihini taşıyor) 3. sayısından itibaren önemli tefrikalara yer vermişti. Bunlara kısaca göz atalım.

«Faydalı Bir Tefrika» başlığı altında, BOLŞEVİKLİĞİN BİLİNMESİ GEREKLİLİĞİ üzerinde durulmaktadır.

«**Bolşeviklik** bahsi bugünün modası olmuştur, denilebilir. Her tarafta herkes daima **bolşeviklikten** bahsediyor. Halbuki, bunun esası hakkında doğru malûmat pek nakıstır. **Yeni Gün** bu noksanı gidermek için okurlarına bir hizmette bulunmayı kendisine vazife bilmiştir. Geçenlerde, Ankara'dan geçmiş olan Verbof adında bir RUS BOLŞEVİĞİ, bolşevikliğin tarihçesi ve teşkilâtı hakkında burada hayli önemli malûmat bırakmıştı. Onun ağzından çıktığı gibi not edilen bu önemli bilgileri bir iki gün içinde tefrika olarak yayınlayacağız. Öyle sanıyoruz ki selâhiyetli bir dilden anlatılan bu bilgiler herkes için pek ziyade faydalı olacaktır.»

Bolşevikliğin Tarihçe ve Teşkilâtı, bolşevik Verbof tarafından verilen ifadelerin olduğu gibi zaptedilmesinden ibaretti. Ayrıca bir şey eklenmemiş ve her hangi bir değişiklik yapılmamıştır.

Tefrika 6. sayıda başladı (15 Ağustos 1920) :

«Rus Bolşevikliği Tarihçesi ve Teşkilâtı. Don mıntıkası Şûrası İcra Komitesi erkânından Bolşevik Verbof'un aynen mazbut ifadatıdır.»

Birinci tefrikada mukaddeme olarak **Bolşevizmin tarihçesi** veriliyordu. Sekizinci tefrika 15 inci sayıda yayınlanmağa devam etti. Bu sayıda (25 Ağustos 1920) Lenin'in ve Liebknecht'in resimleri de vardı: «Cihan İnkılâbının manivelâsını elinde tutan Rus idare-i cedidesi Reisi LENİN» ve «Alman Spartakistlerinden olup mesleği uğrunda maktûlen vefat eden LİBKNEHT.»

Yine bu sayıda, Azerbaycan Şûra Hükümeti Reisi Türk ve Müslüman Doktor Neriman'ın Büyük Millet Meclisi Reisi Mustafa Kemal Paşa'ya gönderdiği mektubun sureti yer alıyordu. Bahis konusu mektup, Erzurum'dan 16 Ağustos tarihi ile çekilen bir telgrafnamede aynen nakil ve tebliğ olunmuştu. Büyük Millet Meclisinde okunarak alkışlarla karşılanan mektubun suretini kaydediyoruz.

«Büyük Millet Meclisi Reisine;

Gayretlü efendim Kemal Paşa;

Bu mektubu yoldaş Halil Paşa ile gönderip hususî selâm etmek fikrindeyim. Müslüman Komünistleri sizin maksudunuza çatmak yolunda var kuvvetlerini sarf edeceklerdir. Aksi takdirde ne bizim ve ne de bütün Şark için varlık yoktur. Mademki İngiltere ve onun kuvvetiyle yaşasın eden Avrupa emperyalisti vardır. Ermeni meselesi de bu esastan çıkan bir meseledir. Avrupa emperyalizması ölünce çürük Ermenistan özü özünden mahvolacaktır. Yaşayınız efendim, yaşasın bu fikirde olan Türkiye Kardeşlerimiz...

Neriman Nerimanof»

Dokuzuncu tefrikada «Üçüncü Enternasyonal'in Beyannamesi» sunulmuştu.

Bu **Beyanname,** özellikle, İran, Ermenistan ve Türkiye ahalisine seslenmekte ve bu memleketlerin işçi ve köylülerin Bakû Kongresi'ne çağırmakta idi. Emeği ve çalışmayı hayatın temeli sayan **Beyanname;** İranlılara, memleketlerini istilâ eden İngiliz emperyalizminin tasallutunu ve Ermenilere de, kendilerine İngiliz emperyalizmi tarafından âlet ittihaz edildiklerini hatırlattıktan sonra, bu duruma son vermek gerektiğini anlatmaktadır.

Bildiri (Beyanname) Ermenilere şöyle sesleniyor :

«Emperyalistler sizi Türklere karşı tahrik ile, Türkleri size karşı savunma ve karşı koyma durumuna sokmuşlar ve kendileri bu durumdan faydalanma mevkiine geçmişlerdir. Düşününüz ey Ermeniler ki, emperyalistler, sizleri aldatmak için, bol keseden öz Türk topraklarını bile size peşkeş çekmişlerdi».

Bildiri'nin (Beyanname'nin) seslenişi, özellikle İstanbul hükümetine taarruzlarla temayüz etmektedir. Üçüncü Enternasyonal Anadolu'ya seslenirken, ezcümle diyor ki :

«Ey Anadolu köylüleri, sizin büyüklerinizin bir kısmı yabancı kapitalistlerine satılmışlardır. Onlar yabancılarla, memleketinizi yabancı esaretine sokacak bir barış yapacaklar ve sizin boynunuzda zaten mevcut olan zincirleri artıracaklardır. Siz Mustafa Kemal Paşa'nın bayrağı altına yazılmakla şunu ispat etmiş oluyorsunuz ki, satılmış olan devlet adamlarınız barış yapsalar bile, siz gerçek hürriyetinizi elde etmek için mücadeleye devam edeceksiniz. Şüphesiz ki, KÖYLÜ PARTİSİ yapmak istiyorsunuz».

Anadolu'da Yedi Gün, 23 üncü sayısında (6 Eylül 1920) yeni bir tefrikayı haber veriyordu. Rusya'da olup bitenler ve yapılan işler hakkında okurlarına, taraf tutmadan, gerçek bilgi aktaracağını; Sovyet Anayasası ile **Bolşevik Partisinin Programını** sunacağını söylüyor ve bunu yerine getirilmesi gereken bir borç bildiğini de ekliyordu:

«Komşumuz Rusya umuru hakkında kari'lerimize bitarafane ve gerçek malûmat vermek için hiç bir fedakârlıktan çekinmeyen gazetemiz, bu defa da Rus Sovyet Cumhuriyeti Kanunu Esasisi ile **Bolşevik Komünist Fırkasının**

Programı'nı elde etmiş ve derhal tercüme ederek okurlarının enzar-ı mütalâasına vaz'ını kendine bir vecibe bilmiştir. Bu yeni tefrikamızı yakında derce başlayacağız».

Rus Bolşevikliği, 14. tefrikada ve gazetenin 21 inci sayısında sona ermişti. Yeni tefrika 25 inci sayıda başladı (8 Eylül 1920) :

«Bolşevikliğin Esasatı - Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti Kanunu Esasisi. Beşinci Bütün Rusya Sovyetleri Kongresinin 10 Temmuz sene 918 tarihli celâlesinde kabul edilen karar».

Aynı sayıda, Halk Zümresinin Siyasî Programı da yayınlanmıştı. ([1])

Anayasa 7 tefrikada tamamlanmıştı. (No' 31, 15 Eylûl 1920).

Gazetenin 32. sayısında (16 Eylül 1920), **Bolşevik Programı** tefrikası başladı :

«Bolşevik Programı. RUS KOMÜNİST BOLŞEVİK FIRKASI PROGRAMI 23 Mart sene 919 tarihli Fırka Kongresinde kabul edilmiştir.»

Bolşevik Programı, 12 tefrika sürmüş ve 44 üncü sayıda tamamlanmıştır. (30 Eylül 1920).

1 Ekim 1920 tarihli gazetede (No. 45) yeni bir tefrika daha haber veriliyor :

«**Rus Bolşevik Fırkası Nizamnamesi**, Pazar'dan itibaren tefrikaya başlıyoruz».

Bahis konusu **Nizamname**'nin tefrikası 46 ıncı sayıda başladı (3 Teşrinievvel 1920). İkinci tefrika (No. 47); üçüncü tefrika (No. 54); dördüncü tefrika (No. 65) ve nihayet beşinci tefrika (No. 66).

([1]) Bkz. A. Cerrahoğlu : **Türkiye'de Sosyalizm** (1848 - 1925), s. 128 - 131 (İstanbul - 1968).

tartışma

İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde Teori ile Pratiği Kaynaştıralım

İşçi - Köylü Çalışma Komiteleri, proleter devrimci hareket için önemli bir güç kaynağı olmaktadır. Fabrikalarda ve köylerde yeni yeni İŞÇİ - KÖYLÜ Komiteleri kurulmakta, devrimci fikirlerin öğrenilmesi çalışmaları hız kazanmaktadır. Bu komitelerde yapılan toplu tartışma ve okumalar, kollek tif çalışma alışkanlığımızın gelişmesine yol açmaktadır. Bireyciliği yenmemize, proleter devrimci hareket içinde ortak yaşantıyı kurmamıza yardımcı olmaktadır. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerindeki tartışmalar, proleter devrimci hareketimizin genel ve özel politikalarını sıkı sıkıya kavramamızı sağlamaktadır. Doğrular, ancak yanlışlarla mücadele içinde kavranır. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinin faaliyeti bu gerçeği doğrulamaktadır. Bir ilkeyi ve politikayı **anlamak,** onu başkalarına anlatacak, işçi ve köylülere yayabilecek, o ilke ve politikanın mücadelesini, pratiğini verecek şekilde anlamak demektir. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde, doğruların yanlışlarla mücadele içinde kavranmasını sağlıyan tartışmalar, hepimizi ilke ve politikalarımızı daha iyi kavramaya, onların mücadelesini verecek şekilde anlamaya yöneltmektedir.

Marksizm - Leninizm, pratikten kopuk bir aydın düşüncesi değildir. Marksizm - Leninizm, devrim yapmak için esastır, ve bütün amacı devrim yapmaktır. Marksizm - Leninizm, ancak kitleler tarafından benimsenince maddi bir güç haline gelir. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde hepimiz, devrimci mücadeleye, savunduğumuz fikirlerin pratiğine girmeksizin proleter devrimci olamıyacağımızı ve sınıf mücadelesini geliştiremiyeceğimizi kavrıyoruz. Kollektif tartışma ve çalışma, hepimizin ideolojik düzeyini yükselterek, devrimci mücadeleye daha yoğun bir şekilde katılmamıza yol açıyor. Kollektif tartışma ve çalışma devrimci mücadeleye belli ölçülerde uzak kalmış arkadaşlarda, mücadele azminin ve sınıf bilincinin gelişmesine yardımcı oluyor. Daha ileri durumda olan arkadaşların, hatalarından hızla arınmalarını, ideolojik bakımdan gelişmelerini sağlıyor. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde, politik bakımdan en ileri durumda olan arkadaşlara önemli görevler düşmektedir.

Devrimci pratik olmaksızın, devrimci teori tam olarak kavranamaz. Devrimci teorinin meyvası, devrimci mücadele olmalıdır. İşçi Köylü Komitelerinin çalışmalarını, mutlaka devrimci pratik içinde geliştirmeliyiz. Proleter devrimci kadroların yetişmesinde, hareketin günlük görevlerinin

Programı'nı elde etmiş ve derhal tercüme ederek okurlarının enzar-ı mütalâasına vaz'ını kendine bir vecibe bilmiştir. Bu yeni tefrikamızı yakında derce başlayacağız».

Rus Bolşevikliği, 14. tefrikada ve gazetenin 21 inci sayısında sona ermişti. Yeni tefrika 25 inci sayıda başladı (8 Eylül 1920) :

«Bolşevikliğin Esasatı - Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti Kanunu Esasisi. Beşinci Bütün Rusya Sovyetleri Kongresinin 10 Temmuz sene 918 tarihli celâlesinde kabul edilen karar».

Aynı sayıda, Halk Zümresinin Siyasî Programı da yayınlanmıştı. (1)

Anayasa 7 tefrikada tamamlanmıştı. (No' 31, 15 Eylûl 1920).

Gazetenin 32. sayısında (16 Eylül 1920), **Bolşevik Programı** tefrikası başladı :

«Bolşevik Programı. RUS KOMÜNİST BOLŞEVİK FIRKASI PROGRAMI 23 Mart sene 919 tarihli Fırka Kongresinde kabul edilmiştir.»

Bolşevik Programı, 12 tefrika sürmüş ve 44 üncü sayıda tamamlanmıştır. (30 Eylül 1920).

1 Ekim 1920 tarihli gazetede (No. 45) yeni bir tefrika daha haber veriliyor :

«**Rus Bolşevik Fırkası Nizamnamesi**, Pazar'dan itibaren tefrikaya başlıyoruz».

Bahis konusu **Nizamname**'nin tefrikası 46 ıncı sayıda başladı (3 Teşrinievvel 1920). İkinci tefrika (No. 47); üçüncü tefrika (No. 54); dördüncü tefrika (No. 65) ve nihayet beşinci tefrika (No. 66).

(1) Bkz. A. Cerrahoğlu : **Türkiye'de Sosyalizm** (1848 - 1925), s. 128 - 131 (İstanbul - 1968).

tartışma

İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde Teori ile Pratiği Kaynaştıralım

İşçi - Köylü Çalışma Komiteleri, proleter devrimci hareket için önemli bir güç kaynağı olmaktadır. Fabrikalarda ve köylerde yeni yeni İŞÇİ - KÖYLÜ Komiteleri kurulmakta, devrimci fikirlerin öğrenilmesi çalışmaları hız kazanmaktadır. Bu komitelerde yapılan toplu tartışma ve okumalar, kollektif çalışma alışkanlığımızın gelişmesine yol açmaktadır. Bireyciliği yenmemize, proleter devrimci hareket içinde ortak yaşantıyı kurmamıza yardımcı olmaktadır. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerindeki tartışmalar, proleter devrimci hareketimizin genel ve özel politikalarını sıkı sıkıya kavramamızı sağlamaktadır. Doğrular, ancak yanlışlarla mücadele içinde kavranır. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinin faaliyeti bu gerçeği doğrulamaktadır. Bir ilkeyi ve politikayı **anlamak,** onu başkalarına anlatacak, işçi ve köylülere yayabilecek, o ilke ve politikanın mücadelesini, pratiğini verecek şekilde anlamak demektir. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde, doğruların yanlışlarla mücadele içinde kavranmasını sağlıyan tartışmalar, hepimizi ilke ve politikalarımızı daha iyi kavramaya, onların mücadelesini verecek şekilde anlamaya yöneltmektedir.

Marksizm - Leninizm, pratikten kopuk bir aydın düşüncesi değildir. Marksizm - Leninizm, devrim yapmak için esastır, ve bütün amacı devrim yapmaktır. Marksizm - Leninizm, ancak kitleler tarafından benimsenince maddi bir güç haline gelir. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde hepimiz, devrimci mücadeleye, savunduğumuz fikirlerin pratiğine girmeksizin proleter devrimci olamıyacağımızı ve sınıf mücadelesini geliştiremiyeceğimizi kavrıyoruz. Kollektif tartışma ve çalışma, hepimizin ideolojik düzeyini yükselterek, devrimci mücadeleye daha yoğun bir şekilde katılmamıza yol açıyor. Kollektif tartışma ve çalışma devrimci mücadeleye belli ölçülerde uzak kalmış arkadaşlarda, mücadele azminin ve sınıf bilincinin gelişmesine yardımcı oluyor. Daha ileri durumda olan arkadaşların, hatalarından hızla arınmalarını, ideolojik bakımdan gelişmelerini sağlıyor. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde, politik bakımdan en ileri durumda olan arkadaşlara önemli görevler düşmektedir.

Devrimci pratik olmaksızın, devrimci teori tam olarak kavranamaz. Devrimci teorinin meyvası, devrimci mücadele olmalıdır. İşçi Köylü Komitelerinin çalışmalarını, mutlaka devrimci pratik içinde geliştirmeliyiz. Proleter devrimci kadroların yetişmesinde, hareketin günlük görevlerinin

yüklenilmesi büyük önem taşır. En iyi arkadaşlar, en ağır yükleri yüklenen arkadaşlardır. İşçi - Köylü Çalışma Komitelerinde hepimiz, mutlaka pratiğe yönelmeli, bütün meseleleri işçi sınıfının ve geniş emekçi yığınlarının menfaatleri açısından ele almalı, hareketimizin bütün ihtiyaçlarını kavrayarak günlük görevleri canla başla yüklenmeye alışmalıyız. Bu mücadeleye giriş, devrimci mücadele azminin ve arzusunun bir sonucu olmalıdır; bilincin bir ürünü olmalıdır; bir iç disiplin meyvası olmalıdır.

Hepimiz proleter devrimci çalışma tarzına dört elle sarılalım. Mao Zedung, bundan 45 yıl önce önümüzde üç yol olduğunu söylüyordu : Ya gelişen sınıf mücadelesinin karşısına çıkmak ve gericilerin yanında yer almak, ya gelişen sınıf mücadelesinin arkasından gitmek ve meselelerin özünü kavramadan, rastgele bir yığın boş lâf etmek. Ya da, işçilerin ve köylülerin mücadelesinin önünde yürümek, onlara yol göstermek.

Mao Zedung'un bu öğretisini sıkı sıkıya kavrayalım. Biz işçilerin ve köylülerin mücadelesine önderlik etmek yolunu tutmalıyız. Buna göre mücadele etmeli, buna göre teorimizi ve pratiğimizi geliştirmeliyiz. Emekçi halkımız, bizden bunu beklemektedir. Ancak bunu yaparsak, gerçek proleter devrimcileri oluruz. İşçi - Köylü Çalışma Komiteleri, mutlaka bu yolda mücadele etmeli, bütün arkadaşların bu yola girmelerini sağlamalı, devrimci pratik içinde yoğrulmamıza yardımcı olmalıdır.

AMAÇ : BİRLİK - ELEŞTİRİ - BİRLİK

Proleter Devrimci Aydınlık Dergisi'nin, okuyucularına Dergi sayfalarında eleştiri imkânları sağlamasını memnuniyetle karşıladık. Bu olumlu tavır, diğer devrimciyim diyen yayın organlarınca da örnek alınmalıdır. İşte o zaman «yüz çiçek yan yana açılır, yüz fikir yan yana tartışılır»

Derginizin son sayılarında «sosyal emperyalizm» üzerine sürekli yayınlar yapılmaktadır. Gazetemiz «İŞÇİ - KÖYLÜ» nün son sayısında ise, «Sosyal Emperyalizim» deyimine hedef olan ülkenin kapitalizme yöneldiği iddia edilmektedir.

Bu görüşlerinizin gerçekçi yanları olduğu gibi, aceleci ve peşin yargılar taşıyan yönleri de vardır, kanaatindeyiz.

Evvelâ, Türkiye'nin meselelerini ikinci planda bırakan bu tür akademik tartışmalar, entellektüel yarışmadan öteye bir anlam ifade etmiyor. «Mevcut şartlar içerisinde» ... S. S. C. Birliği gerçekten kapitalizme mi gidiyor ?. Dünyada halâ bir denge unsuru niteliği taşıyan, ilk sosyalist ülkeye, «Kapitalizm» yaftasını yapıştırmakta biraz acele ettiniz sanıyorum. Zira, az gelişmiş ülkenin emekleme döneminde olan sosyalistleri olduğumuzu gözden ırak tutup, Çin devrimcilerinin görüşlerini paylaşmak, kendimizi dev aynasında görmek olmaz mı ? Başkan Mao Zedung Türkiye'de olsaydı, S. S. C. Birliği'ne, kapitalizme gidiyor demekte bu kadar acele eder miydi diye düşünüyorum...

İki Aydınlık arasındaki gelişmelerden de söz etmek isterim. Öncelikle şunu belirteyim ki, devrimci cephedeki bu bölünme tabandaki biz proleterlerin birleşme tohumlarını da beraberinde getirdi. Sizlerin, ideolojik tartışma

sınırlarını aşıp, düşmanca tavırlar takınmaya dönüşen hareketinizi: «Küçük burjuva rekabetçiliği, burjuva tutkularından arınamamanın hırçınlığı olarak değerlendiriyoruz.» Bizleri bu yargılara sevkeden, iki tarafın devrimcilikle bağdaşmayan tavırları...

Biri diğerine: «Küçük burjuva kuyrukçuları», öbürüsü «ilkesiz birlikçiler» diye hitabediyor... İki Aydınlıkçılar: Kendinizi Mao Zedung, Lenin, ve Marks mı zannediyorsunuz?... Olduğumuzdan fazla görünmek sevdasından vazgeçip, gerçekçi olmak durumundayız.

Böylesine ayrılıklar doğal ve geçilmesi zorunlu aşamalardır. Önemli olan, bu süreyi sıhhatli bir şekilde geçmek ve doğru devrimci ilkelerde birliği sağlamaktır.

Devrimci Cephedekilerin birbirlerini oportünistlikle suçlaması bile zamansızdır. Ancak Proleter devrimine olan inancımız ve kararlılığınız sizleri bu aceleciliğe itmiş olmalı... Devrimci itidali elden bırakmayınız... Kısa zamanda tüm imkânlarınızı birleştirmek ve tek bir yayın organında karar kılmak... İşte devrimcilerin ortak özlemi... iddia edildiği gibi, aranızdaki çelişki, henüz zıtlığa dönüşmemiştir. Zıtlıkta ısrar en azından emperyalizme biraz daha zaman kazandırmak isteyenlerin görüşüdür.

Sosyalist Kurultay çağrınıza gelince; çok olumlu ve şu dönemde lüzumlu olan bir girişim. Sizleri kutlarız.

Bu çağrı, hiçbir grup adına olmadan, Devrimciyim diyenlerin tümünü kapsamalı. Oportünist olmadığını iddia edenler fikir meydanına gelsin. «TİP Kurultayına gölge düşürmek amacını taşıyor» bahanesiyle tartışmadan kaçanlar, oportünizmlerini belgelemiş olacaklardır...

Bizlere Derginiz Sayfalarını açtığınıza göre, ilerde daha çok sözümüz olacak. Amaç: Birlik - eleştiri - birlik.

Ortak kavgamızda başarılar...

HÜSEYİN ÖZŞAHİN
15.10.1970
Şoför, TİP Merkez İlçe Sekreteri
MALATYA

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK'IN AÇIKLAMASI

Sovyetler Birliği'ndeki kapitalizme geri dönüş meselesi, akademik bir tartışma olarak görülmemelidir. Bu olay, bütün dünyadaki ve ülkemizdeki devrimci mücadelemizi derinden etkileyen bir olaydır. Devrimci mücadelemizin temel meselesi, ülkemizdeki ve dünyadaki dostları ve düşmanları doğru olarak tanımaktır. Bunun için ülkemizin ve dünyanın sınıf tahlilini doğru olarak yapmakla görevliyiz. Sovyetler Birliğinde yeni burjuvazinin doğuşu ve iktidarı ele geçirmesi meselesini bunun için ikinci planda göremeyiz. İlk sosyalist devrime, Büyük Ekim Devrimine, bu devrimin önderi Lenin ve izleyicisi Stalin'e duyduğumuz saygı, bize proletarya iktidarını tasfiye eden yeni burjuva yöneticilere karşı mücadele görevini emreder. Marksizm - Leninizmi savunan Çin devrimcileriyle aynı «görüşleri paylaşmak», proleter

devrimci düşüncenin mücadelesini vermenin gereğidir. Bugün Çin proleter devrimcilerinin görüşlerini paylaşmak, Marx'ın, Lenin' in ve Mao Zedung'un görüşlerini paylaşmak demektir.

Proleter devriminin her neferi gerçekleri sonuna kadar savunmakla görevlidir. Bu görevi canla başla yerine getirmeliyiz. Gerçeği ifade eden proleter devrimci düşünceyi savunmak kendimizi «dev aynasında görmek» değildir. Mao Zedung Düşüncesinin mücadelesini veren herkes, Çin'de de, Türkiye'de de, Rusya'da da doğruları sonuna kadar savunacaktır. Bunun için herhangi bir rütbeye sahip olmak gerekmez. Emekçi halkların kurtuluşu için mücadele etmeye azimli olmak yeter.

Sovyetler Birliğinde kapitalizme dönüş meselesini kavramalı ve kavratmalıyız. Filistin'li veya Endonezya'lı bir proleter devrimci için bu, ne kadar zorunluysa bizim için de o kadar zorunludur. Dünya halklarının mücadelesine karşı çıkan modern revizyonizmi, ancak dayandığı sınıf temelini ve geliştirdiği kapitalist üretim ilişkilerini kavrayarak tanıyabiliriz. Revizyonizm ve oportünizme karşı amansız bir mücadele vermeden devrimimiz kalıcı zaferlere ulaşamaz. Mücadelemizin her dönemi için bu doğrudur. Modern revizyonizme karşı tutarlı ve esaslı bir mücadele yürütmede, biz kendimizi gecikmiş bile saymalıyız. Modern revizyonizme karşı kararlı mücadele, kavrayışımızın belli bir olgunluğa ulaşmasıyla bugünkü seviyesine yükselmiştir.

Ancak şunu da biliriz ki, dünyamızın dört temel çelişmesinden biri de, emperyalist ülkeler arasındaki ve bu arada sosyal emperyalizmle diğer emperyalist ülkeler arasındaki çelişmedir. Devrimci mücadelemizde bu çelişmeden de sonuna kadar yararlanmakla görevliyiz.

İlkesiz Birlik Cephesinin küçük burjuva yönetici kliği, etkisi altındaki devrimci kadrolar içinde proleter devrimcilerine karşı düşmanlık ve kin duygularını yayarak ayakta kalmaya uğraşmış ve uğraşmaktadır. Bunun sayısız örneklerini hepimiz biliyoruz. Bu tutum karşısında ilerde Marksizm - Leninizm safında yer alacak arkadaşlarla aramızda uçurum açılmaması için her fedakârlığı yapmalıyız. Küçük burjuva rekâbetçi tutumla sonuna kadar savaşmalıyız ve kimden gelirse gelsin, bütün devrimci hareketlerin güçlenmesi için mücadele etmeliyiz.

Hüseyin arkadaş çok doğru olarak belirtmektedir: «Oportünist olmadığını iddia edenler fikir meydanına gelsin.» Sosyalist Kurultay bir **tekke kurultayı** değil, devrimcilerin Marksizm - Leninizm'in ilkeleri etrafında birleşmeleri için mücadele edecekleri bir alan olacaktır. Sosyalist Kurultay, devrimci tecrübe ve düşüncelerimizin yoğrulması, yanlışların yıkılıp, doğruların güçlenmesi yolunda önemli bir çalışma olacaktır. Aynı zamanda Sosyalist Kurultay halkımızın yurt çapında yürüttüğü devrimci mücadeleyle birleş mek istemeyen tekkeleri bombardıman edecek ve dar klik menfatlerini halkımızın mücadelesinin üstünde tutan oportünist kliklerin çöküşünü hızlandıracaktır.

EN BÜYÜK HATAMIZ REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN DAHA ÖNCE AÇILMAMASI

Şimdiye dek **Aydınlık** ve **İşçi - Köylü** elime geçtikçe okudum. Gazeteyi köyde bir kaç sefer dağıttım. Halk, bir kaç kişi hariç (elbette bu kadar olacak) gazeteyi destekliyor ve seviyor. Yalnız halkta şöyle bir inanç var : «İyi güzel, dertlerimizi düşünüyorlar fakat bunlar da bizi dertlerimizden kurtaramaz.» Çünkü şimdiye dek bu kafalarına yerleşmiş. Bunun kafalarından silmemiz gerekli. Kendilerini kendilerinin kurtaracağını anlatmalıyız. Gençliğin kurtaracağını değil. Şayet bu şekilde yaparsak (gençliğin kurtaracağını söylersek) yanlış bilinç götürmüş oluruz. Meseleyi yanlış anlatmış oluruz. Bu en güzel olarak KURTULUŞ gazetesinde ortaya kondu. Tabii yanlış olarak. «İşçiler köylüler gençliğin davasına iyi sarılın, onlar savaşa savaşa emperyalizmi kovacaktır». Tabii mesele bu şekilde ortaya konunca, gençliğin kuyruğuna takılmak, yağ çekmek olur. Gençliğin davasına sıkı sıkı sarılın diyor. Gençliğin davası ne? Şu öğretmenin okuldan atılmaması, şu müdürün atılması, tek dersin konulması... v.s. Bunlara işçiler köylüler sıkı sıkı sarıldı mı hiçbir zaman emperyalizm kovulmaz, Türkiye bağımsız olmaz.

Ancak işçi sınıfının öncülüğünde bir devrim savaşı yapılarak emperyalizm kovulabilir, feodalizmin kalıntıları yıkılabilir. Ve sosyalist devrim gerçekleştirilebilir. Yoksa gençlik savaşa savaşa emperyalizmi kovamaz.

İşçi Köylü olsun **Aydınlık** olsun şimdiye dek ufak tefek hatalar yaptı. Fakat gün geçtikçe düzeliyor. En büyük hatası revizyonizme karşı mücadelenin daha önce açılmamış olması. **Aydınlık**'ta ve **İşçi - Köylü**'de teklif edilen Sosyalist Kurultayı destekliyorum.

Yaşasın kitle silahımız **İşçi - Köylü** gazetesi.

MUSA ACAR
Kecimen Köyü
Hadim - Konya

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK'IN AÇIKLAMASI

Halkımızın güvenini, hâkim sınıfların baskı ve sömürüsüne karşı kararlı bir mücadele vererek kazanırız. Somut olarak her zulüm ve sömürüye karşı emekçi yığınları savunarak tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu halka kavratır ve halkın proleter devrimci önder kadrolara güvenini sağlarız. Halk proletarya partisi'nin sınıf mücadelesi içinde götüreceği bilinç ve örgütlü mücadeleyle zafere ilerler. Bunun için halka devrim yolu gösteren, halkı bilinçlendiren ve örgütleyen bir öncünün varlığı zorunludur. Bu öncü Musa arkadaşın da doğru olarak belirttiği gibi gençlik değildir. Ancak şunu da unutmamalıyız : Gençliğin kurtuluşu halkla beraberdir. Gençliğin davası halkın davasının bir parçasıdır. Bu gerçeği kavrayan devrimci gençlik halkın davasına sarılmakta ve emekçi yığınlarla kaynaşarak halkın saflarında dev rimci mücadele vermektedir.

SER YAYINLARI

MAO TSE - TUNG SEÇME ESERLER BİRİNCİ CİLT TAMAMLANDI

(BİRİNCİ CİLT ÜÇÜNCÜ KİTAP ÇIKTI)

«... Çin'deki sosyalistlerin Japon emperyalizmine ve onun Çin'deki işbirlikçilerine karşı yaygın bir anti - emperyalist birleşik cephe kurmak için harekete geçmiş olmasını memnuniyetle karşılamaktayız. Çin Komünist Partisi, Çin toprakları üzerinde varolan örgütlü, ülkesinin ve halkının kurtuluşu için gerçekten savaşmaya hazır güçleri birleştirerek, birleşik cepheye aktarmıştır.

Burada kurultayımızın duygularını ve düşüncelerini belirtmek isterim : Bütün dünyanın devrimci proletaryası adına Çin'deki bütün Sovyetlere, devrimci Çin halkına en sıcak dostça selamlarımızı iletiriz. Çin halkı emin olsun ki, bütün emperyalist eşkiyalardan ve onların Çin'deki uşaklarından tamamen kurtulmak için verdiği savaşı var gücümüzle desteklemeye hazırız.»

Georgi Dimitrov
Üçüncü Enternasyonal'in Altıncı
Kurultayı — 2 Ağustos 1935

MAO TSE - TUNG'un SEÇME ESERLERİ'nin birinci cildi bu ay yayınladığımız üçüncü kitapla tamamlanmış bulunmaktadır.

SEÇME ESERLER dört cilt olup Çin Komünist Partisi'nce yayınlanan İngilizce baskısı esas alınarak çevrilmektedir.

Amacımız MAO'nun düşüncelerini, meseleyi ortaya koyuşunu, devrimci mücadeleye katkılarını Türkiye'deki devrimcilere tahrifsiz ve dosdoğru iletmektir. Bu nedenle üzerinde büyük bir titizlikle durduğumuz bu eser, tek kelime dahi atlanmadan, eksiksiz olarak Türkçe'ye aktarılmaktadır. Terimlerde, cümlelerde ve anlamlarda hiç bir yumuşatma, değiştirme veya yorum yapılmaksızın aslına tamamen sadık kalarak çevrilmekte ve defalarca gözden geçirilmektedir. SEÇME ESERLER'de yer alan yazılar da yine aslına uygun olarak sıralanmaktadır.

Ser Yayınları

Oportünizmle mücadelede ikiyüzlülükle mücadeleye önem verilmelidir. İki yüzlülüğün taşıdığı büyük tehlike, bölücü faaliyetler haline dönüşmesidir.

MAO ZEDUNG

BEŞ LİRA